

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

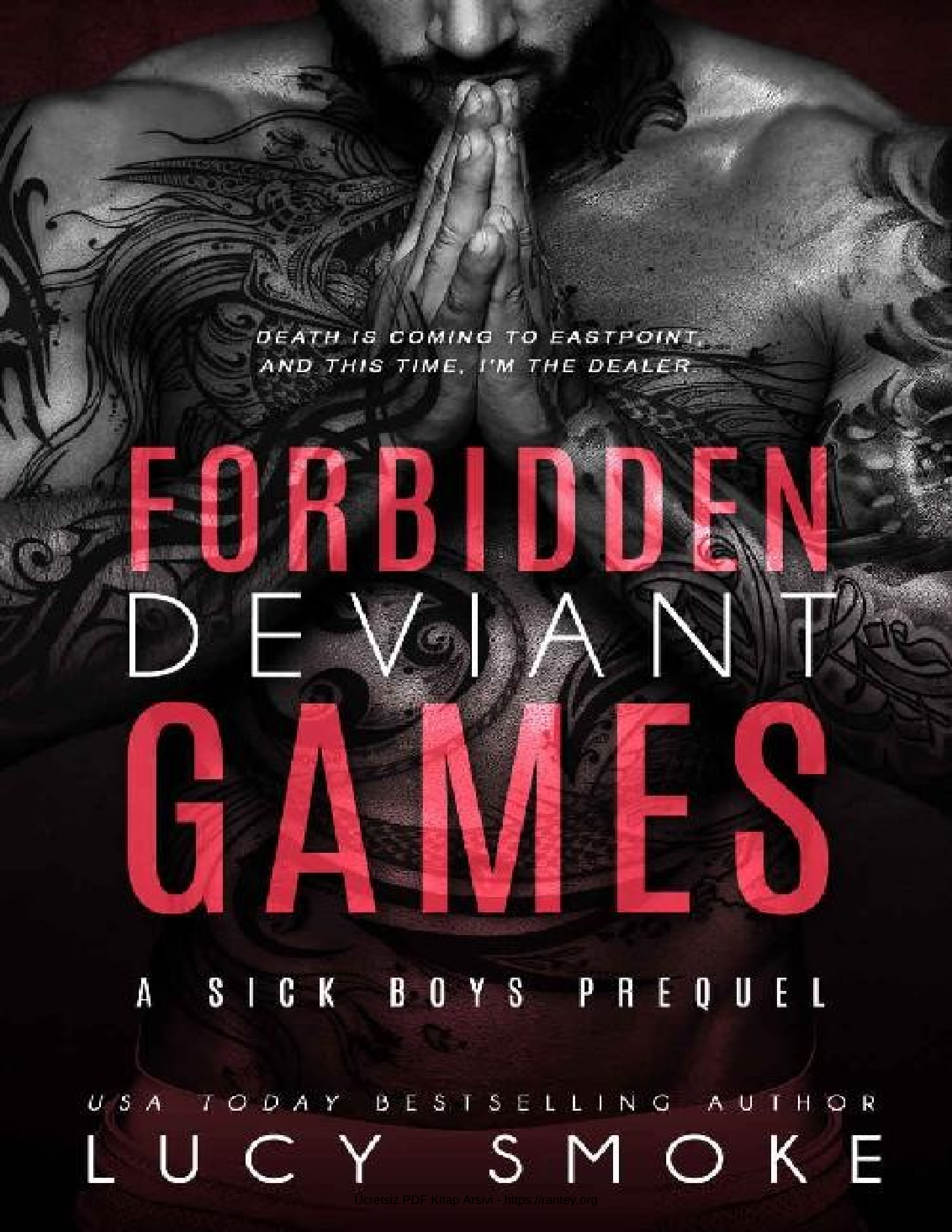
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*DEATH IS COMING TO EASTPOINT,
AND THIS TIME, I'M THE DEALER.*

FORBIDDEN DEVILANT GAMES

A SICK BOYS PREQUEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY SMOKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SİNOPSİS

Tehlikeli biri. Şiddet yanlısı. O uzak durmam gereken her şey.

Viks hayatıma girdi ve şeyi mahvetti.

Kötü adamları tanırım. Ne düşündüklerini bilirim. Nasıl davrandıklarını bilirim. O yüzden Eastpoint'teki tüm kötü adamlar arasında en kötüsünün Viks olduğunu *söylediğimde* bana güvenin.

İyi olmaya çalıştım. Uzak durmaya çalıştım. Beni tekrar içine çekmeye devam etti.

Bir kez kötü bir adam, her zaman kötü bir adamdır.

YASAK SAPKIN OYUNLAR

HASTA ÇOCUKLAR ÖN BÖLÜMÜ

LUCY SMOKE

Copyright © 2022 by LUCY SMOKE LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Orijinal kapak tasarımı Dee Garcia Alternatif

kapak tasarımı Quirah Casey Düzenleme

Heather Long ve Kristen Breanne

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

1. [Haley_](#)
2. [Viks](#)
3. [Haley_](#)
4. [Viks](#)
5. [Viks](#)
6. [Haley_](#)
7. [Haley_](#)
8. [Viks](#)
9. [Haley_](#)
10. [Haley_](#)
11. [Haley_](#)
12. [Viks](#)
13. [Haley_](#)
14. [Haley_](#)
15. [Viks](#)
16. [Haley_](#)
17. [Haley_](#)
18. [Haley_](#)
19. [Viks](#)
20. [Haley_](#)
21. [Haley_](#)
22. [Viks](#)
23. [Haley_](#)
24. [Viks](#)

[Sonsöz](#)

[İsimsiz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan LUCY SMOKE](#)

"Sonunda sadece karanlık vardır. Bazen o karanlıkta başkalarını buluruz, bazen de onları yine orada kaybederiz."
- Stephen King

HALEY

MITCHELL VIKSON TAM BİR PISLIK.

Hayır, cidden. O, tüm sik kafalıları rakip olacak bir sik kafalı- ve burada Eastpoint'te onlardan çok var. Ben de kendi payıma düşen pisliklerle tanıştım ama bu adamda diğerlerinden daha üstün olan bir şey var. Belki de gezegen büyüklüğündeki devasa egosundandır. Belki de yüksek yerlerde olduğu kadar alçak yerlerde de bağlantıları olduğu ve bunları nasıl kullanacağını çok iyi bildiği gerçeğidir. Durum ne olursa olsun, o

-Bu pisliklerin arasında en çok sinirlerimi bozan kişi o.

"Masa yetmiş beş, Hales," diyor Club Outsider'ın ana bar şefi Veronica, barının etrafına yığılmış zaten iğrenç derecede sarhoş zengin çocuklar için bir sürü içki daha hazırlamaya giderken yanımdan geçerken. "Yine seni soruyor."

Tabii ki öyle. Lanet şansına lanet ediyorum. Çünkü ona ne kadar tahammül edemediğimi biliyor. Bara uzanıp yeni bir tepsi alırken dişlerimi ve tezgâhın kenarından dönerek ikinci ve üçüncü katlara çıkan arka koridora yöneliyorum.

Odanın ortasında birinin sırtıma çarptığını ve bir elin kıcımlı kavradığını hissediyorum. Sertleşiyorum, alt dudağımı kan tadı alacak kadar sert ısıriyorum ama faydası yok. El indiği gibi hızla uzaklaşıyor. Viks de böyle sarhoş bir tacizci olsaydı daha kolay olabilirdi. En azından o zaman onu diğer müdavimler gibi şımarık, hak sahibi bir zengin çocuğu olarak fırçalayabilirdim. Viks tipik bir cinsel tacizci olsaydı bile, onu rapor edemezdim.

Ondan. Çünkü burada nefret edilecek onca insan varken, en nefret ediyorum. Patronun sağ kolu.

Bir sonraki kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, bu işi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar çabuk çıkabileceğimi ve bu geceyi burada geçirmeyeceğimi umuyorum. İkinci kattaki salona varmadan hemen önce duruyorum ve nefesimi içime çekiyorum. Tamamen sahte bir gülümseme takınıyorum -ayna karşısında mükemmelleştirmek için zaman harcadığım türden- ve sırtımı düzeltiyorum.

Masa yetmiş beş -Viks'in tercih ettiği taht- aslında bir masa değil, iki yanında içkilerin konması için küçük yuvarlak sehpa bulunan uzun bir salon koltuğu. Kulübün geri kalanına bakan korkuluklara dayanıyor ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki her seferinde burayı seçiyor çünkü burası kulüpte diğer herkese tepeden bakmak için en iyi nokta. Yuvasında oturmuş aşağıdaki piyonları izleyen bir şahin gibi.

İçeri girdiğimde dikkati başka yöne kayıyor ve sahte gülümsemem daha da sıklaşıyor. Müşteri hizmetleri maskesi için rezervlerimde sadece çok fazla şey var ve o saniyeler içinde hepsini yakıyor. İçimden elektrik geçiyor. Görmezden geliyorum.

"İyi akşamlar beyler," diyorum, salonun etrafında bir adamın dinlendiği her yüzeye peçeteler sererek. "Bu gece herkese ne içireyim?"

"Menüde sen de var mısın?" diye soruyor bir adam sırtarak.

Zihnimde bir çetele tutuyorum - sanırım bu gece biri bana bu soruyu üçüncü kez soruyor. Hayır mı? Belki de dördüncü. Zihnimdeki hayali duvarı karalıyorum ve bir işaret daha yapıyorum. Bunun son olacağından şüpheliyim.

"Bu birkaç yerli içkimiz var," diyorum sinir bozucu soruya cevap vermek yerine. "Her zamanki gibi kokteyller ve spesiyaller."

"Kaptan." Viks'in derin, gürleyen sesi sinirlerimin üzerinden kayıyor ve kapattığımı sandığım elektriği yeniden ateşliyor. Ona doğru bir bakış fırlatıyorum ve beni sırtarak aşağı yukarı süzdüğünü fark ettiğimde gülümsememe dair tüm ipuçlarını kaybediyorum. *Pislik.*

"Bud."

"viski." "Su."

Emirlerin geri kalanını not aldım ve kuyruğumu kısıtırıp birinci kata dönmeden önce başımı salladım. Yol boyunca, silahının sıcaklığı-

metal gri gözleri kıcıımı yırtıyor. Adama karşı duyduğum bu çekim hiç adil değil. Aptal, kız gibi kertenkele beynimdeki bir şey onu görüyor ve hemen anlıyor... bizi kesinlikle mahvedecek. Cinsel olarak çok ateşli.

Aksi halde... Yasal gangsterlerle uğraşmaktan daha iyi işlerim var. Takım elbiseleri ve işi ne olursa olsun, o tam olarak bu. Görünüşte her şeyi yasal olan modern bir gangster. Yine de hiç şüphem yok ki, biraz araştıran biri onun geçmişi ve işleriyle ilgili bir sürü pisliği ortaya çıkarabilir.

Merdivenlerden hışımla inip bara geri dönüyorum, tezgahın etrafında koşuşturup siparişi kendim hazırlamaya başlamadan önce Veronica'yı karşı tarafta muslukların önünde kıkırdayan kız öğrenci yurdu kızlarından bir başka uzun içki siparişini doldururken görüyorum. Viski şişesini kaldırıp buzlu bardağa doldururken gözlerimi deviriyorum ve zihnimin dağılmasına izin veriyorum.

Hiçbir zaman açıkça söylemedi ama Viks bana işkence etmeyi seviyor. Ondan ne kadar hoşlanmadığımı biliyor olmalı. Bunu iyi sakladığım söylenemez. Muhtemelen ona olan aşırı nefretimi hissetmek istemediğim çekime bağlamalıyım. O da bu gece buradaki tüm pislikler gibi zengin, hak sahibi ve güce aç. Beni sinirlendiriyor ve her zaman garson olarak beni isteyecek kadar bunun farkında.

Belki Mitchell Vikson başka biri olsaydı, bu günlerden birinde teslim olurdum. İyi bir sikiş onu sistemimden çıkarırdı. Değil mi? Öyle olmalı. Ateşli adamlar, onları becerdiğinde her zaman biraz parlaklıklarını kaybederler. Ya yatakta o kadar iyidirler ki bunu bilirler ve tek aradıkları şeyin paylaşacakları sıcak bir beden olduğunu size açıkça belli ederler ya da baktandırılar ve bu da her şeyi anlatır.

İçimden bir ses Viks'in boktan bir yatış olmayacağını söylüyor. Aslında, bir tahminde bulunmam gerekirse, muhtemelen dünyamı sallayacaktır. Bu da tehlikeli ve kendi başıma anlamaya çalışmamam gereken bir şey.

Kesik çenesine ve pahalı kıyafetlerine rağmen, kötü şöhretli bir milyarder için çalışmaktan çok bir Motosiklet Kulübü'ne aitmiş gibi görünüyor.

Siparişi doldurmayı bitiriyorum, içecekleri tepsime diziyorum ve ikinci kata çıkıyorum. Köşeyi döndüğümde erkeksi sesler sessizliğe gömülüyor. Dudaklarım birbirine yapıştı. Ne olduğunu merak etmiyorum

konusuyorlardı. Aslında, beni bir duvar süsünden ziyade gözleri ve kulakları olan gerçek bir insan olarak tanımaları bir şeyler söylemeli - içeri girdiğimde ağızlarını kapatmaları yeterli. Yine de, neredeyse sağır edici bir sessizlikte, mekânı doldurmak için birinci kattaki müziğin derin basından başka bir şey olmadan içki dağıtmak sinir bozucu.

"Teşekkür ederim, Haley." Viks adımı söylediğinde omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Bakışlarımı kaldırıyorum ve başıyla buluşuyorum.

Neyse ki hizmet ettiğim yıllar beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" Otomatik pilottaymışım gibi söylüyorum.

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve başını sallıyor. "Bu gece kendini sunmayacaksan, sevgilim," diyor, "hepsi bu kadar."

Sık yalayan orospu çocuğu! Diğer adamlar Viks'in yorumuna gülerken yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor. *Ona vuramazsın, Haley,* kendime hatırlatıyorum. *Bu lanet işe ihtiyacın var. Burs sadece bu karşılıyor.*

Dişlerimi sıkarak, "Sonra seni kontrol etmek için geri döneceğim," diyorum ve son içkiyi -tabii ki onunkini- gereğinden fazla bir güçle yere çarpıyorum. Daha iyi düşünemedim dudaklarım aralanıyor ve son sözüm ağzımdan fırlıyor. "Ama bilginiz olsun, kendimi size sunmam için hiçbir şansım yok, Bay Vikson. İyi geceler dilerim."

Bununla birlikte, dönüyorum ve neredeyse tekrar merdivenlere doğru .

VIKS

HALEY MONTGOMERY'NİN KENDİNİ

Bu açıklamadan sonra Club Outsider'ın özel salonunda. Bunu bilmiyor, çünkü bilseydi, durmak için elinden gelen her şeyi yapardı, ama yürürken - o yuvarlak kıcı ileri geri sallanıyor. Neredeyse hipnotize edici. Bir erkeğe sadece kirli şeyler düşündürür; örneğin onu nasıl domaltıp yanaklarını ayıracağını ve böylece kalçalarının arasındaki o tatlı yere nasıl girebileceğini.

"Alınan biri, değil mi?" Cain Devereux viskisini dudaklarına götürüp bir yudum yutarken yorum yapıyor.

Ona doğru bir bakış fırlattığımda eğlencem bir anda dağılıyor. "O bir garson, Cain," diye cevap veriyorum. "Patronumun emrinde çalışan biri. Ellerini kendine saklamayı tavsiye ederim."

Cain bana ancak zorlukla bastırılabilen bir eğlenceyle bakıyor. "Belki," diye kabul ediyor, "ama karnımı doyuramayacağımı söyleyen bir şey yok, değil mi?"

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ve onu bastırmak için tüm irademi kullanıyorum. Cevap vermek yerine, bu gece burada toplanmış olan diğer adamlara dönüyorum. "Konumuza geri dönelim," diyorum. "Sokaklardaki yeni uyuşturucu hakkında ne biliyorsunuz?"

"Haze?" Cain viskisini yudumlar ve başını sallar. "Berbat bir şey. Bok gibi bağımlılık yapıyor. Birkaç çalışımı bu pislik yüzünden kaybettim." Cain Devereux'yu kendi patronum Nicholas Carter'dan ayıran da bu. Güven fonu çocuklarının çoğu

Servetini kaybedecek kadar aptal olmayan ve bunun yerine servetine servet katan Carter, benim gibi insanları bataklıktan çıkarıp seçkinler arasına sokan az sayıdaki insandan biri.

Karşımda, Carter'ın sokak bekçilerinden biri olan Andrei başını sallıyor. "Daha önce elime geçmişti," diyor bana doğru bakarak. "Kendim denemedim ama Bay Carter'ın bölgedeki yeni her şeyden haberdar olmayı ne kadar sevdiğini biliyorum." Başımı sallayarak devam etmesinin sorun olmadığını belirtiyorum.

"Satıcılar her yerde ve sürekli değişiyorlar," devam ediyor. "Ucuzdan başlıyorlar, malı neredeyse bedavaya dağıtıyorlar ve müşterileri bir kez müptela oldu mu, paraya para demiyorlar. Bir gramı birkaç yüz dolara satılıyor."

Lanet ediyorum. Bu sadece bokun bağımlılıktan daha fazlası olduğu anlamına gelebilir.

Kesinlikle köleleştirici. Bu hiç iyi değil. "Ne gibi olasılıklarımız var?" Talep ediyorum.

Bir gölge kayıyor ve başımı kaldırıp Troy Ro- driguez'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Başını sallıyor. "Olasılık bu," diyor.

Hay sikeyim. Bir nefes çekiyorum, salonun arkasına yaslanıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Yarın Carter'la buluşacağım," diyorum onlara. "Ne yapmak istediğini öğreneceğim."

"Viks." Troy öne çıkıp kendi koltuğuna otururken ona dönüp bakıyorum, suyunu bırakıp kollarını kavuşturuyor. "Ne söyleyeceğini biliyorsun. Bu işin halledilmesini isteyecektir." Kaşlarımı çatıyorum ama ağzından çıkan bir sonraki sözcükler sözlerini açıklıyor. "Eastpoint'e ulaştı."

İçimde şok roketleri. "Kampüs mü?" Troy başını salladı.

Bu haber karşısında dişlerimi sıkıyorum ama Haze'in şu anda piyasada ne kadar popüler olduğunu düşünürsek... bu bir sürpriz olmamalı. Dikkatim aşağıdaki dans pistine dönüyor. Pisti boydan boya tarayan kırmızı ve beyaz ışıklar, kıvranan çeşitli bedenlerle birleşince sahne adeta bir porno açılışına dönüşüyor. İncecik, bazen transparan elbiseler giymiş, ergenlikten yeni çıkmış genç kadınlar ve çok paralı, pervasız erkekler gönüllerince eğleniyorlar. Hiçbiri kendilerini çevreleyen gölgelerde neyin gizlendiğini bilmiyor.

Tabii ki bok Eastpoint'e doğru yol aldı. Asıl hedefi olan dünyanın bir sonraki durağı orası. Bu çocuklar bir kez Haze gibi bir şeye bağlandılar mı, nereye giderlerse gitsinler onu da yanlarında götürürler ve her yere giderler. Paris'e. Milano. Tokyo. New York. Los An-

geles. Pusun bir dayanağı var ve eğer burada kesilmezse, biz farkına varmadan her yerde olacak.

"Bir sonraki okul tatili yaklaşıyor," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Gidiyorlar."

"Onu da götürecekler." Cain'in sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyor.

"Nicholas ile buluşacağım," diye karar verdim sonunda. "Ama seninle ilgili olarak, Haze bir sonraki duyuruya kadar yasaklandı."

Cain başını sallar ve ayağa kalkarken bardağını bitirir. Takım elbisesini yeniden giyer. "Kulüplerimin bilgilendirildiğinden emin olacağım," diyor. "Sana ve Carter'a dağıtıcıyı yakalama konusunda şans diliyorum."

Alay ettim. "Onu kendin de yakalayabilirsin, biliyorsun."

"Benim için halledeceğini bildiğim halde neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?" diyor alaycı bir ifadeyle, gülümseyerek çıkıntıya doğru adım atıyor ve aşağıya bakarken elini parmaklığın üzerine kilitliyor. Bakışlarım onunkileri takip ederek dans pistine ve bara doğru ilerliyor, ta ki aşağıdaki manzara karşısında tüm vücudum kaskatı kesilene kadar. Haley. Club Out- sider'daki atleti, önünde dururken uygun görünecek kadar yüksek kesimli. Ama buradan, yuvadan, göğüslerinin kremsi etinin tamamını görebiliyorum.

Cain'e doğru dönüyorum ama herif çoktan bilmiş bir sırıtışla bana bakıyor. "Gözlerini ödülünden ayırma, Viks," diyor. "Belki bir gün hepsi senin olur."

Aptal herif bana cevap verme fırsatı bile vermiyor. Korkulukları bırakıyor, diğerlerine başını sallıyor ve merdivenlerden inerek gözden kayboluyor. Andrei ve Troy da hemen onu takip ediyor ve ben salonun göreceli sessizliğinde kalıyorum, düşüncelerim bir kez daha günah için yaratılmış bir ağzı olan ateşli bir esmere dönüyor.

Boku yedim ve bunu zaten biliyorum.

SABAH ÇOK FAZLA KAHVE İLE GELİR. DÜZ

Öyle ki, Eastpoint'ten patronumun yaşadığı dış köşelere doğru araba kullanırken acı beni uyandırıyor.

Bazıları zenginlerin kendilerine diğer insanlardan daha fazla değer verdiğini söyler. Nicholas Carter ile tanışana kadar fark etmemiştim ki, bir insanın parayla doğup doğmadığına bakılmaksızın, gerçek zenginlik

kendi eylemlerinden gelir. Ve Nicholas Carter sadece eylem adamıdır.

Kamyonetimi yarım düzine garaj kapısından birinin önüne park edip devasa malikâneye bakıyorum. Sütunları ve beyaz yarı Venedik vurgularıyla, Amerikan kırsalından ziyade bir Avrupa şehrine aitmiş gibi görünüyor. Cömert zenginlerin çoğu şehirlere akın ediyor, paraları ve ilgi görme umutlarıyla çoktan kurulmuş yerleşim yerlerine akın ediyor.

Eastpoint kraliyet ailesi değil ama. Hayır. Nicholas Carter gibi adamlar ve onların ataları kendi krallıklarını tercih ettiler. Eastpoint, küçük olmasına rağmen, zenginlik ve bollukla doludur. Buraya akın eden çocukların ebeveynleri uzaklardaki yabancı evlerinde ve daha büyük metropollerdeki pahalı çatı katlarında kalırken, herkes buradan bir parça istiyor. Kendi miraslarını inşa eden adamlarla bir bağlantı.

Garaj yolunun sonunda, son kapının üstünden sarkan metal potada, tanıdık bir çocuk turuncu ve siyah bir basketbol topunu bir, iki, üç kez sektirdikten sonra geriye dönüp potaya şut atıyor.

"Viks!"

Araçtan elimi kaldırıp el sallıyorum, topu havadan kapıp bana doğru ilerlerken duruyorum.

Nicholas'ın oğlunu selamlarken yüzümde rahat bir gülümseme beliriyor. Yaklaşana kadar bekliyorum, bir adımdan fazla uzaklaşmayana kadar vücudumun gevşek ve rahat kalmasına izin veriyorum. Ancak o zaman saldırıyorum. Kolumu çocuğun boynuna doluyorum, basketbol topu yere düşüyor ve Dean geri itiyor, yukarı uzanıp tutuşumu kırmaya çalışıyor. Kıkırdıyorum ve dönüyorum, kolum sıkışırken ve o küfrederken bile kavrayışından kolayca kaçıyorum.

"Siktir! Viks!"

"Baban bir ağzın olduğunu biliyor mu?" Alaycı bir şekilde sordum. "Siktir git, adamım!"

"HmMMM." Boğazımın arkasından mırıldanıyorum. "Troy sana ne öğretiyor, ha?" diye soruyorum. "Bunun gibi basit bir tutuşu bile beceremiyor musun?"

Elleri bileğime kilitleniyor ve ben irkilip onu yeniden bırakana kadar beni döndürüyor. Nefes nefese, terli ve biraz da kızarmış yüzüyle Dean Carter bir an bana bakıyor, sonra bir elini başının tepesindeki koyu renk saçlarına götürüp bir nefes veriyor.

"Abel ve Brax birazdan benimle burada buluşacaklardı," diyor. "Kalıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Sadece iş için buradayım, küçük adam," diye cevap veriyorum, yanından geçip başının tepesine dokunmak için uzanıyorum. Artık omzumun hemen yanından geçiyor ve önümüzdeki bir iki yıl içinde benden bile uzun olacak. Gitmesine izin veriyorum ve ön kapıya yöneliyorum. "Yine de eğitimine devam et. İhtiyacın var gibi görünüyor. Gelecek yıl oryantasyon var, bunu unutma."

Dean küfrediyor ve kaldırımın kenarına doğru yuvarlanan basketbol topunu kapıyor. "Dikkatli ol Viks," diye sesleniyor. "Günün birinde kışını tekmeleyen ben olacağım."

"Rüyada görürsün küçük adam," diyorum gülerek.

Kendimi Carter malikânesine bırakıyorum ve sağdaki merdivenlere yöneliyorum. İkinci katın sahanlığına ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve Nicholas Carter'ın evindeki kişisel ofisine gelene kadar tanıdık koridorları takip ediyorum.

Kapıyı bir kez çalıyorum ve içeriden bir yanıt gelmesini bekledikten sonra kapıyı içeri doğru itip karanlık odaya adım atıyorum. Girişin karşısında, patronun masasının arkasındaki iki pencere, içeri çok az doğal ışık girmesine izin veren uzun kalın perdelerle kaplı. Her yer havasız ve kasvetli hissettiriyor, ancak ışığın içeri girmesine izin verme konusundaki isteksizliğini anlayabiliyorum. Birinin onu izlemediğinden asla emin olamaz. Burada, güvenli alanı olması gereken yerde bile Nicholas Carter hâlâ pek çok sırrı ve endişesi olan bir adam.

" nedir?"

Önünde doğruluyorum, önceki geceyi yeniden sayarken kendi düşüncelerimden sıyrılıyorum, Andrei, Cain ve Troy ile yaptığım konuşmanın her ayrıntısını ona anlatıyorum. Duraklıyor ve önüne yaydığı belgelerden başını kaldırıyor. Daha o konuşmadan ne söyleyeceğini biliyorum.

"Bu durumdan hoşlanmıyorum," diyor. "Bu üniversitede olağan bir durum, anlıyorum. Alkol, marihuana, hatta kontrolden çıkmadığı sürece birkaç reçete gibi şeyler, ama Haze bu şehirde istediğim bir şey değil. Anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Birileri bunu kasıtlı olarak yapıyor," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Eastpoint'in kampüsünde Haze satmak mı?"

Açıklığa kavuşturuyorum.

Arkasına yaslanıp parmaklarını göğsüne bastırırken gözleri dalgın dalgın masasına bakıyor. "Evet," diye yanıtlıyor. "Evet," diye cevap verir.

Bildiğimiz kadarıyla, Haze yüksek derecede bağımlılık yapıyor. Eastpoint Polisi'ndeki adamıma göz kulak olmasını söyledim ve az önce bana bu konuda oldukça rahatsız edici haberler gönderdi."

"İlaç hakkında mı?" Cevap veriyorum. "Ölümler oldu mu?"

"Üç." Bunun üzerine boğazımdan bir küfür dökülmekle tehdit ediyor. Bir elimi yüzümde . Nicholas'ın dikkati bana döndü. "Gitmesini istiyorum Viks. Haze'in sokaklarımdan ve şehrimden istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için ne yapman gerektiği umurumda değil, ama bu senin en önemli önceliğin. Şimdilik kulübü unut; Andrei'ye devredeceğim. Tüm dikkatini bu işe vermeni istiyorum."

"Anlaşıldı, efendim."

"Benim bölgemde satış yapanları takip edin, Viks." Nicholas ayağa kalkıp yere uzanıyor ve orada duran birkaç belgeye yumruğunu sıkıyor. Yırtılan kâğıtların sesi, sessiz odada bir silah sesi gibi duyuluyor. "Ve onlardan kurtul."

Ne demek istediğini yanlış anlamamanın imkanı yok. Göğsüm onaylamayla kabarıyor. Ölüm Eastpointe geliyor ve bu sefer satıcı benim.

HALEY

"AMA, HALEY. SADECE BİR RANDEVU MU?"

Josh'u kenara itip yürümeye devam ederken bile başımı geriye atıp gökyüzüne bakıyorum.

"Hayır dedim," diye milyonuncu kez tekrarlıyorum.

Bacaklarım bir sonraki sınıfla aramdaki mesafeyi tüketirken Josh bana yetişmek için koşuyor. Telefonumu kontrol edip küfrediyorum. Zaten derse geç kalacağım ve bugün onunla uğraşacak vaktim yok.

"Neden böyle söyleyip durduğunu anlamıyorum," diye devam ediyor Josh. "Ben çirkin miyim?"

Gözlerimi deviriyorum. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz ama şaşırtıcı bir şekilde Josh ilk kez 'bana acıma' yolunu deniyor. "İlgilenmemem için çirkin olmana gerek yok Josh," diyorum ona mülayim bir şekilde, kampüsün yürüyüş yolunda uçan bir bisiklete yandan basıp yoluma devam ederken. Josh arkamdan gelirken bisikletten zar zor sıyrılmayı başarıyor ve adımlarımı bir kez daha karşılamak için acele ediyor.

"O zaman bana bir sebep ver," diye yalvarır. "Sadece bir randevu-"

"Hayır!" Ayakkabım kaldırımdaki bir çatlağa takılıp tökezleyince , dizlerimin üzerine sertçe çöküyorum ve çantamın içindekileri etrafa saçıyorum. "Kahretsin." Başımı iki yana ve aceleyle eşyalarımı toplayıp ellerimin hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde postacı çantama geri tikiştiriyorum.

Hafta sonu kulüpte yaptığım dublelerden dolayı çok yorgunum ve Josh'un yeni 'Haley'e çıkma teklif etme' turuna hiç hazır değilim.

Sorular. Josh başımda duruyor, konuşmaya devam ederken etrafımda bir daire çiziyor. Ben dağınıklığımlı toplamaya devam ederken yardım etmeyi teklif etmemesi, hatta yanımda diz çökmeye bile tenezzül etmemesi dikkatimden kaçmıyor.

"Ben iyi bir adamım, Haley," diyor Josh. "Sana asla kötü davranmayacağımı biliyorsun."

Neden onunla çıkmıyorum? Bunun gibi şeyler. Daha çıkmıyoruz bile ama o bir şey elde etmedikçe güzel şeyler yapmaya zahmet etmiyor. Evet, o çok iyi bir adam. İyi takımın kaptanı.

Pahalı boya fırçalarım da dahil olmak üzere sınıf malzemelerimi temizlemeyi bitiriyorum ve ayağa kalkıyorum, ileri doğru yürüyorum ve onun sürekli yalvarışlarını görmezden geliyorum. Keşke bir kez olsun başka birine kilitlense. Ona gerçekten bir şans verebilecek birine çünkü o kişi asla ben olmayacağım.

Köşeyi dönüyorum ve yan yolun yarısında binamı görüyorum, ama ne yazık ki -ve oldukça şaşırtıcı bir şekilde- çok uzakta olmayan tanıdık bir şey daha görüyorum. Varlığımın baş belası ve bu kadar stresli ve bitkin olmamın nedenlerinden biri.

Mitchell Vikson.

Yüz dolarlık takım elbiselerinden birini giymiş, ceketsiz, benzer şekilde giyinmiş birkaç adamla birlikte kaldırımında yürüyor - sanırım yöneticiler. Acele edip derse gitmem gerektiğini bilmeme rağmen, kendimi kaldırımında oyalanırken ve onu izlerken buluyorum. Merakla.

Onu böyle görmek garip. Onu kulüp ortamında kollarını sıvamış ve yakasını açmış bir şekilde görmeye o kadar alışmışım ki, onu örten kumaşın arkasında yattığını bildiğim tüm mürekkepleri üzerinde taşıyor. O mürekkebin aşağıya kadar inip inmediğini hep merak etmişimdir. Hatta pantolonunun içine kadar. Bahse girerim kemerinin altında da birkaç parça vardır ama bundan emin olmanın tek yolu onu çıplak görmek elbette. Yüzüm alev alev yanarken başımı sallıyorum.

Kahretsin, Viki'ni çıplak mı düşünüyordum? Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu çok büyük bir hayır.

"Haley?" Josh'un sesi beni kendime getiriyor ve ona doğru dönüyorum. "Sen iyi misin? Yanakların kızarmış mı?" Bana doğru yaklaşıyor ve bir elini alnıma bastırıyor. "Hasta, değil mi?" Elini geri iterek onu uzaklaştırıyorum. "İyiyim," diyorum hızlıca. "Merak etme. Derse gitmen gerekmiyor mu?"

"Oh, kahretsin," diye irkilerek harekete geçiyor ve koşmaya başlıyor. Rahatlamış bir şekilde gidişini izliyorum ama tabii ki bu sonuncusu değil. Geri dönüyor ve omzunun üzerinden sesleniyor. "Bunun beni son görüşün olduğunu sanma, Haley!" diye bağırıyor. "Bunu başaracağım. Yemin ederim!"

Kaçmak istediğim kişi de dahil olmak üzere etraftaki tüm kafalar bana doğru dönerken dehşete kapılıyorum. Binama geri döndüğümde, başım Viks'in yürüdüğü yere doğru kalkıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Sikeyim.

Hızla binaya girip çift kapıdan geçerek bir sonraki dersime doğru ilerliyorum. Tam zamanında yetişiyorum, ancak sınıf kapısı yüzüme çarpmadan önce zar zor içeri giriyorum.

Profesör Wilkes onun ve kapının yanından geçerken bana dik dik bakıyor ama ben duvara yığılmış tuvallerden tuvalimi kapıp odada kalan tek açık şövaleye doğru aceleyle ilerlemek için bunu görmezden geliyorum. Tabii ki, bugün üzerinde çalışmamız gereken şeye, bir kase meyveye en kötü görüş açısına sahip olan bu.

Eşyalarımı yere bırakırken bir nefes veriyorum ve bunu yaparken odanın diğer ucundan arkadaşım Alyssa'nın bakışlarını yakalıyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum. Neden geç kaldığımı bilmek istediğini biliyorum ama bunu daha sonraya bırakmam gerekecek.

Profesör Wilkes, biz şövalelerimizi ve malzemelerimizi hazırlarken resim türleri arasındaki farkları anlatarak dersine başlıyor. Onun oldukça yavan ders anlatma yöntemine o kadar alışmışım ki, sınıf çalışmaya başladığında kendimi onun sesini duymazdan gelirken buluyorum.

Dikkatimi eğitmenimin sözlerine vermek yerine, zihnim dersten hemen önce neredeyse üzere olduğum adama kayıyor ve ona odaklanıyor. Mitchell Vikson'la ilgili ne olduğunu söyleyemem. Düşünmem gereken bir adam değil. Teknik olarak, o benim patronum. Bu hafta sonu fazla mesai yapmak zorunda kalmamın ve yaklaşan gösterime hazırlanırken vardiyalar arasında neredeyse hiç uyumamamın nedeni o.

Beyaz boyayı tuvalimin kenarlarında gezdiriyorum, en son bıraktığım yere dokunuyorum ve yumuşak eşit vuruşlarla kat kat yapıyorum. Boya parçaları ellerime sıcıyor ama umurumda değil. Bunu yapmaya başladığımdan beri boyanın tamamını cildimden, saçımdan ve giysilerimden asla çıkaramadım - ama burada bulunup sanat ustasının zanaatını öğrenebildiğim gerçeği inanılmaz.

Josh'la asla çıkamamamın bir diğer nedeni de böyle bir şey. Eastpoint Üniversitesi gibi bir yerde okumak için bursların iyi niyetine güvenen benim aksime, Josh'un parası uzun bir aile geçmişinden gelen zenginlik ve nüfuzdan geliyor. Biz iki ayrı dünyadan geliyoruz. Viks ve ben de öyle.

Vuruşlarım sertleşiyor. Resim yaparken Profesör Wilkes'in sıkıcı derslerine rağmen, en azından stil konusunda titiz değil. Bu ders gerçekçilikle ilgili değil, soyutla ilgili. Bize sıkıcı, sade görseller veriyor - örneğin bir kase meyve - ama sanatımızın nihai sonucu tamamen bize ait.

Boya fırçam tuvalin üzerinde gezinerek boş alana kırmızımsı bir renk yayıyor ve çanağı oluşturuyor. Kase, nasıl olduysa, yeni bir şekil alıyor - bir alt göz kapağı şekli. Ve meyve aniden uzun kirpikli bir gözün dev irisinde bir yansıma dönüşüyor.

Gerçekte, benden en fazla on adım ötede duran meyve kasesi mükemmel bir elmayı, muz, portakalı ve bir yığın üzümü yansıtırken, benim resmimde solmuş ve yaşlanmış oluyor. Elma eski halinin bir karkası. Portakal çürümüş ve soyuluyor. Ba- nana kahverengi bir çamurdan başka bir şey değil ve üzümlerin hepsi temizlenmiş. Gözün etrafına bir ayna çiziyorum -yansıma içinde yansıma, gittikçe daha derine iniyorum- nerede olduğumu, kim olduğumu, ne olduğumu unutarak bilinçaltımın gerisindeki hiçlikten kaynaklanıyor gibi görünen fikre dalıyorum. Kadının yüzünün resmin içinde gösterilen kısmı, cildini çizgilerle kırıştırmaya başladığımda, kirpiklerine gri ve kaşlarına lekeler eklediğimde gençlikten yaşlılığa doğru gidiyor.

Her şey ölüyor. Meyveden kadına kadar. Çatlakları ekliyorum onu çevreleyen ayna. Yıpranmış hissi vermek için belirli bölgelerin üzerinde gri ve beyaz karışımı bir renk kaydırıyor. Yeni ve güzel olarak başlayan şey ölümün vücut bulmuş haline geldi.

Profesör Wilkes masasındaki kitap yığınının yere vurarak beni hayallerimden uzaklaştırıyor ve herkesin eşyalarını topladığını fark etmek için başımı kaldırıyorum. Gözlerim kapının üzerinde asılı duran tek saate takılıyor. Ders sona erdi.

Profesör Wilkes odanın diğer ucundan, "Lütfen eserlerinizi kurutma duvarına geri koyun," diye emrediyor. "İmzanızı bıraktığınızdan emin olun. İmzasız tüm eserler atılacak ve notlandırılmayacaktır.

Çalışmalarınızı bu hafta içinde kontrol edeceğim. Önümüzdeki Cuma gününe kadar e-postalarınızda bir yanıt ve analiz bekleyebilirsiniz."

Çalışma masamı temizlemek için acele ediyorum, boya fırçalarımı siliyorum ve çantama geri koymadan önce temizlemek için lavabolara koşuyorum. Ellerime, kollarıma ve kıyafetlerime bulaşan boya lekelerini görmezden geliyorum - zaten sanat dersinde asla iyi kıyafetlerimi giymem. Temizliğimin yarısında Alyssa yanıma geliyor ve ben diğer eşyalarımı almak için acele ederken kenarda durup eserime bakıyor.

"Bu karanlık," diyor hafifçe, elimi uzattığımda bana bakıyor, kurutma duvarına taşırken nazik parmaklarıyla tutuyor.

"Sadece aklıma geleni yaptım," diyorum hazırlıksız. "Muhtemelen iyi bir not alamayacak. Çok soyut değil."

"Evet, çoğu insan meyve renklerini kullandı, sen biraz... uzaklaştın."

Omuz silkiyorum. "Sanat ne olduğu ya da ne olmadığı ile ilgili değildir. O sadece... vardır." Ve konu resim yapmaya geldiğinde hiçbir zaman yönergeleri takip edemedim. Birden fazla kez denedim ama fırçayı tuvale sürdüğümde ortaya çıkan şey üzerinde hiçbir zaman kontrol sahibi olamadığım bir şey oluyor.

Alyssa içinden mırıldanıyor ve sonra omuz silkerek o da çantasını alıp koridorda beni takip ediyor. "Neden bu kadar geç kaldınız ki?" diye soruyor merdivenlerin başında durup inerken birkaç birinci sınıf öğrencisinin önümüzde yer almasına izin verirken.

İnledim. "Josh."

Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Yine mi? Adamım, bu çocuk hiç vazgeçmiyor. Onun gibi zengin bir hıyar neden Havers'taki avamdan biriyle çıkmak istesin ki?"

Alınmadan homurdanıyorum. Ne de olsa o da aynı avamlardan biri. Muhtemelen oda arkadaşı olarak da bu kadar iyi anlaşılmamızın tek nedeni bu. "Beni şaşırtıyor," diye itiraf ediyorum. "İlk başta kolay biri olduğumu düşündüğü için böyle davrandığını sanmıştım ama belli ki durum öyle değilmiş."

"Onu reddetmek gururunu incitmiş olmalı," diyor. "Muhtemelen siz sonunda pes edene kadar durmayacak ve pes ettiğiniz anda da ilgisi kuruyup ölecek."

Tıpkı resmimdeki gibi, dalgınca düşünüyorum. Muhtemelen haklı. Evet diyebilirdim, böylece daha çabuk atlatabilirdi, ama sadece

Joshua Dupont'a bir parça umut verme düşüncesi göğsümde bir sümük yumağı gibi oturuyor. Kendimi iğrenç hissetmeme neden oluyor. Titriyorum ve başımı sallıyorum.

Binadan çıkarken düşüncelerim Viks'e dönüyor ve daha önceki sorularım bir kez daha ortaya çıkıyor. *Eastpoint'in kampüsünde ne işi vardı?* Club Outsider'ın Eastpoint'in yönetim kurulundan birine ait olduğunu biliyorum ama Nicholas Carter gibi multi-milyon dolarlık, hatta multi-milyar dolarlık bir holdingi yöneten bir adamın pek çok işinden sadece biri olduğunu varsayıyordum.

"Ah... Hales?" Adımı söyledikten sonra durup Alyssa'ya bakıyorum ama onun dikkati başka yerde. Bakışlarını takip ediyorum ve sanki düşüncelerim adamı hayal etmiş gibi, Viks orada; bize doğru yürürken gözleri bana kilitlenmiş.

Bir nefes üflüyorum. "Sen git ve yatakhaneye dön," diyorum. "Onunla ben ilgilenirim."

"Emin misin?" Onu sadakati için seviyorum, gerçekten seviyorum ama konu patronum olduğunda Alyssa'nın burada kalması için hiçbir neden yok.

"Evet," diye onu temin ediyorum. "Eminim sadece vardiya değişiklikleri hakkında bir şeyler sormak istiyordur. Sonra görüşürüz."

"Tamam..." diye kabul ediyor ama ses tonundan pek de ikna olmadığı anlaşılıyor. Neyse ki, caddeyi geçip Havers yönüne doğru geri dönerken arkasına bir bakış uzaklaşıyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve kaderimle yüzleşmek için dönüyorum. Bana doğru anlamlı adımlarla ilerleyişini izlerken beynime bir sürü düşünce yapışıyor; bacaklarının mesafeyi nasıl kat ettiği gibi. Ya da düğmeli gömleğinin göğsündeki kasları nasıl gerdiği gibi. Gözlerim kumaşın altından görünen mürekkepli görüntülerin karanlık gölgelerine takılıyor.

Belki de onu bu kadar çekici bulmamın nedeni budur diye düşünüyorum. Adam adeta yürüyen bir sanat eseri ve ne de olsa sanat benim hayatım için pratik bir şey.

Ben bağımlıyım - saf ve sert. Sanat benim uyuşturucum. Bağımlılığımı Viks gibi bir adamla değiştirmek çok kolay olurdu.

"Haley." Yaklaşıp tam önümde durarak adımı söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor ve sırtımın dikleşmesinden ve sanki ona karşılık verme zorunluluğundan başka bir şey hissetmiyormuşum gibi çenemi yavaşça yukarı kaldırmamdan gurur duyuyorum. Cinsel cazibe değil. Şiddetli, yoğun bir ihtiyaç değil. Hiçbir şey hissetmiyorum. Bu bir yalan, kendime ve ona, umarım.

"Bay Vikson."

Sırıttıyor. "Mitchell, Haley," diye yanıtlıyor. "Senden pek büyük sayılmam."

"Tamam." Dudaklarımı yaladım. "Senin için ne yapabilirim..." Onun adını söylemeyi kendime yediremiyorum. Bu çok samimi. Çok kişisel. Korkuyorum ve sonunda "Viks?" diyorum.

Homurdanıyor ama ellerini takım elbise pantolonunun içine sokup sert kalçalarını sıkıca sararken yorum yapmıyor. Refleks olarak yutkunuyorum. "Öğle yemeği yedin mi?" diye soruyor.

Beynim kısa devre yaptı. "Ne?"

"Öğle yemeği," diye tekrarlıyor. "Bugün yemek yediniz mi diye soruyorum."

Yalan söylemek istiyorum. Gerçekten istiyorum, ama o derin, araştıran gözlerle bana öyle bakınca, beni çoktan yakalayıp yakalamadığını merak ediyorum. "Hayır," diyorum sonunda, "yakalamadım."

"Harika," diyor ve arkamızdaki otoparkı işaret ediyor. "Bana katılmanı istiyorum. Arabam az önce-"

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum," diye kesip başka tarafa bakıyorum. "Bu bir

-"

"Haley," diye sözümü kesti ve ses tonundaki sertlikle dikkatim yüzüne döndü, "bu bir rica değildi." Ses tonundaki emirle kalp atışlarım hızlanıyor ve bir adım geri çekiliyorum. "Yapma." Bu tek kelime bir uyarı ve içinde henüz çözemediğim bir sürü anlam saklı. "Sana sormam gereken çok önemli bir şey var," diyor. "Benden hoşlanmadığını biliyorum ama benimle gelmeni istiyorum. Gerekirse patronun olarak statümü kullanacağım."

Tabii ki yaptı. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve onu iterek ilerliyorum. "Eğer durum buysa," diye çıkışıyorum, otoparka doğru ilerlerken, "Centilmenlik yapmaya çalışmak yerine taleplerinle başlamayı tercih ederim."

Mitchell Vikson cephaneliğindeki her silahı kullanacak bir adam. Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum.

VIKS

BAZI KADINLAR KOLAYCA GÖZDEN KAÇABILIR. BAZILARI DIKKAT ÇEKER nereye giderlerse gitsinler. Ve bazıları... bazıları sinsidir. Kendinizi onların yanında olmak, sizi fark etmelerini sağlamak için her şeyi yaparken bulana kadar *sizi* ele geçirdiklerinin farkına varmazsınız. Bu, sizden nefret etmelerini engelleyemeyecek kadar canlarını sıktığınız anlamına gelse bile. Hiç fark etmez, yine de onların aklındasınızdır ve alabileceğinizi alırsınız.

Haley Montgomery'nin son kadın tipi olduğunu uzun zaman önce fark etmeliydim ve ben de tam olarak bunu yaptım. Belki ilk başta kasıtlı değildi ama şimdi bu benim saf, katıksız eğlence kaynağım. Onu sarmak ve gidişini izlemek. Belli ki benden nefret etmesini sağladım. Kendini kamyonetimin diğer tarafında tutması, vücudunu hızla giden araçtan fırlatmadan benden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzağa, yan kapıya dayaması bunu açıkça gösteriyor. Onu çileden çıkaracak bir şey yaparsam ya da söylersem tam olarak bunu yapmayacağı konusunda da tamamen ikna olmuş değilim. Bana pervasız bir tip gibi geliyor ve bu da çekici.

"Korkmana gerek yok, Haley," diyorum, onun maskaralıklarına gülümseme dürtüsüne direnerek. "Ben ısırمام."

"İyiyim," diye yalan söylüyor ve ben de bu apaçık aldatmacaya kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Duygularını saklamakta çok iyi değil; bu kesin ve kimsenin gerçekte ne demek istediğini söylemediği benim dünyamda bu ferahlatıcı. O dürüst bir elmas, bir yıldız gibi parlıyor

pislik ve çöp denizi. Ama benden kaçmaya çalışması sadece bu kamyonu kenara çekip, kapıları kilitleyip, onu kucağıma sürükleme isteği uyandırıyor ve...

"Kendini ayarlayıp kapı kolu yerine gerçekten koltuğa oturursan çok daha rahat edersin," diye hafifçe yorum yaparak kendi gereksiz düşüncelerimden uzaklaşıyorum.

Hafifçe yana kaymadan önce bana kara bir bakış fırlatıyor. "Bu da neyin nesi?" diye soruyor. "Neden beni öğle yemeği için derslerimden alıkoymak zorundaydın?"

Gözlerimi deviriyorum. Ona çıkma teklif etmeden önce programını kontrol etmeyeceğimi mi sanıyor gerçekten? Ben o kadar düşüncesiz değilim. "Bugün başka dersin yoktu," diyorum ona gerçekçi bir şekilde. "Yakında öğrenirsin."

"Şimdi öğrenmeyi tercih ederim," diye karşılık veriyor, asi tavrını bana yöneltilmiş bir kılıç gibi kullanıyor. Club Outsider'daki diğer garsonlar kapıdan içeri adımımı atar atmaz kaçarken, gözlerimin içine bakıp bana meydan okuyan ilk kişi o oldu. Bu yüzden her geldiğimde onu talep ediyorum - bu ve onu çıldırttığım gerçeğini bilmek. güzel yüzündeki vahşi kızgınlık ifadesini görmeyi ve gecenin geri kalanında bana küfbilmeyi çok seviyorum. Küfür etse de etmese de en azından beni düşünüyor. Bu berbat bir şey ve bunu biliyorum. Ama elimde değil ve bunu istediğimden de emin değilim.

Ana caddenin dışındaki bir restorana varana kadar aracı Eastpoint trafiğinde yönlendiriyorum. Vale standının önünde durup indiğimde kapının üzerinde asılı olan isme bakıp gözleri açılıyor. Cipun etrafında dönüyorum, bir elimi kaldırıyorum ve kapısını açmak için yaklaşan genç adama ters ters bakıyorum. Ben uzanıp kapıyı açtığımda ve elimi uzatarak kızın koltuklardan inmesine yardım ettiğimde yüzünü buruşturup geri çekiliyor.

Bana kaşlarını çatıyor ve elimi görmezden gelerek yukarı uzanıyor, kapının üstündeki kolu tutuyor ve kendi başına aşağı sallanıyor. Çantasını yanına almak istediğinde onu omzundan tutup çekiyorum ve ön koltuğa geri fırlatıyorum. "Bırak onu," diyorum "Ona ihtiyacın olmayacak."

Dudakları aralanıyor ama ben dönüp restoranın ön kapısına doğru yürümeye başlıyorum, giderken anahtarlarımı valeye atıyorum. Bu ona tartışmak için zaman vermediği gibi kaçmak için de çok az şans tanıyor. Beni takip etmekten başka seçeneği yok. Sonuçta, o bile farkına varmalı ki

Vale, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, o anahtarları benden başkasına vermez.

Beni takip ediyor, fısıltı sandığından emin olduğum bir sesle, nefesinin altından bana küfrediyor ama bilmediği bir şey var: Kulaklarım inanılmaz derecede iyi işitiyor. Her kelimeyi ve her hakareti takip ediyorum. Her ne kadar eğlenceli olsa da, bana olan kızgınlığı sadece kötücül karanlık düşüncelerin kafamda dans etmesine hizmet ediyor -Haley dizlerinin üzerinde, sikim dudaklarının arasında. Haley kucağında, göğüsleri göğsümü tırmalarken üzerimde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Aletim fermuarımı yumrukluyor, bu hayalleri gerçeğe dönüştürmek için bir şeyler yapmamızı talep ediyor. O piçi görmezden geliyorum ve elimdeki işe odaklanıyorum.

Garson bizi ön tarafta karşılıyor, iki menü uzatırken gülümsüyor ve bizi geri götürüyor. Binanın ortasındaki bir kabinin önünde durakladığında "Özel bir masa," diyorum.

Yüzü kızarıyor ve başını sallıyor, bizi ön taraftan ve diğer müşterilerden mümkün olduğunca uzak bir masaya doğru götürürken hızla yanından geçiyor. Onaylarcasına başımı sallıyorum ve Haley arkamdan gelirken yana dönüyorum.

"Otur," diye emrediyorum.

Bana ters ters bakıyor ama yine de emri yerine getiriyor. Ev sahibi menüleri yerleştiriyor ve bize çok ihtiyaç duyduğumuz mahremiyeti sağlayarak ön tarafa doğru kayboluyor. Gözden ve kulaktan uzaklaşır uzaklaşmaz Haley tiradına başladı.

"Bunu herkese yapıyor musun?" diye soruyor. "Onları günlük rutinlerinden kaçırıp hizmetçileriniz gibi etrafta dolaşmalarını mı emrediyorsunuz?"

Sırıtarak menümü kaldırıyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Bütün patronlarınla böyle mi konuşuyorsun?" Cevap vermek yerine soruyorum.

"Sadece beni hayatımdan uzaklaştıran ve beni hayal kırıklığına uğratmak için ellerinden yapanlar," diye itiraf ediyor kendi menüsünü açarken. "Ayrıca, fark etmediysen söyleyeyim, kulüpte değiliz. Burada hiçbir yetkiniz yok. Sen sadece ben uni-formdayken ya da Kulüp Outsider'dayken benim patronumsun."

Güzel mavi gözleri kızgınlıkla parlıyor. Bunun beni neden bu şekilde eğlendirdiğini söyleyemem, ama öfkesi bana tutkuyu düşündürüyor ve tutku da bana... başka, daha şehvetli şeyler düşündürüyor. Benim dünyama adım atmaya hakkı olmayan genç bir kadın hakkında düşünmeye gerçekten hakkım olmayan şeyler. Yine de, işte buradayım.

-Hem kulüp çevresinde hem de kampüste dolaşan uyuşturucuyla ilgili sorular sorma bahanesiyle onu öğle yemeğine çıkarmak.

Onun olması için bir neden var elbette. Haley Montgomery, Eastpoint gibi seçkin bir üniversiteye gitme ayrıcalığına sahip az sayıdaki burslu öğrenciden biridir. Bölümü güzel sanatlar olsa da, yeteneği şüphe ve gerçeği arama değil, güzellik ve yaratma olsa da, o zeki biri. Aslında, test sonuçlarına ve dosyasına göre, fotoğraflık bir hafızası var. Ayrıca aradığım satıcının gittiği her iki yerle de bağlantısı var. Bağlantı kurabilecek bir şey görmüş ya da duymuşsa, bunu bilmem gerek.

Yorumuna cevap vermediğimde Haley bakışlarını aşağıya çeviriyor, ağzının köşesi sanki yaptığımız tartışmayı kazandığını düşünüyormuş gibi yukarı kalkıyor. Ben de kendimi onu izlemekten alıkoyamıyorum. Gözleri menüde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, tarıyor. Ne aradığını biliyorum ve bulamayacağını bilmek daha da eğlenceli. Kaçınılmaz olarak fiyat olmadığını fark ettiğinde dudakları kısıtıyor.

"Ne istersen sipariş et," diyorum, zihninden çok yüz ifadelerini okuyarak. "Bunu sorularıma cevap vermenin karşılığı olarak kabul et."

Gözleri bir kez daha kalkıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Sorgulamayı planladığın herkesi lüks restoranlara mı götürüyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarım kendiliğinden seğiriyor. "Genelde bana karşı çok ekşi olduğun için seni tatlandırmanın daha iyi olacağını düşündüm, tatlım."

Dudakları kenetleniyor ve bakışlarını bir kez daha aşağıya çeviriyor. Garsonumuz beliriyor ve siparişimizi almadan önce su bardaklarını hazırlıyor. Tekrar yalnız kaldığımızda Haley suyuna uzanıyor ve bardağın yarısını emdikten sonra masanın ortasına itiyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bakışlarımı onun yüzünde sabit tutmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Pekala," diye başlıyor, "bu neyle ilgili?"

"Sana sormam gereken bazı önemli sorular var," diye bilgilendirdim onu. "Kulüpteki müşteriler ve kampüste gördüğünüz herhangi biri hakkında."

Kaşlarını çatıyor. "Tamam..."

Cep telefonumu çekip Cain ve Andrei ile ikinci buluşmamdan sonra daha önce yazdığım randevu listesini çıkarıyorum. Andrei, Nicholas'ın sokaktaki adamı olmasına rağmen, aynı zamanda şirket içinde güçlü bir konuma sahip.

Eastpoint. Yönetim kurulunun bir parçası olan Cain de toplantıya katılmayı talep etmişti. Elimde yeni uyuşturucu Haze ile ilgili önemli olayların gerçekleştiği tarihlerin bir başlangıç noktası var ve planım o tarihlerde gerçekleşen değişimlerle bir korelasyon bulmak.

"Geçmişini düşünmeni istiyorum," diyorum telefonu masaya bırakıp ona doğru kaydırırken. "Bu tarihlere kadar. Bu tarihlerin her birinde Club Outsider'da olan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Listeyi tararken, "Bu tarihlerde kulüpte çok sayıda insan vardı," diyor.

"Her seferinde Kulüpte bulunan bir ya da iki kişi olabilirdi," diye açıklık getiriyorum.

Bunu düşünüyor, gözleri uzun süre ekrandaki tarihlere bakıyor. O düşünürken ben de onu izliyorum. Burnu konsantrasyonla kırışıyor ve gözleri listenin üzerinde ileri geri hareket ederken kirpikleri titriyor. Objektif olarak, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın değil. Büyük, geniş gözleri ve dolgun yanakları çekici olsa da, kolay yaşanmamış bir hayatı yansıtan küçük kozmetik kusurları var.

Parmak eklemlerinde, muhtemelen çeşitli sanat aletleriyle çalışmaktan kaynaklanan küçük yara izleri var - eğitiminin bir kısmının heykeltıraşlıkla çalışmayı içerdiğini biliyorum. Çilleri hafif ve burnunun köprüsü boyunca dağılmış durumda ve onları incelerken, bir gözünün hemen altında küçük bir ben fark ediyorum - zorlukla fark edilebiliyor ama yine de orada. Güzelliğine gölge düşürecek bir şey değil ama elit tabakadan biri olarak doğmuş olsaydı, ailesi tarafından daha bebekken aldırılırdı. Üst tabakadan olanların çocuklarından beklediği belli bir statü ve görünüm vardır. Bu tür bir görünüm kontrolü Haley Montgomery gibi insanların sahip olduğu benzersizliğe yol açmaz. Ancak bana göre onun mükemmel olmayışı çok güzel. Bu onun kim olduğu.

"Sana isim veremem," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı, "ama aklıma birkaç müdavim geliyor."

"Kalabalığın içinden onları seçebilir misin?" O başını sallarken telefona uzanarak soruyorum.

Kulübün güvenlik görüntülerine rastlayana kadar ekranımdaki uygulamalar arasında geziniyorum. Üzerine tıklayıp tarih ve zaman damgaları listesine geri dönüyorum ve bilgi işlemcime aynı tarihlerde kulüpten şüpheli kişilerin fotoğraflarını çektiğim için şükrediyorum. Dosyayı açıyorum ve telefonu ona geri veriyorum.

"Şunlara bir göz at," diyorum. "Ve düşündüğün kişiyi bana söyle."

Haley ekrandaki görüntüleri taramaya başlıyor, garson kız geri döndüğünde hızlıca kaydırıyor, yemeklerimizi bırakıyor, bardaklarımızı dolduruyor ve bir kez daha ortadan kayboluyor. Para kendi sorunlarını da beraberinde getiriyor olabilir ama mahremiyete sahip olmanın geçmişte hiç yaşamadığım bir avantaj olduğunu itiraf etmeliyim.

Haley'nin sonunda durup telefonu tekrar bana çevirmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. "O," diyor, ekrandaki bir adamı işaret ederek. Neyse ki başını eğmiş ve kameradan başka yöne çevirmiş; tek görebildiğim geniş kenarlı beyaz şapkası ve kafatasının dibindeki kenarın altından görünen koyu gri saçları.

"Listelediğiniz tarihlerin çoğunda oradaydı," diyor. "Ona bir ya da iki kez hizmet ettim ama sadece nakit ödedi. Adını hiç öğrenemedim."

Araştırmamda şu ana kadar geldiğim en ileri nokta bu olmasına rağmen, içimde bir huzursuzluk kaynıyor. Adamın yüzünün net bir resmi yok ve ortalama bir yapı ve saç rengi dışında, bir isim veya başka bir tanımlayıcı olmadan, hala en başa dönmüş durumdayım.

"Onun hakkında başka bir şey düşünebiliyor musun?" Telefonu geri alırken sordum. "Yüzünü gördün."

"İçeride güneş gözlüğü takıyordu," diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak. "Biraz tuhaf olduğunu düşündüm ama bunu yapan ilk erkek o değil - dans pistinin ışıkları bazı insanların gözlerini rahatsız ediyor. Tek söyleyebileceğim yaşlı olduğu, üniversiteli çocuklarla takılmak için çok yaşlı olduğu. Belki kırklı ya da ellili yaşlardaydı. Kesinlikle Kafkasyalıydı."

Her bir bilgi altın gibi ama yine de mutlu değilim. O orospu çocuğunu yakalayıp ondan sonsuza dek kurtulana kadar da mutlu olacağımı sanmıyorum -tıpkı Nicholas'ın emrettiği gibi.

"Pekâlâ," dedim sonunda. "Teşekkür ederim." Telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Bütün bunlar da demek oluyor?" diye merakla soruyor.

Cevabımı düşünüyorum ama o bu işin dışında. Bir bilgi kaynağı, daha fazlası değil. Onu bu işe daha fazla bulaştırmak ikimiz için de iyi olmaz. Yine de bir şekilde kendime engel olamıyorum. Elimi uzatarak, "Bana telefonunu ver," diyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ama isteyerek veriyor. Telefon numaramı rehberine giriyorum ve kendime bir mesaj gönderiyorum.

Onun numarasını da. İşim bittiğinde, şeyi ona geri veriyorum ve çatalımı alıyorum.

"Uh... Viks?" Telefonunu kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ben ne beklediğini biliyorum. Ona vermeyeceğim bir şey, bir açıklama. Umutlu ifadesi beni köşeye sıkıştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Çenem sıkıştı. Ona hiçbir şey söyleyemiyorum ve ona karşı rol yapmak istemiyorum. Daha fazla söyleyeceğim her şey, dünyanın geri kalanına verdiğim cephe tarafından lekelenecek. O bundan daha iyisini hak ediyor.

"Ye," diyorum, "sonra seni kampüse geri götüreceğim."

İfadesi düşüyor ve bu beni dehşete düşürüyor.

Bir cevap alamamış olsa da en azından ona yalan söylemedim. Atlamak alternatifinden daha iyidir.

VIKS

ZAMANIMDA ÇOK FAZLA HACKER İLE UĞRAŞMAMIŞ OLSAM DA, HER BİRİ Tanıştığım herkesin ortak bir yönü var gibi görünüyor: sağlıklı olma isteği. Jackson Teller, bir teknoloji koleksiyonuyla çevrili L şeklindeki uzun masasında oturuyor. Gözlerini kısarak, tıklayıp sağa sola sürükledikçe ileri geri yanıp sönen görüntülerle aydınlanan yarım düzine bilgisayar ekranını inceliyor. Günün ikinci paketi olması gereken sigarasını üflerken üzerinde duman tütüyor.

"Eee?" Sonsuzluk gibi gelen bir tıklama ve sessizlikten sonra nihayet söylüyorum. "Henüz bir şey bulamadın mı?"

Marlboro Light'ı dudaklarının arasından lanet okuyarak çekip çıkarırken, "Sakin ol dostum," diye atıldı. "Neredeyse- oradayım!" Başka bir şey mırıldanıyor, parmakları klavyenin üzerinde uçuşurken sigarasını yakındaki taşan kül tablasına bırakıyor. "Yakaladım seni, orospu çocuğu. Benden saklanabileceğini mi sandın? Hiç şansın yok, sık kafalı. Herkesi anlarım. Ben lanet olası kralım-"

"Teller," diye kestim sözünü, 'kral benim' hezeyanlarından birine daha kapılmasına izin vermek istemiyordum ve hiç havamda değildim. "Odaklan. Adamın yüzünü net bir şekilde görebiliyor musun?"

"Evet, o orospu çocuğunu yakaladım," diyor Teller gururla. "Ve bir de isim var-Patrick Kennedy."

"Patrick Kennedy?" İyice görebilmek için masanın etrafında dönerek tekrarlıyorum. Teller geriliyor ve sigarasını tekrar ağzına götürüp öfkeyle üflüyor. değil. Biliyorum, insanlar onun hakkında konuştuğunda bundan nefret ediyor.

kişisel alanını işgal ediyor. Bu lanet iş için ne kadar para aldığına bakılırsa, çenesini kapalı tutup anlaşabilir.

Elbette, güvenlik kamerasından adamın bu kez farklı açılardan çekilmiş birkaç grenli görüntüsü var. Her biri parçalara ayrılmış ve tam bir profil elde etmek için bir araya getirilmiş. İyiydi, hakkını vermeliyim. Görünüşe bakılırsa, Teller görüntüleri birleştirmek zorunda kalmış çünkü adamın tam önden görüntüsünü kullanabileceğimiz bir tane bile yokmuş. Bu da bana başka bir şey söylüyor. O bir profesyonel.

Teller, "Bir mil uzunluğunda bir sabıka kaydı var," diyor. Şok edici değil. "Yazdır" emrediyorum. "Biri de dahil olmak üzere tüm görüntüleri

bir araya getirmişsin." Cebimdeki telefonum çalıyor ve bakmadan kim olduğunu anlıyorum. Zaten geç kalmıştım. Nicholas beni bekliyordu ve o bekletilmekten hoşlanan bir adam değildir.

Teller'ın istediklerimi basmayı bitirmesine yetecek kadar uzun süre oyalandım. Baskıdan çıkan sıcak kâğıt yığınlarını kapıya yönelmeden önce bir dosyaya tıktırıyorum. Kendisini güvende hissettirdiğini iddia ettiği beş yüz metrekaresel daireden çıkarken omzumun üzerinden "Telefonunu açık tut," diye sesleniyorum. Bir insan lanet olası bir kutuda yaşarken kendini nasıl güvende hissedebilir, asla bilemeyeceğim.

Birkaç dakika sonra Carter malikânesinin garaj yoluna girdim, Teller'ın dairesinden gelen lanet sigara kokusundan kurtulmak için ceketimi çıkardım ve Nicholas'la buluşmaya gitmeden önce topladığım malzemeleri aldım. Ne yazık ki, girip ön kapıyı ittiğimde, onun merdivenlerden indiğini görüyorum, peşinde de kesinlikle Bayan Carter olmayan uzun boylu, uzun bacaklı bir esmer var.

Nicholas beni fark etti. "Viks," dedi, "özür dilerim ama üzerinde çalıştığın proje hakkında bana daha sonra bilgi vermek gerekecek. Bayan Bairns ile öncelikli bir işim var."

Bir uşak elinde bir ceketle gölgelerin arasından aceleyle çıkarken kapının açık kalmasına izin vererek kenara çekiliyorum, kadının koluna girip onu dışarı çıkarmadan önce kapıyı tutarak içeri girmesini sağlıyorum. "Elbette efendim," diyorum, yanımdan geçerken başımı sallayarak.

Kapı arkasından gelen sessiz bir kıkırdamayla kapanıyor ve ben bir nefes bırakıyorum, uzanıp elimi yüzümde gezdiriyorum. Buraya aceleyle gelip beni bekletmek tam da onun yapacağı bir şey. Uşak ortadan kayboluyor ve ben fuayede elimde dosyayla yalnız kalıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye yumuşak bir ses yalnızlığıma müdahale ediyor ve Dean'ın omzuna attığı spor çantasıyla merdivenlerden indiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne hakkında, evlat?" diye soruyorum.

"Yeni oyuncağı," diyor inişini bitirirken. Kahretsin, bu çocuk büyük bir adam olacak. Sadece on altı yaşında ve şimdiden neredeyse benim boyumda. Çoğu yetişkin erkek benden aşağıdayken ben neredeyse onun gözlerinin içine bakabiliyorum.

"Sence onu beceriyor mudur?" Başımı yana eğerek soruyorum.

Dean omuz silkerek çantasını kolunun üzerinde daha da yukarı kaldırdı. "Muhtemelen evet. Her zaman burada."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Nicholas'ın Bayan Bairns'i beceriyormuş gibi görüldüğünü bilsem de - kadının gerçek işi hakkında hiçbir şey bilmeyen oğluna - gerçeği biliyorum. Ona söylemek konusunda sessizce tartışıyorum. Bir yandan, Nicholas'ın oğlunun, babasının annesini aldatıyor olabileceğine dair endişelerini gidermek beni hiç ilgilendirmiyor ve kesinlikle iş tanımımda yok. Ama diğer yandan Dean'ın iyi bir çocuk olduğunu biliyorum. Her iki ebeveyniyle de harika bir ilişkisi olmasa bile - hiçbir çocuk ilgi ve sevgiden başka bir şeyle doğduğunu düşünerek büyümek istemez.

İçimi çekip başımı sallıyorum ve uzanıp başının üstünü okşuyorum. "Bu konuda fazla endişelenme," diyorum. "Onu becermiyor."

Dean elimi bırakıyor, alnı sinirli bir şekilde kırışıyor. "Öyle mi? Sen nereden biliyorsun?" diye .

Kıkırdıyorum. "Senden çok daha fazlasını biliyorum evlat."

"Eminim öyledir," diye homurdanarak ön kapıya doğru döndü.

. Bir saniye sonra bir sülük gibi üzerine atıldım, kaslı kolumu çocuğun boynuna doladım ve onu kafasından kilitledim. "O da neydi öyle?" Dosyayı uzanıp yakındaki fuaye masasına bırakırken bile onu sıkıca tutarak soruyorum.

Dean çantasını yere bırakıyor ve kolumu iterek kurtulmaya çalışıyor ama tek yaptığım tutuşumu sıkılaştırmak oluyor. "Hepsi bu mu?" Alay ediyorum. "Senin gibi küçük bir velet bana kızgın bir genç gibi davranabileceğini mi sanıyor?"

"Siktir, dostum!" Dean küfrediyor ve sonra dövüşmeyi bırakıp ağırlığını bıraktığında beni şaşırtıyor, neredeyse kayıyordu. Ben çıplak-

Kendi kollarını ortama sarıp beni yana doğru sürüklerken onu yanımda tutmayı başarıyorum.

"Aklında başka bir şey mi var evlat?" Israr ediyorum. "Belki de bunu Büyük Abi'ye anlatmak istersin?"

"Sen benim ağabeyim değilsin, sık kafalı! Akraba bile değiliz!"

Gülüyorum. "Sadakatin kanla bir ilgisi olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun evlat," diye cevap veriyorum.

Bu onu susturuyor ve birkaç başarısız kaçma girişiminden sonra nihayet sert bir nefes alıp koluma iki tokat atıyor. "Tamam, kabul ediyorum," diye homurdandı. "Pislik gibi davrandım. Çok özür dilerim, tamam mı?"

Hiç düşünmeden onu serbest bırakıyorum. "Bunu bildiğin sürece," diyorum, o benden uzaklaşırken gömleğimi düzeltiyorum - yüzü kızarmış ve nefes nefese. Bana doğru fırlattığı sinirli bakışa rağmen, en azından şimdi gözlerindeki karanlık azaldı. *En azından şimdilik.*

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor. Bu çocuk için ne kadar mücadele edersem edeyim, içinde hep o karanlık olacak. O bir Carter. Daha da ötesi, o bir Eastpoint varisi. Sadakatin kanla bir ilgisi olmayabilir ama sevginin vardır. Aşk ve sadakat Nicholas'ın kendi neslindeki varisler arasında sahip olmadığı bir şey ama Dean farklı.

Onu Abel ve Braxton ile gördüm. Sahip oldukları şey, babalarının yaptıklarından çok daha farklı. Ailelerinin içine hapsediği bu yıkımdan kurtulabilecek biri varsa da onlar olacaktır. Tanrım, umarım onlar olur.

"Bu tavır da neyin nesi?" Bir kenara bıraktığım dosyaya uzanarak soruyorum. Dean yere düşen spor çantasını alırken dosyayı katlayıp sessizce ceketimin iç cebine sokuyorum. "Sadece babanla ilgili olamaz. Kız sorunları falan mı var?" Alay ediyor ve ben de hedefi tam on vurduğumu anlıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Teklif ediyorum.

Dean bir an sessiz kalıyor, sanki bu konuşmadan kaçmak istiyormuş gibi başını ön kapıya doğru eğiyor. Yine de onu asla zorlamıyorum. Sadece orada durup bekliyorum, aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Bazı insanlar için sessizlik rahatsız edicidir, ama bizim aramızda asla öyle değildir. Bu bir açılış. Bir davet. Eğer konuşmak isterse, kulaklarım var ve dinlerim.

"Sadece çok yorgunum," diye itiraf ediyor sonunda.

"Öyle mi?" Onu dikkatle izliyorum. Bacaklarındaki gerginlikten çantasının askısını parmak eklemleri beyazlaşana kadar tutuşuna kadar. "Ne hakkında?"

"Bana yaltaklanıyorlar," diyor.

Homurdanıyorum. "Daha önce hiçbir ergen çocuğun karşı cins tarafından beğenilmenin ne kadar zor olduğundan bahsettiğini duymamıştım," diyorum küçük bir kıkırdamayla. "Sen ilk olabilirsin ve duyduğuma göre Abel'in durumu senden iki kat daha kötüymüş."

Dean hemen cevap vermiyor ama cevap verdiğinde de can sıkıntısını taklit eden zorlama bir ses tonuyla konuşuyor - ki bu onun için sadece tam tersi anlamına gelebilir. "Evet," diye itiraf ediyor, "öyle. Ama mesele sevilmek değil. Mesele beni sadece Carter olduğum için sevdiklerini bilmem."

"Ahhh," diye yavaşça başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

Dean başını kaldırıyor ve bana neredeyse umutla bakıyor -sanki tüm sorunları ağzımdan çıkacak her şeyle çözülebilecekmiş gibi. Ne yazık ki onun için, bunun için hızlı bir çözümüm yok. Hatta uzun vadeli bir çözümüm bile yok. Gerçek şu ki, o haklı. Bunu çoktan fark etmiş olmasına şaşırmadım. İnsanlar onu kim olduğu için değil, ne olduğu için isteyecekler.

"Dinle evlat," diye başlıyorum, ona doğru yaklaşıp kolumu omuzlarına doluyorum. "Bu dünya senden faydalanmaya çalışacak insanlarla dolu. Bu herkes için geçerli; cinsiyet, ırk, statü ya da zenginlik fark etmeksizin. Bu insan doğasının bir parçası. Kontrol edebileceğiniz bir şey değildir." Bu sadece onu ısıtır. Nicholas Carter'dan daha kontrol manyağı biri varsa o da oğludur ama bunu ben söylemiyorum.

"Sen bir güneşsin Dean ve etrafında dönen gezegenler var - ben, Abel, Brax, baban. Bir güneş yanından geçen meteorlarla dikkatini dağıtmaz. Bir güneş ne yapıyorsa onu yapmaya devam eder, ışık sağlamaya."

Alay ediyor. "Ben mi?" diye tersliyor, bana deliymişim gibi yan yan bakıyor. "Işık sağlamak mı?"

"Tamam," diye itiraf ediyorum. "Belki de bu senin için en iyi metafor değildi. Söylemeye çalıştığım şey, evet, insanlar seni sahip olduğun şeylerden isteyecekler. Para. Kötü şöhret. Carter ismi." Onu göğsünden dürttüm. Sertçe. "Ama bir gün, bunların hiçbirini umursamayan birini bulacaksın. Tek umursadığı senin *kim* olduğun, kim olduğunu kanıtladığın olacak."

Kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu ne zaman olacak?"

Gülüyorum, kolumu çekiyorum. "Lanet olsun, evlat, bilmiyorum. Ben psikoloji okudum, lanet bir medyum değil. Onunla ne zaman, nerede ve hatta nasıl tanışacağını tahmin etmemin hiçbir yolu yok."

"O zaman yapacağımı nereden biliyorsun?" diye .

"Çünkü herkesin başına gelir," diyorum. Nicholas için bu bir arkadaştı, Eastpoint varislerinden bir arkadaş. Benim içinse... çatık kaşlı, boyalı parmakları olan ateşli bir esmerin görüntüsü geliyor aklıma. "Bir gün onları bulacaksın," diye söz veriyorum. "Ve bulduğunda, sıkı tutunsan iyi edersin. Kaçmalarına izin verme."

"Peki ya sen?" Dean soruyor. "Böyle bir kızla tanıştın mı?"

Bu sefer güldüğümde, öncekinden daha yüksek sesle ve daha dolgun gülüyorum. "Evet," diyorum dürüstçe. "Evet." Ön kapıya doğru dönüyorum ve kapı koluna uzanırken durup arkama bakıyorum. "En iyi kızlar -seni çıldırtan ve sonunda ölümün olacağını bildiğin kızlar- genellikle ilk başta senden nefret edenlerdir."

Tıpkı benimki gibi.

HALEY

HERKES YALAN SÖYLER. BU HAYATIN BİR GERÇEĞİ. İŞİN PÜF NOKTASI İSE Birinin ne *kadar* yalan söylediğini anlamak için. Sanırım sonunda Viks'i çözdüm.

Viks bir ikilem, kağıda dökmek için can attığım bir ikilem. Onu çizmek istiyorum. Alnının şeklini, aristokrat burnunun uzun eğimini takip etmek ve tamamen erkeksi ağzının gerçekliğini başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir görüntüye dönüştürmek için tuval üzerine boya fırçalamak.

Konuştugu her kelimeyle hem bir gerçeği hem de bir yalanı söyler.

Korkmana gerek yok, Haley. Ben ısırمام. Yalan söyleme.

Tercümesi: Korkmanız için her türlü neden *var* ve ısırırım, ama benden korkmanızı istemiyorum ve ısırıktan zevk almanızı sağlamak niyetindeyim.

Adımı söyleme şekli bir suç olmalı. Sonsuza dek hapsedilmeye değer bir suç olmalı ki sonunda üzerimdeki bu boğucu baskısından kurtulabileyim ve kaçabilecek kadar özgür olabileyim. Parmaklarım elimdeki kireçli kömür kalemini sıkıca kavırıyor. Tırnaklarımın dışında siyah lekeler var. Bir nefes veriyorum ve çizmem gereken lanet kuş üzerinde çalışmaktan vazgeçiyorum ve sonunda zihnimi kendi haline bırakıp dolaşmasına izin veriyorum.

Sayfada uzun, kalın çizgiler beliriyor; dönmüş bir yüzü andırıyor. Şu anda popüler olandan daha uzun bir saç tutamı adamın alnına doğru sarkıyor. Gözleri badem şeklini almış, kirpikleri uzamış

ve mükemmel yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerine gölgeler düşürüyor. Daha hızlı ve daha hızlı çalıştıkça kömür parçaları sayfadan uçuyor. Sonunda kendimi gerçekten sayfada görmek istediğim konuya odaklanmak için serbest bıraktığımda, onu yeterince hızlı yazamıyorum.

Yine de bir kez başladım mı, duracak gibi görünmüyorum. Elime kramp girmeye başladığında ve bilek kemiklerim birbirine sürtündüğünde, bir erteleme için yalvarsam bile yapamıyorum. Zihnim ve bedenim izin vermiyor. Bunu görmem gerekiyor. Sadece benim bulabileceğim gerçeği görmek için.

Viks'in yüzü önümde şekilden daha fazlasını alıyor. Hayat buluyor. gözleri, yüzünün aşağıya doğru dönmesine rağmen bana bakıyor. Kirpiklerinin arasından, kaşlarının altından bana bakıyor ve devam etmem için bana meydan okuyor. Ve devam ediyorum. Vücudum ağrıyana ve şeytana benzer bir şey beni saf siyah ve beyaz kömür işaretlerinden izleyene kadar durmuyorum.

"Vay anasını." Masamda üzerime eğilen Alyssa'nın sesiyle sıcıyorum. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Hayır." Yalan. Defterimi hızla kapattım ve masamdan kalktım. "Gidip ellerimi yıkamalıyım," diyorum ve onu bırakıp koridordaki ortak banyoya doğru aceleyle ilerliyorum.

İçeri girince lavaboların önünde durup bir an için çatlak ve lekeli aynalara bakıyorum; yanaklarımda, çalışırken ısrarla saçlarımı defalarca geriye ittiğim siyah kömür izlerini fark ediyorum. Bu neredeyse komikti. Tenimdeki siyahlık ve yüzümün etrafında dalgalanan dağınık saçlarımla yarı düzgün bir Viking kadını gibi görünüyorum.

Musluğu çevirerek ellerimi ılık suyun altına sokuyorum ve kömür bulaşırken porselen lavabonun üzerine eğiliyorum. Saplantımın kanıtlarını temizlemeye çalışırken yatakhane'deki buhurdanlıktan köpüklü sabun topaklarını kaparak ovuyor ve ovuyorum.

Bence *bu yanlış*. Mitchell Vikson'a takıntılı olamam.

Sevilmeyecek şeylerin yürüyen bir reklamı. Tehlikeli. Eastpoint'i yöneten elitlere bağlı. Gözlerinin arkasında lanet bir canavar saklanıyor. Biliyorum çünkü ben de öyle çizmiştim. Niyetinin parıltısı -Karanlık ve ürkütücü. Beni şeyden daha çok korkutan şey ise... beni cezbeden şeyin canavar olması.

Birkaç leke ve tırnaklarımda altında küçük bir siyah çizgi dışında neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar kömürü yıkamayı bitiriyorum. Ellerim zaten güzel değil, yara bere içinde.

ve yaptığım onca sanattan sonra kurumuştı. Çıktığımdan daha yavaş bir şekilde odama geri dönüyorum ve içeri girdiğimde Alyssa kendi yatağına uzanmış, tanıdık bir defteri açmış, inceliyor.

"Lyss!" Sayfayı çevirirken lanet şeyi elinden almak için uzandığımda neredeyse odanın öbür ucuna dalıyorum.

Sırtarak yuvarlanıyor ve sayfayı tekrar çevirirken benden kolayca kaçıyor. "N'aber Hales?" diye soruyor masumca.

"Ver şu lanet defteri bana!" Homurdanıyorum.

Kıkırdıyor ve yüzüme doğru sallamadan önce kapatıyor. "Bu mu?" Ona uzandım ama son anda elimden çekip aldı.

"Evet. O!"

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor, komodin olarak kullandığı masamın kenarına koyarken. "Patronun hakkındaki gerçek hislerini görmemden mi?"

Omuzlarım geriliyor ve deftere uzanıyorum, onu kaptığım gibi üst çekmeceye itiyorum ve kapağını kapatıyorum. "Öyle bir şey değil." *Yalan. Yalan. Lanet olası bir yalan daha.*

Ve sırf Alyssa olduğu kişi olduğu için homurdanıyor ve başını sallıyor. "Evet, doğru. Onu bu şekilde çizdiysen başın büyük belada. Ben bu sanat dersleriyle dalga geçiyor olabilirim çünkü benim için çok önemli, ama sen onları ciddiye alıyorsun."

"Sadece kömürlerimle alıştırma yapıyordum."

Gözlerini deviriyor. "Bu iyi bir fikir değil," diyor.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Mitchell Vikson'ın iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Benim için iyi biri değil ve ondan nefret ediyorum. Aptal suratından nefret ediyorum. Kibirli tavrından nefret ediyorum. Ben dahil herkesin dikkatini üzerine çekmesinden nefret ediyorum. Yağ ve su gibiyiz. Birbirimize karışmıyoruz. Ama yine de içimde bir arzu var. Bir istek. İnkâr edemediğim bir ihtiyaç.

Ondan uzaklaşıp kendi ikiz yatağıma uzanıyorum ve başımı yastığa gömüyorum. Yarın Cuma ve işe geri döneceğim. Yarın onu tekrar görmek zorunda kalacağım. Görmek istemiyorum.

Yalancı. Yalancı. Yalan söylüyor.

İnliyorum, yastığımı kaldırıp yüzüme bastırıyorum. Odanın öbür ucunda Alyssa kıkırdıyor. "Neden onu becerip bu duyguyu içinden atmıyorsun?"

"Çünkü ben sen değilim," diyorum suçlayıcı bir şekilde. Son birkaç yılını varlığımın her zerresiyle nefret ederek geçirdiğim biri için bacaklarımı öylece açamam. Ben onun dokunulmaz değilim. İncinmemem için üzerimde Çin Seddi'nden daha kalın bir zırhla dolaşmSahip olduğum tek şey bedenim ve o da çok zayıf. Mitchell Vikson gibi kalbimi kırmaktan fazlasını yapabilecek kötü çocuklara karşı zayıfım, beni öldürebilirler.

Bana sorduğu soruların son zamanlarda kulüpte ve kampüste olanlarla ilgili olmadığını fark etmeyecek kadar aptal değilim. Herkesin bundan haberi var. Yine de kimse bir şey söylemiyor. Ortalıkta dolaşan yeni ilaç hakkında.

Viks kelimelerle ifade etmese de tavırlarından benden ne istediği çok açıldı - burnumu bu işe sokmamamı istiyordu. Muhtemelen benim için yaptığı en az aşağılık şeydi, ama bu yine de beni çağırması, beni zorla bir randevuya sürüklemesi ve sonra milyonlarca soruya cevap vermemi istemesi beni daha az sinirlendirmiyor - tüm bunlar bana beyni olan bir yetişkin gibi davranma saygısını asla göstermezken.

Bunu düşünürken parmaklarım yastığımın dışını sıkıyor. Numarası *şu anda* telefonumda duruyor - *gerçekten bunu fark etmeyeceğimi mi düşündü?* Ona yardım edebilirim. Ben ondan daha çok kulüpteyim. Eğer o adamı tekrar görürsem.

Ne? Kendime soruyorum. *Ne yapacağım ben?*

Ben polis değilim. Eğitimli bir dövüşçü değilim. Ama ona söyleyebilirim. Onu uyarabilirim. Evet, ben de öyle yapacağım. O adamı bir daha gördüğümde Viks'i arayacağım. Olay çözülecek ve sonra... beni bir daha rahatsız edemeyecek.

"Vay canına." Yastığı kaldırıyorum ve dişlerinin arasından ılık çalarken arkadaşım ve oda arkadaşıma bakıyorum.

"Ne?"

"O lanet yastığından çıkan buharı görebiliyorum," diyor.

Başımı salladım. "Sen ne bilirsin ki?"

Yatağının kenarına doğru kayıyor ve bacaklarını yana sarkacak şekilde çeviriyor. "Sıkıştığını biliyorum," diyor nazıkçe. Ona bakmayı reddediyorum ama bu onu hiç de caydırmışa benzemiyor. "Bu konuda çok fazla düşünme, Hales," diye öneriyor. "Eğer ondan hoşlanıyorsan ve o da senden hoşlanıyorsa, bununla savaşmanın sana bir faydası olmaz. Sadece teslim ol. En kötü ne olabilir ki?"

Çok fazla. Hem de çok.

HALEY

AYAĞIM TEKRAR TEKRAR VURUYOR, KURTULDUĞUMU SANDIĞIM GERGIN BİR TIK uzun zaman önce. Veronica göz ucuyla bana neredeyse bir bardak daha düşürecektim -bu geceki dördüncü bardak- ama şükürler olsun ki tam zamanında düşürdüm, sadece birkaç damlayı kenarından akıtmayı başarabildim. Rahat bir nefes alıp sonunda pes ediyorum ve gerginliğimin sebebinin Viks'ten başkası olmadığını itiraf ediyorum.

Bütün hafta onu düşünmeden edemedim. Beni zorladığı o tuhaf randevusuz yemekten beri. Cebimdeki telefonum çalışıyor. Çıkarmak istemiyorum çünkü kim olduğunu biliyorum - son takıntımın konusu. Telefonum tekrar çalışıyor ve homurdanarak siyah şortumun arka cebinden çıkarıp ekranı açıyorum, tahminimin doğru olduğunu anladığımda yeniden sinirlenerek homurdanıyorum.

Bu gece geliyorum.
Seninle konuşmak istiyorum.

Bu sefer benimle ne hakkında konuşmak istiyor olabilir?

"Hales?" Veronica telefonumdan bana sesleniyor ve ben de hemen telefonumu cebime geri koyup başımı kaldırarak ona tüm dikkatimi veriyorum. Kaşlarını çatı. "Genelde vardiya sırasında telefonla uğraşan biri değilsin," diyor. "Büyük patronun seni yakalamaması için dikkatli olmalısın."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum çünkü büyük patron beni vardiyanın yarısında telefonumu çıkarmaya zorluyor. Yine de bunu söylemek yerine, ona sertçe başımı sallıyorum. "Haklısın. Özür dilerim."

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Titiz olmaya çalışmıyorum. Sadece en iyi garsonumun başının belaya girmesini istemiyorum."

Yüzümdeki kaslar yumuşuyor ve az önce neredeyse dökmek üzere olduğum içkiye uzanıp diğer iki içkiyle birlikte tepsiye yığıyorum. "Merak etme. Önemli bir şey değil. Burada başıma ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceğimi biliyorsun."

Gülüyor. "Doğru. Sen başladığından beri çok fazla işi bırakan oldu. İşten ayrılma oranı şu anda çok yüksek."

Duraklıyorum, tepsinin yarısı kollarıma doğru kalkıyor. Yavaşça geri ve ona dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?" Merakla soruyorum.

Veronica sipariş makinesinden bir bilet daha tükürürken arkasını dönüyor ve bardakları yerlerinden çekerek işe koyuluyor. "Her ay başka bir garson kaçıyor gibi görünüyor," diye homurdanıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum ama birkaç tanesi vardiyalarına gelmeyi bıraktı ve onlara telefonla ya da başka bir şekilde ulaşamıyoruz."

"Öylece ... kayboluyorlar mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Tam olarak değil. Bu çok aptalca - sahnede yeni bir uyuşturucu var ve kulüplerde çalışan birçok kızın birkaç müdavimle biraz fazla yakınlaştığını biliyorsun - bir şeyler vaat ediyorlar ve birdenbire 'özel partilerde' çalışmaya başlıyorlar." Ne demek istediğini ve bunun alkolle hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi bildiğim için bu yorum karşısında irkildim.

Beni asıl endişelendiren Veronica'nın bu yeni ilaçtan haberdar olması ve Viks'in bunu araştırması... o zaman düşündüğümde daha büyük bir şey var. Ama artık bunun üzerinde duramam. Veronica içeceklerini hazırlarken ben de tepsiye dönüyorum, yarısını omzuma alıp diğer tarafını avucumun içiyle tutarak barın arkasından çıkıp odaya doğru ilerliyorum.

İçkileri teslim ediyorum ve yanlara doğru adım atıyorum, Doğu'ya gittiklerinden hiç şüphem olmayan tanıdık yüzlü kız öğrenci birliğinden zar zor kaçıyorum. Elim yüzümde gezdiriyorum, gerçekten çok yorgunum ve vardiyamın yarısına ancak gelebildim. Zaten sarhoş olan kızlarla çarpışmaktan kaçınmaya o kadar odaklanmışım ki, duvara yaslanmış, tanıdık bir güneş gözlüğü takan adamı neredeyse kaçıırıyordum.

Aman Tanrım. Bu o. Buradaymış. Olduğum yerde donup kalıyorum ve neredeyse donup kaldığım anda biri sırtıma çarpıyor ve elimdeki tepsi elimden fırlayarak yere düşüyor.

Dizlerim kulübün sert zeminine çarptığında kimse durmuyor, ama dursalar bile zihnim kısa devre yapıyor. Satıcı -Viks'e işaret ettiğim adam- burada. *Ben ne yapacağım?*

Dalgınlıkla hareket ettiğimi fark ediyorum. Tepsime bir kez daha uzanıyorum ve ayağa kalkarken onu kolumun altına sıkıştırıyorum. yaptığımı biliyorum ama hissetmiyorum. Tek hissedebildiğim derimin altındaki karıncalanma hissi.

Viks'e söyleyeyim mi? Bu gece geleceğini söyledi. Ona adamın burada olduğunu söylersem daha hızlı gelir mi? *Ya gelmeden önce ortadan kaybolursa?* Acele etmezsem Veronica'nın muhtemelen içki isteyen müşterilerle dolup taşacağını bilsem de durup seçeneklerimi düşünmekten kendimi alamıyorum.

Sonunda, gerçekten de seçebileceğim tek bir seçenek var. Aceleyle Club Outsider'ın alt katındaki küçük bir oyuğa gidiyorum - yakınlarda bir yerde, insanların yolunun dışında, ama kulübün duvarına yaslanmış, beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş başka bir adamla konuşan adamı göremeyeceğim kadar uzakta değil. Kim bir kulüpte beyzbol şapkası takar ki? Saklayacak bir şeyi olan biri.

Telefonumu cebimden çıkarıp Viks'e hızlıca bir cevap yazıyorum.

Satıcı . Ne yapmamı istiyorsun?

Bir cevap gelene kadar otuz saniye bile geçmiyor.

Yoldayım. HIÇBİR ŞEY YAPMAYIN. Ondan uzak dur.

Ondan uzak mı durayım? Ciddi mi? Ya hareket ederse? Gözlerimi ondan ayırmamalıyım. Dişlerimi sıkıyorum ve adamın hareket etmediğinden emin olmak için oyuktan dışarı bakıyorum. Kımıldamadı ama arkadaşının ayaklarını sürüyüşünden konuşmalarının yakında biteceğini anlayabiliyorum. Orada ne kadar kalacağı belli değil.

Ya giderse?

Yine, mesajımı göndermemle onun cevap vermesi arasında neredeyse hiç zaman geçmiyor. Umarım mesaj atıp araba kullanmıyordur.

Sakın ona yaklaşma, Haley. .

Başparmağımı ısırıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Viks bir mesaj daha gönderdi.

Haley?

İnledim ve bir cevap gönderdim.

Tamam. Ona yaklaşmayacağım ama acele etmelisin. Sanırım yakında ayrılacak.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve tırnağımı çiğnemeye devam ediyorum. Aklımdan türlü türlü senaryolar geçiyor. Ya Viks zamanında gelmezse ve bu adam ortadan kaybolursa? Onu durdurmak için ne yapabilirim ki? Odanın diğer ucuna bakıyorum, beyzbol şapkası takan adamın güneş gözlüklü adama başıyla selam vermesini ve ardından uzaklaşmasını izliyorum. Kahretsin. Adam gidiyor.

Daha iyi düşünmeden, satıcı dönüp gitmeye başladığında kendimi oyuktan dışarı atıyorum. *Yaklaşmayın. Yaklaşmayın. Yaklaşmayın.* Viks'in uyarısı kafamın içinde dönüp duruyor. *İyi,* diye düşünüyorum. *Ona yaklaşmayacağım. Ama bu onu takip edemeyeceğim ve görüş alanımda tutamayacağım anlamına gelmiyor.*

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Satıcı kalabalığın içine girip çıkarak kulüpte ilerlerken, ben de onu takip etmeye başlıyorum - insan grupları arasından geçerek ve birden fazla insan grubu yolumu kestiği için sık sık duraklayarak.

Adam arka koridora doğru kayıyor; arka çıkışa ve tuvaletlere giden koridora. Alt dudağımı ısırıp etrafa bakıyorum. Etrafta hâlâ serseriler var ama sayıları o kadar fazla değil. Yakalanma şansım bir saniye içinde önemli ölçüde artıyor.

o koridora adım at. Viks'in bir an önce gelmesi için dua ediyorum çünkü bu adamın kaçmasına izin vermem mümkün değil.

Köşeyi dönünce şaşkınlıkla koridoru taradım. Adam çoktan gitmişti. Hiç düşünmeden çıkışa doğru koşmaya başladım. Koridorun yarısına gelmiştim ki bir el fırladı ve beni saçlarımdan tutup banyoların karşısındaki depolardan birine çekti.

Boğazımdan irkilerek bir çığlık kopuyor, ancak bir dakika sonra deri kaplı bir elin boğazıma çarpmasıyla kesiliyor. Eldiven giyiyor ve burnumu sıkıştırıp ağzımı tek seferde kapatırken, havam kesildiği için gözlerim şok ve panik içinde açılıyor.

"Burada ne yakaladım?" Adamın sesi derin ve çakıllı, neredeyse törpülenmiş gibi - sanki hayatı boyunca her gün yarım paketten fazla sigara içmiş gibi. "Beni eve kadar takip etmeye çalışan küçük bir fare mi?"

Sırtım iki depo rafının arasındaki duvara çarpıyor ve küçük, dar odanın içindeki karanlığa karşı göz kırpiyorum. Başımı şiddetle sallıyorum. Adamın eli ağzımı ve burnumu bırakıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Hayır!" geldiğinde çok hava emerek hızlıca söylüyorum. "Özür dilerim, ben de tam tuvalete gidiyordum-"

"Koridorun sonundaki tuvaleti geçtin canım," diye araya giriyor adam, eli boğazıma doğru inip kenetlenirken. "Tekrar dene."

"Ben- ben değildim-" Parmakları kasıldı ve bir kez daha oksijenimi kesti.

Lanet olsun. Boştaki eli saçlarıma doğru ilerliyor ve at kuyruğumu yumruğunun etrafına sarıyor; ben yukarı uzanıp bileğini pençelerken, görüşümün önünde lekeler dans etmeye başladığında başımı daha da geriye itmek için tutuşunu kullanıyor. Görüldüğünden çok daha güçlü.

"Neden bana gerçeği tatlım?" diye sorar.

Şimdi ciddi bir şekilde mücadele etmeye başlıyorum, panik tüm benliğimi yiyip bitiriyor. Nefes alamıyorum ve bu bile beni her şeyden çok panikletiyor. Ben ona karşı mücadele ederken, göğsünü iterken, beni duvara yaslayan kollarını pençelerken, adam elini boynuma bastırıyor.

Kabul etmekten nefret ediyorum ama Viks haklıydı. İçime kapanmalı ve bu adamın peşinden gitmemeliydim. Sonuçlarını düşünmedim - şu anda dişlek bir yüzle yüzüme bakan sonuçları

Yaşlı adam güneş gözlüklerini kafasının üstüne yerleştirmek için yüzüne doğru kaydırırken sırtıyor ve şimdi neden taktığını anlıyorum - yarı kör.

Gözlerden biri tamamen süt beyazı, diğeri ise açık kahverengi. Yavaş yavaş boğularak öldürülmeye çalışılan biri için rahatsız edici bir durum. "Sevimli küçük fare," diyor öne doğru eğilerek. Burnunun uzun köprüsünü boğazındaki nabız atışlarına karşı hissettiğimde kaskatı kesiliyorum. "Güzel kokuyorsun. Hadi, neden beni takip ederek ne yaptığını söylemiyorsun? Arkadaşların sana bende ne olduğunu söyledi mi?" Saçımdaki eli kayboluyor ve elini cebine sokup küçük haplar halinde damgalanmış beyaz pudraya benzeyen küçük bir poşet çıkarıyor. "Bundan biraz ister misin? Tek yapman gereken sormaktı, tatlım. Tüm yeni müşterilerime bir tane ücretsiz veriyorum. Gerçi gerisi..." Kendini bana doğru bastırıyor ve sert bir sakin karnımın alt kısmına sürtünmesinin verdiği istenmeyen hisle gözlerim açılıyor. "Gerisini senin ödemen gerekecek ama paran yoksa bir şeyler ayarlayabiliriz. Ne de olsa cömert biriyim."

Boynuma yapılan baskıya rağmen başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum. dışarı çıkmaya çalış.

"Hayır mı? Bunu istemiyor musun?" Tırnaklarım kollarına daha da sert batarken çantayı yüzümün önünde sallıyor. Tepki bile vermiyor. Görüş alanımın önündeki noktalar daha da genişliyor, bulanıklaşıyor. "O zaman neden beni takip ediyordun, hmmm?"

Ucunu çürüten dişlerinin arasına sokup açarken poşet kırışıyor ve içinden minik haplardan birini çıkarmak için uzanıyor. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzölmeye başlıyor. Onunla mücadele etmek gittikçe zorlaşıyor. Ağzım açık, nefes nefese kalırken göz kapaklarım iniyor.

"Aferin kızıma, her şey yolunda." Adamın yatıştırıcı sesi her şeyden daha korkutucu. Ne yaptığını tahmin edebiliyorum ama durduramıyorum. Benim için durdurmak diye bir şey yok.

Viks'i dinlemeliydim. Bu düşünce zihnimde dönüp duruyor ve bir parçam o piçten nefret etse de keşke burada olsaydı. Eğer burada olsaydı, bunlar olmazdı. Adam hapı ağzıma dayarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ediyor. Onu uzaklaştırmak için dudaklarımı kapatıyorum.

Kıkırdıyor. "Şimdi, şimdi, böyle yapma," diyor. Eli boğazımı serbest bırakıyor ve hiç düşünmeden, oksijen ciğerlerime geri hücum ederken dudaklarım bir nefesle ayrılıyor. Baş döndürücü bir his

Bir anlığına berraklık geri döndüğünde başım dönüyor ama artık çok geç, hap ağzıma tıkılıyor.

Hemen tükürmek niyetiyle dönüyorum, ama eli bir kez daha burnumu ve ağzımı kapatıyor, çantayı ağzıyla hızla kapatıyor ve sonra tekrar cebine atıyor. Artık serbest olan kolu başımın etrafına dolanıyor ve beni yerimde tutuyor. Hapı dilimle ağzımın önüne ama çoktan çözülmeye başlamış.

"Hızlı, değil mi?" Zihnim yeniden bulanıklaşırken adam kıkırdıyor ve bu kez oksijen eksikliğinden olmadığını biliyorum.

Ağzımı ve burnumu kapatan ele karşı çığlık atıyorum. Çığlık atıyorum ve çığlık atıyorum-evrene bu kadar acımasız olmaması için yalvarıyorum. Ama evren kayıtsız kalıyor ve çok geçmeden çığlıklarım kesiliyor, kaslarım gevşiyor ve üzerime sükûnet çöküyor.

Sanki mücadele eksikliğimi hissetmiş gibi, adam beni serbest bırakıyor ve hatta vücudum çöküp bacaklarım uyuşurken aşağı inmeme yardım ediyor. Yere çöküyorum ve adam yanağımı neredeyse şefkatle okşuyor.

"İşte " diyor, sesinin tonu hipnotize edici. "Şimdi iyi hissediyoruz, değil mi?" Cevap veremiyorum. Tüm vücudum rahatlamaktan uyuşmuş durumda ve en başta neden onunla kavga ettiğimi merak etmeye başlıyorum. Hatırlayamıyorum.

Adamın elleri şortuma gidiyor ve cebimden bir şey çıkarıldığını hissediyorum - cep telefonum. Onu bir kenara bırakıyor ve sonra gömüğünün eteklerine uzanarak yukarı çekip çıkarıyor. "Tıpkı o tatlı kalp gibi yatıyorsun," diyor. "Ödememi alacağım ve sen de birkaç hap daha alabilirsin. Sadece bir tanesi onları her zaman bağımlı yapar."

Göğüslerimi yoğuruyor, parmakları sütyenimin içinden meme uçlarımı sıkıştırıyor. Acıması gerekirdi ama acımıyor. Ona karşı koymalıyım ama yapamıyorum.

Loş odada, aralıksız bir vızıltı sesiyle birlikte bir ışık karanlığı delip geçer. Adam homurdanıyor ve sesin kaynağına bakıyor. İleri geri sallanıyorum, tek yerçekimi hissi arkamdaki duvardan geliyor. Yüzüm ıslak. Kendimi kırık bir bebek gibi hissediyorum ve çok yorgunum. Çok yorgunum...

"Siktir..." Adamın laneti beni biraz olsun uyandırıyor, gözlerimi kapattığımı fark etmeme yetiyor. Onları bir kez daha açmak için mücadele ediyorum. Telefonumu elinde tutuyor, kızgın bir ifadeyle ekrana bakıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. "Gördüğüm kadarıyla küçük bir fare değilsin," diyor ve telefonumu kucağıma bırakıyor.

Ayağa kalkıyor ve ceketini düzeltiyor, gözlüklerini gözlerini kapatacak şekilde geri çekiyor. "Belki bir dahaki sefere, o zaman," diyor ben şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duyguyla kapıyı açıp koridorda kayboluşunu izliyorum, beni orada öylece bırakırken telefonumu da yanında götürüyor, gömleğimi çıkarıyor ve karanlık puslu zihnimi ele geçiriyor.

VIKS

CLUB OUTSIDER'A GIRERKEN İÇGÜDÜLERİM BANA BAĞIRIYOR. SADECE BİLİYORUM

Haley beni dinlemedi. *Ne zaman dinledi ki?*

Ön taraftaki kalabalığı ve kuyrukları yararak Haley'nin her zamanki bölümüne doğru ilerlerken fedaiye el sallıyorum. Tek gördüğüm bardaki sarışın, içkileri hazırlarken bir ileri bir geri gidip geliyor ve Haley'den hiçbir iz yok, içimden bir şey korkuyla batıyor.

"Hey," barda durdum, "garsonunuz nerede?" Talep ediyorum.

Kız -Valerie ya da Victoria ya da öyle bir şey- beni donup kalıyor ve sanki arkadaşını irade gücüyle canlandırabilirmiş gibi yan tarafa bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Tam buradaydı," diyor. "Yakında dönecek. Size getirebileceğim bir şey var mı Bay Vikson?"

Başımı sallıyorum. "Onu koruma," diye çıkışıyorum. "Onu en son ne zaman gördün? Bilmem gerek, bu önemli."

Kadının yüzü düşer. "Yirmi dakika önce," diyor. "Normalde bu kadar uzun süre uzak kalmaz."

Korkum gittikçe artıyor. İçgüdülerim nadiren yanılır ve şu anda bana Haley'nin söylüyorlar. Başı belada. Bir elimi kaldırıp, atladığım fedaiyi çağırıyorum. İri yarı bir adam için hiç vakit kaybetmeden yanıma geldi.

"Evet, Bay Vikson?"

"Haley Montgomery'i bul," diye bağırdım. "Ve bu kıza bu bölüme bakması için başka bir garson bulun."

Adam barmene bakar ve sonra başını sallar. "Evet, efendim."

Dönüp telefonumu açıyorum ve onu aramak için tuşa basıyorum. kesilmeden önce birkaç uzun saniye boyunca çalıyor. "Haley?"

"Adı bu muydu?" Tanımadığım ama çok erkek bir ses cevap verirken damarlarım buz kesiyor. "Güzel bir kız için güzel bir isim, Bay Vikson. Yoksa sizi telefonunda etiketlediği isimle mi çağırayım? Pislik Patron?" Adam dilini şaklatır. "Çalışanlarınıza pek iyi davranmıyor olmalısınız."

Durduramadan boğazımdan bir hırıltı kopuyor. "*Nerede o?*"

"Kim? Garson kızın mı?" Adam gülüyor. "O iyi. Keşke onu da yanımda götürebilseydim. Aslında, sen aramasaydın, şu anda onunla harika vakit geçiriyor olacaktım. Bunu mahvettiğin için çok kızgınım. Sanırım araman kulübe girdiğin anlamına geliyor."

"Kız nerede lan?" Gözlerim odayı taramaya başlarken bile tekrar talep ediyorum. Yirmi dakika. Eğer ortağı onu görmeyeli bu kadar uzun zaman olduysa, bu süre içinde olay yerinden sürüklenip götürülmüş olması mümkün değil... değil mi? Ama bunu düşünürken bile, deneyimlerim bana gerçeği söylüyor. Kesinlikle olabilirdi. Neyse ki adamın sözleri bana doğruyu söylüyor. Onu terk etti ve telefonunu da yanında götürdü, yani hâlâ kulüpte olmalı.

"Neden burada olduğunu konuşmak varken neden kız hakkında konuşalım ki Viks?" diye soruyor. "Uyuşturucu satıcını mı arıyorsun? Başka bir deyişle... beni."

Gerginlik damarlarımda dolaşüyor, adamın sözleri karşısında vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Bu adamın sadece kim olduğumu bilmekle kalmayıp, onun peşinde olduğumu da bilmesi ne kadar dikkatsiz davranmış olabilirdim? Kendimi hareket etmeye zorluyorum, kulübün içinde dolaşırken kalabalığı tarıyorum ve -kendime rağmen- Haley'nin nerede olduğuna dair bir ipucu arıyorum. Başka biri olsaydı, sadece kulağımın dibindeki konuşmaya odaklanırdım. Nerede olduğuna *dair* bir ipucu arıyor olurdum. Onu değil.

"İşverenim senin gibi serserilerin kendi bölgesine girmesini pek hoş karşılamıyor," diye yorum yapıyorum, sesimi eşit tutarak, ama endişem her geçen saniye artıyor.

Telefondaki adam kıkırdıyor ve bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum, diğer uçtaki sesin kesildiğini bile fark etmemiştim. Dışarıda olduğunu fark ediyorum. Gitmiş. Rüzgarın içinde. Ama bu da bir ipucu.

Şimdi bir seçeneğim var; bir çıkış yolu seçip onun peşinden gidebilirim ya da bu bilgiyi alıp Haley'i arayabilirim.

Bu bir yarışma bile değil. Eğer o gidiyorsa, Haley hala binadadır ve ben onu arayacağım. Cep telefonunu almadan önce ona ne yaptığını bilemeyiz.

"Nicholas Carter'ın kulaklarının arkasında hâlâ bir yavru var," diyor satıcı. "Ben uzun zamandır bu işin içindeyim - belki onun seviyesinde değilim ama yine de." Kısa bir duraklama oluyor ve o süre içinde dans pistine doğru giden bir grup sarhoş kızın arasından sıyrılıp arka koridora doğru ilerliyorum, gözlerim boş alanda geziniyor. Hafifçe açık duran bir depo kapısı görüyorum ve ona doğru yöneliyorum, kalbim göğsümün içinde küt küt atıyor.

Adrenalin sistemimde hızla yükseliyor. Ne halt ediyorum ben? Satıcının izini sürmeliyim. Onu bulmalıyım, ama tüm dikkatim o kapıya odaklanıyor ve biliyorum. Arkasında onun olduğunu biliyorum. Ne durumda olduğunu öğrenmek beni dehşete düşürüyor.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Yetişkinlerin her zaman sizinle ilgilenmek istemediğini öğrendiğim çocukluğumdan beri. Bazen tek istedikleri senin ölmen ve böylece sen doğmadan önce her şeyin nasıl olduğuna geri dönebilmek.

"Küçük hediyeimin tadını çıkarın Bay Vikson," diyor telefonun diğer ucundaki adam. "Onunla geçirdiğim zamandan daha fazla keyif alamamam çok kötü."

girdiğimde hat kesildi. Gördüğüm ilk şey, yan yatmış ve gözleri kapalı olduğu için bacaklarının dağılmış olması. Telefonu bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum, nabzını kontrol ederken titreyen ellerim boğazına gidiyor. Yumuşak, tekrarlayan bir gümbürtü sonunda bana ihtiyacım olanı veriyor - rahatlama ve hâlâ hayatta olduğu bilgisi.

"Haley?" Onu kendime doğru çekiyorum, gömleğinin çıkarılmış olduğunu ve şortunun çözülmüş, yarı çıplak bir şekilde orada yattığını fark ettiğimde dişlerimi sıkıyorum. Tepki vermiyor. Yüzüne hafifçe vuruyorum. "tatlım," diye ısrar ediyorum, "uyan ve bana pislik de. İsteddiğini biliyorum.

için."

Hala bir şey yok.

Düşünmüyorum. Tereddüt etmiyorum. Arkama yaslanıyorum, gömleğimi çıkarıp üzerine geçirirken onu kısa süreliğine serbest . Elim kartsız telefonuma uzandı. Cebime geri koymadan ve Haley'i göğsüme yaslayıp ayağa kalkmadan önce hızlıca bir dizi mesaj yazıyorum.

Bunun için daha sonra cehenneme ama şu anda olabileceğim başka bir yer yok. Onu bu şekilde bırakmamın imkanı yok. Şimdiden aklım, kaçınılmaz olarak sorduğunda Carter'a söyleyebileceğim bir dizi bahane bulmaya çalışıyor ama düşünebildiğim tek şey onun *bana ihtiyacı olduğu*.

Deponun kapısını omuzlayarak açıyorum ve koridora çıkıyorum, bu sırada köşeden bir grup kız geliyor, sarhoşluk sersemliğiyle kıkırdarak tuvalete gidiyorlar. Bana bir bakış bile atmadılar. Haley'e burada ne olmuş olabileceğini kim bilebilir ki? Olabilirdi... cehennem, belki de hazırdı - hayır, satıcı bitiremediğini söyledi.

Dışlerimi sıkarak bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve koridorun sonuna ve bekleyen çıkış kapısına doğru ilerliyorum. Dışarı adımımı atar atmaz, koyu renkli bir sedan kaldırımın kenarında durdu ve Andrei sürücü kapısını açtı. İlk geldiğimde onu araçla bırakmakta haklıydım. "Ne oldu?" diye soruyor ben aceleyle arka kapıya giderken.

"Sana sonra anlatırım," diye tersliyorum. "Önce onu bir hastaneye götürmeliyiz."

Andrei bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ve kahretsin, belki de kaçırmışımdır. "Ambulans çağırın," diyor. "Kızı alacaklar. Satıcıya ne oldu?"

Haley'i sıkıca arka koltuğa oturtuyorum, göğsüne uzanıp onu bağladıktan sonra sessizce kapıyı kapatıyorum ve Andrei'ye dönüyorum. "Eğer arabayı sen kullanmayacaksan," diye bağırdım, "o zaman çekil."

Onu kenara itip sürücü tarafındaki kapıyı yumrukla kavrayıp kendimi içeri atarken gözleri açılıyor. Tam kapıyı kapıyı tutup beni durduruyor. "Nicholas ne olduğunu bilmek isteyecek," diye uyarıyor.

Başımı salladım. "Biliyorum." Yüzümde ne gördüğünü, nasıl bir baskı yaptığımı bilmiyorum ama kaşlarının kalkması ve kaldırımı çıkıp araçtan uzaklaşırken elini kapıdan çekmesi yeterli oluyor. Kapıyı kapattım ve ayağımı gaza bastım.

Bakışlarım dikiz aynasına ve Haley'nin solgun yüzüne kayıyor. "Her şey yolunda," diyorum. "İyi olacaksın, tatlım."

Bu sözler kendi kulaklarıma bile boş geliyor. Onları söylüyorum ama onlara inandığımdan emin değilim. Onları söylemenin ne işe yarayacağını ya da kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Arka koltuğumdaki bilinçsiz kadını mı... yoksa kendimi mi?

HALEY

UYUŞTURULDUKTAN SONRA UYANMAK, YAVAŞ YAVAŞ AYAĞA KALKMAK GIBİDİR.

dünyanın en derin havuzunun yüzü. Uyanmadan önce etrafımdaki şeylerin farkındayım. Makinelerin bip sesini duyabiliyorum. Kiminle konuştuğunu bilmesem de huysuzca konuşan bir adamın sesi.

Titriyorum, soğuk hissi bir kez yaşayanların dünyasına yavaşça yükselişime müdahale ediyor. Hastanede olduğumu bu şekilde anlıyorum. Sadece hastaneler bu kadar soğuk olur. Gözlerimi aralıyorum ve göğsümden aşağı sarkarak vücudumun yarısını örten, geri kalanını düz beyaz bir çarşafın kapladığı hastane önlüğünün görüntüsü beni karşılıyor.

Başım çatlayacak gibi. Ağzım sanki bir düzine pamuk yutmuşum da dilimin üzerinde garip bir bulanıklık bırakmışlar gibi. En önemlisi de sanki uyurken tüm vücudum gerilmiş ve dümdüz olmuş gibi hissediyorum. Kafatasımın dibinde zonklayan baş ağrısı dışında kendimi pek kötü hissetmiyorum ama bitkin hissediyorum.

Yanağımı çevirip erkek sesinin kaynağını arıyorum. Gördüğüm şey karşısında gözlerim açılıyor.

Mitchell Vikson hastane odamda duruyor, hastane yatağımın yan tarafındaki çift pencereden içeri giren sabahın ilk ışıklarıyla çerçevelenmiş. Henüz uyandığımı fark etmedi ve kısa bir an için, tamamen bana odaklanmamışken onu gözlemlemek için nadir bir fırsatım oldu.

Kahretsin. Hayat biz sıradan insanlar için adil değil. Onu baştan aşağı taradım.

Bir insan sabahın köründe nasıl bu kadar iyi görünebilir?

Belinden bağlanmış gri bir eşofman altı ve kolları kesilmiş düz siyah bir gömlek giyiyor. Gri eşofman altı- Tanrı'nın kadınlara en büyük armağanı, gerçekten. Hafifçe döndüğünde alt dudağımı ısıyorum, ama bu yeterli olmuyor ve aynı hızla arkasını dönüp pencereden dışarı bakıyor. Çılgılık atmak istiyorum.

Hadi ama, bence. Eğer bir uyuşturucu satıcısının saldırısına uğradıktan sonra hastanede yatacaksam, evren en azından bana küçük bir şey gösterebilir.

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve Viks'in vücudunu incelemeye devam ediyorum. Dövmeleri kollarından bileklerine kadar uzanıyor ve o kum dolarlık takım elbiselerinden birini giydiğinde her yerini kapladığını bilsem de hayal etmesi biraz zor.

"Ne kadara mal olacağı umurumda değil." Viks'in öfkeli ses tonu beni şaşkınlıkla yüzüne doğru baktırdı. O hiç sinirlenmez. En azından bunu hiç göstermez. Ama şimdi telefonunu avucunun içinde sıkarken pazu kasları şişiyor. "Yeni kameraların bugün sonuna kadar kurulmasını istiyorum. O kadar."

Viks telefonu kapatıyor ve bana dönmeden önce bir nefes alıyor, uyandığımı fark edince gözleri açılıyor. "Haley." Telefonunu eşofmanının cebine sokuyor ve yatağa doğru ilerliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki deli bir adam tarafından uyuşturulmuşum gibi," diye açık açık cevap veriyorum, sesim cılız ve kuru çıkınca irkiliyorum. Odanın etrafına bakmadan önce kabaca yutkunuyorum. "Ne zamandır buradayım?"

"Sadece birkaç saat," diye cevap verdi. "Acil serviste midenizi pompalamak zorunda kaldılar ama uyanmayınca bir oda ayarladım. Şimdi uyandığına göre, muhtemelen seni kontrol edebiliriz. Ağrın var mı?"

Koluma bağlı kabloları kaşlarımı çatarak uzanıyorum ve boynumu kaşıyorum. "Hayır," diye yalan söylüyorum, başımdaki çarpıntıyı ve vücudumun büyük bölümündeki, özellikle de boğazım, göğsüm ve kollarımdaki ağrıyı görmezden gelerek. Bu ağrıyı her gün kabul ediyorum çünkü vücudumu gözden geçirirken çok önemli bir şeyin farkına varıyorum. Bacaklarımın arasında tecavüze uğradığım anlamına gelen bir ağrı yok. Tecavüze uğramış olsaydım ağrı olurdu... değil mi? Olmaması düşünmek istemiyorum. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Başını sallıyor ve kapıya doğru yöneliyor. Koridorda kaybolmadan önce "Merak etme, ," diyor.

İki saniye. Başıma gelenlerin gerçekliğinin yüzüme çarpması için gereken tek şey bu. Odamın kapısı kayarak kapanıyor ve koridorda konuşan ve çalışan insanların dışarıdaki sesleri boğuklaşıyor. Parmaklarımın bacaklarımı örten çarşafları sıkmasıyla göğsümün sıkışması aynı anda oluyor.

Farklı hissetmiyorum. Pek sayılmaz. Çarşafların altına uzanıyorum, hastane önlüğümü yukarı çekerken onları itiyorum. Kıyafetlerimin nerede olduğunu bilmiyorum ama kalçalarımnda hiç morluk yok. Karnımı yıkadılsa... bu beni temizledikleri anlamına mı geliyor? Gerçekten bir şey oldu da Viks bana söylemek mi istemiyor?

Uyuşturulduğumu hatırlıyorum. Depoda duvara karşı tutulduğumu hatırlıyorum. Satıcının yüzü hafızamda musallat olmuş bir hayalet gibi dalgalanıyor ve kendimi görüntüden kurtarmak için başımı sallıyorum. Boğazıma bir safra kaçıyor ama boğarak geri atıyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum kendimi, sesim sessiz odada bir fısıltıya dönüşüyor. "Sakın bunu düşünme."

Kapı açılıyor ve Viks beyaz önlüklü, büyükbabam yaşımda, uzun boylu, sıska bir adamı pratik bir şekilde sürükleyerek içeri girdiğinde düşüncelerim dağılıyor. "Onu kontrol ," diye emrederek yaşlı doktoru serbest bırakıyor. "İyi olduğundan emin olun."

Hoşnutsuz adam Viks'ten bir adım uzaklaşıp ceketini düzeltirken gözlerimi kırıştırıyorum. Gözleri bana kayıyor. "Bayan Montgomery," diyor profesyonel olduğunu tahmin ettiğim bir tavırla - odadaki devasa dövmeli canavara bakmaktan kaçınırken bir erkeğin olabileceği kadar profesyonel. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Sanki eve gitmek istiyormuşum gibi," diye tekrarlıyorum.

Doktor yatağımın yanına geldi. Parmakları koluma bastırırken, "Eminim bunu ayarlayabiliriz," diye beni temin ediyor.

Doktor beni kontrol ederken sonsuza kadar orada oturacakmışım gibi geliyor. Sessizliğimi koruyorum, duvarın dibinde adamın kontrolsüz bir duyguyla beni izlediğinin farkındayım. Doktor gitmem için tamamen uygun olduğumu söylediği anda Viks eğilip kapıyı açıyor.

"Dışarı," diye homurdandı. Doktor başka bir şey söylemeden odadan kaçıyor ve beni onunla baş başa bırakıyor.

Bekliyorum ama Viks kapının kapanmasına izin verirken birkaç saniye tek kelime etmeden geçiyor. "Bir şey söyleyecek misin?" Bir süre sonra soruyorum.

Kollarını kavuşturuyor. "Eninde sonunda," diye sözünü kesti. "Öncelikle, cezanın ne olması gerektiğini tartışıyorum."

"Cezam mı?" Ona bakakaldım. "Ne için?"

Viks, "Sanırım sana ona yaklaşmamamı açıkça söylemiştim," .

"Ben-"

Bitirmeme izin vermiyor. "Ama beni dinliyor musun? Hayır. Dinlemiyorsun."

"Ben de tam gidiyordum-"

Viks yatağımın ucuna doğru bir adım atıyor. "Nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye soruyor. "Ne bulacağımı bilmeden o odaya girmek? Dün gece ölebilirdin, Haley."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ellerim titremeye başlıyor, ince küçük sarsıntılar. Bir yanıt oluşturmaya çalışırken ellerimi yumruk yapıp bacaklarımın altına sokuyorum.

"Hayır, bildiğini sanmıyorum," diye yanıtlıyor Viks. "Çünkü bilseydin, sana yapmamamı söylediğim şeyi tam olarak yapmazdın."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama muhtemelen haklı olduğunu anladığım içindir. Her şeyi berbat ettim.

Kapı çalınır, rahatsız edici, garip-

Odada sessizlik var. Viks kapıyı açar ve yaşlı bir kadın elinde bir pano ve burnuna takılı yuvarlak gözlüklerle telaşla içeri girerken kenara çekilir.

"Pekala tatlım," diyor yatağın etrafında dönerek, "hadi seni gitmeye hazırlayalım, olur mu?"

Viks dönüp koridora doğru bir adım atarken başımı kaldırıp bakıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Daha iyi düşünemedim söylüyorum.

Duraklıyor ve arkasına bakıyor. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalı, çünkü yemin ederim ki yüzünün kısa bir anlığına yumuşamasıyla birlikte gözlerine küçük bir şefkat kırıntısı girdiğini görüyorum. "Hemen geliyorum," diyor. "İşin bittiğinde seni eve götüreceğim."

Bununla birlikte kapının arkasından kapanmasına izin veriyor ve beni hemşireyle yalnız bırakıyor. "Koruyucu biri, değil mi?" diye sırtıyor bana doğru.

"Oh, hayır," diye başlıyorum. "Biz öyle değiliz."

Kıkırdıyor. "Tatlım, henüz değilsen bile yakında olacaksın."

"Ne?"

Kolumu çevirip serumu çıkarma işlemine başlarken başını sallıyor. "Bu adam dün gece seni getirdiğinden beri keyifsiz."

"mi?" Hayal bile . Mitchell Vikson biriyle mi ilgileniyor? Ama sonra... ben uyandığımda o da buradaydı. Dünyada en sevdiğim insan olmasa bile, yalnız kalmaktansa odada biriyle uyanmak daha iyi. Ben bile kabul etmeliyim , bu onun kibarlığıydı. Kafama giren kafa karıştırıcı düşünceleri savuşturmak için başımı sallıyorum. Karşımdaki kadına "Ben... Ben onun için çalışıyorum," diyorum.

Dudaklarının köşeleri yukarıda kalıyor. "İlişki kurmak için ilginç bir yol," diye yorumluyor, "ama gördüğüm en kötüsü de değil."

"Biz-"

"Tatlım," diyerek beni durduruyor ve serumu çıkarıp kenara koyuyor, birkaç saniye pamukla bastırdıktan sonra kolumdaki küçük deliğin üzerine düz bir yara bandı yerleştiriyor. "Bu adam sana sırlıslıkla aşık."

Başımı salladım. "Hayır, olamaz."

"Bütün gece buradaydım," diye beni bilgilendirdi. "Acil servisin kapısından içeri girdiğinde ve hemen o anda birinin seninle ilgilenmesini istediğinde oradaydım. Seni bir saniye bile bırakmadı."

Ama bu hiç mantıklı değil. Dün gece kulübe bu kıyafetlerle gelmesinin imkânı yok. "En azından üstünü değiştirmeye gitmiş olmalı ya da-"

Kolumu nazikçe okşuyor. "Korkunç görünümlü bir adam onun için bir çantayla uğradı," diyor bana. "Bütün gece uyumadı. Muhtemelen bu yüzden bu kadar huysuz ve Dr. Juergen'in ödünü koparmış."

Gerçekten gitmemiş miydi? Bir kere bile mi? Orada oturmuş, bu kadının bilmeden bana verdiği bilgileri özümsemeye çalışıyorum. Belki de beni onun umursadığına ikna etmeye çalıştığını sanıyor, ama aslında yaptığı hiç de olası olmayan bir şey - çünkü Mitchell Vikson'la tanıştığımdan beri ilk kez sistemimde zorunlu saygı ve şehvetten başka bir şey var. Ondandır gerçekten hoşlanıyor muyum?

"Pekâlâ, o zaman," diyor hemşire, malzemelerini toplamaya başlarken beni hayallerimden uzaklaştırarak, "gitmeye hazırsınız."

"Size rastgele bir soru sorabilir miyim?" Kadın başını eğiyor ve ben bunu olumlu bir işaret olarak alıyorum. "Orada... Yani..." Nasıl sorabilirim ki? Dudaklarımı ısıırıyorum, endişe saldırırken gerekenden daha sert

Ben. "Ağrım yok, um..." Bacaklarımı, daha doğrusu arasındaki yeri işaret ediyorum. Yüzünde anlayış beliriyor.

"Tatlım," diyor, "dün gece kontrol etmemize gerek olmadığına dair bize güvence verildi. Emin olmak istersen kontrol edebiliriz."

"İhtiyacın olmadığını kim söyledi"

Gözleri kapıya kayıyor. Cevap vermiyor, ama cevap vermesine de gerek yok. Ne demek istediğini anladım. Viks onlara yapmamalarını söylemiş olmalı. İçime bir rahatlama çöktü.

"Kıyafetlerim ne olacak?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Pek bir şeyle gelmedin ama komodindeki çekmeceyi kontrol et. Eğer orada bir şey yoksa, erkek arkadaşın sana bir şeyler getirsin."

Başımı sallayıp kadına teşekkür ediyorum ve o odadan çıkar çıkmaz ayağa kalkıp yatağın etrafında dönerek komodine doğru ilerliyorum. Üst çekmeceyi açtığımda bir gece önceki kıyafetlerimi değil, etiketleri hâlâ üzerinde olan yenilerini buluyorum. Viks'in bir gece önce ona kıyafet getiren biriyle ilgili söylediklerine bakılırsa, bunları da onlara getirttiğinden şüpheleniyorum.

Kıyafetleri çıkarırken daha fazla zaman kaybetmedim - yumuşak pamuklu bir tişört ve bir çift tayt, hepsi siyah. Gerçi kıyafetleri kim aldıysa iç çamaşırı ya da sütyen almayı akıl edememiş ama olsun. Örtündüğüm sürece umurumda değil. Hastanede gereğinden fazla kalmak ve tanımadığım bir adamın bana bir çift iç çamaşırı ve yeni bir sütyen almasını beklemek istemiyorum

Giyinmeye başladığımda kaslarım acı ve protesto ile gıcırıyor ve çılgık atıyor. Kollarımın üst kısmında morluklar var ve banyo aynasına baktığımda tek morlukların onlar olmadığını fark ediyorum. Boynum koyu mor renkte büyük bir leke. Bakması zor çünkü bana sadece kısıtılmışlık ve çaresizlik hissini hatırlatıyor. Gözlerimi kapatıp arkamı dönüyorum ve işimi bitirmek için acele ediyorum.

İşim bittiğinde odaya girip kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı çekip açıyorum ve koridora bakıyorum. Viks sözünü tuttu. Hâlâ orada ve kapıyı açtığımda birkaç metre ötedeki hemşire odasından başını kaldırıp bana bakıyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

Nefesimi tutarak başımı sallıyorum ve sonra durup yere bakıyorum. "Aktüel, ayakkabın var mı?" diye soruyorum.

Ayaklarıma baktığında kaşlarını çatıyor. "Kahretsin, hayır. Dün gece giydiklerinin de nereye gittiğini bilmiyorum."

Çıplak ayaklarımla onlara doğru ilerlerken istasyonun arkasındaki hemşire, "Zaten tekerlekli sandalyeyle çıkarılması gerekecek," diye bizi bilgilendiriyor.

"Gerçekten mıyım?" Yüzümü buruşturarak sordum. "Gayet iyi yürüyebilirim." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm, hastane politikası böyle."

"Burada bekle," diye emrediyor Viks hemşire odasının etrafından dolanırken. Yan koridorda kaybolur ve bir dakika sonra tekerlekli sandalyesiyle geri döner.

"Viks..."

"Onu duydun, Hales," diye . "Seni bağlamadan önce kıcını sandalyeye koy."

Homurdanıyor ve küfrediyorum ama yine de dönüp yere çöküyorum. "Bu gerçekten gereksiz," diyorum.

"Sen de beni dinlemiyordun," diye yanıtlıyor. "Yine de bu konuda tam bir usta gibi görünüyorsun."

Beni asansör kapılarına doğru itmeye başlarken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Üzgün olduğumu söyledim."

Çenesi sıkıştı. "Evet, özür dilemek olmayacak."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylememeye karar verdim. Asansörden iniş, şimdiye kadar bindiğim en uzun ve en rahatsız yolculuktu. Otoparka çıktığımızda, beni tanıdık koyu renkli bir SUV'ye yönlendiriyor - daha önce beni öğle yemeğine götürdüğüyle aynı. Tekerlekli sandalye yolcu tarafında duruyor ve ben daha ayağa kalkmadan kapıyı açıp kollarını bana doluyor.

Beni kolayca kaldırıp araca bindirirken boğazımdan bir nefes kaçıyor. Kapıyı çarparak kapatmadan önce "Emniyet kemerini tak," diye emrediyor.

Aceleyle binaya geri dönüp tekerlekli sandalyeyi alt kattaki bir hemşireye teslim ettikten sonra tekrar bana doğru gelirken arkasından bakakalıyorum. Hâlâ emniyet kemerimi takmadığımı fark ederek harekete geçiyorum ve tam o sürücü koltuğuna tırmanırken kemeri yerine oturtuyorum. Anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırmadan önce bana doğru bir bakış attı.

"Beni eve götürdüğünüz için teşekkür ederim," diyerek sessizliği bozuyorum.

Hemen cevap vermiyor ve ilk başta bana hala kızgın olduğu için böyle davrandığını düşünüyorum, ama şehrin ana kısmına doğru geri döndüğümüzde

Eastpoint, bizi kampüse götüren yolu geçerken kaşlarımı çatıyorum.

"Hey," diyorum yana doğru eğilerek, "kampüs şu ."

"Biliyorum," diye homurdanıyor.

"Madem biliyorsun, neden arkanı dönmüyorsun?" Talep ediyorum. "Beni eve götüreceğini söylemiştin."

"Seni eve götüreceğimi söyledim," diye kabul ediyor. "*Senin* evin olduğuna dair bir şey söylemedim."

Gözlerim ona dikildi. "Mitchell."

Başını çeviriyor ve adını *-gerçek* söylediğimde bakışlarımla buluşuyor. "Dün gece her şeyi berbat ettin, Haley," diyor. "Eğer ihtiyacın varsa, bunu cezan olarak düşünebilirsin."

"Bekle, bekle, bekle." Ellerimi havaya kaldırdım. Başım beni öldürüyor ve onun sözleri acımı daha da arttırmaktan başka bir işe yaramıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Benim cezam olarak neyi düşünüyorsun?"

"O senin kim olduğunu biliyor, Haley," diyor Viks. "Bana itaatsizlik edip onun peşine düştüğünde bunu düşünmedin. Ama artık yüzünü gördü. Kim olduğunu biliyor ve biliyor..." Elleri direksiyon simidinde kenetleniyor ve devam etmeden önce belki iki ya da üç saniyeliğine kendini kesiyor. "Şunu söylemek yeterli, artık onun için olası bir hedefsin. Eğer bu olay mahkemeye taşınırsa, ona karşı tanıklık yapabileceksin."

Ona donuk bir bakış atıyorum. "Bu saçmalığı benimle deneme bile," diye cevap veriyorum test edencesine. "'Bu iş mahkemeye giderse' mi?" Sanki Nicholas Carter bunun adil bir duruşma olmasına izin verecekmiş gibi. Hayır. Tüm bunların onun iyi niyetinden kaynaklandığını düşünecek kadar aptal değilim. Eastpoint'in zenginleri vahşi hayvanlar gibidir; bölgelerini korur ve sahiplenirler. Bu uyuşturucu satıcısı her kimse, Viks -ve dolayısıyla Nicholas Carter- onu ele geçirdiğinde, ölmüş sayılır.

Viks benim yorumuma yanıt vermedi ve hala ilk soruma vermedi.

"Beni nereye götürüyorsun?" Tekrar ediyorum.

"Dediğim gibi," diyor, "eve gidiyorsun."

"İyi," diye sıkılmış dişlerimin arasından kelimeyi gıcırdatarak söyledim. "Kimin evi?" Bu soruyu sorarken bile içimde hem bir batma hissi hem de zaten bildiğime dair sinsi bir şüphe var.

Çok üst düzey bir apartman olduğunu bildiğim bir binanın otoparkına giriyor - zengin çocukların anneleri

ve babam kendi alanlarını istiyorlar. Cipi park etti ve emniyet kemerini açarken bana döndü.

"Benim evim, Haley," diyor sonunda. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca -ya da o pisliği yakalamam ne kadar sürerse- benimle kalacaksın."

Sikeyim. Ben.

HALEY

VIKS, ARABADAN INERKEN BAŞKA BİR ŞEY SÖYLEMEMİ BEKLEMİYOR.

Arabayı. Ayrıca bana başka bir seçenek de bırakmıyor. Ne de ayakkabı giymiyorum. Cipin etrafında dönüyor, kapımı açıyor ve emniyet kemerimi kendisi çözdükten sonra beni kollarına alıyor çünkü ben bunu reddediyorum.

"Bu çok saçma!" Sesimin tonu yükselip ses tellerimi yakarken öksürerek karşı çıkıyorum. Viks beni sadece göğsüne doğru kaldırıyor. "Seninle kalamam," diye inat etmeye çalışıyorum. Elim göğüs kaslarının arasına giriyor ve gömleğinin gerginliği ne kadar taşaklı olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Kabaca yutkunuyorum. Evet, onunla kalmak iyi bir fikir değil. Hem de hiç.

Apartman kompleksinin sürgülü cam kapılarına doğru yürürken koyu gri gözlerini bana diyor. İçeri giriyoruz ve girişin karşısında duran güvenlik görevlisini fark ettiğimde yüzüm alev alev yanıyor. Zavallı adam ikimize bir bakış atıyor ve kaşları zaten azalmış olan saç çizgisine doğru kalkarken, soğukkanlı görüntüsünü bozuyor.

"Viks!" Yüzümü neredeyse göğsüne gömecek şekilde eğildim. "Beni yere bırak," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Adımlarını bile bozmuyor. Aslında tek tepkisi asansörlere geldiğimizde oluyor. "Cebimden anahtar kartımı çıkar," diye emrediyor.

Yüzüne bakıyorum. "Ya ?" Eğer beni yere yatırmak zorunda , değil mi?

Soğuk gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor. "Sabrımın sınırlarını zorluyorsun, tatlım."

Elimi isteksizce cebine sokuyorum -yakınlarda başka ne olduğunu düşünmemek kendimi zor tutuyorum. Arabasının anahtarları dışında hissedebildiğim tek şey, çıkardığımda siyah olduğu ortaya çıkan düz bir kart. "Bu mu?"

Başını salladı. "Asansör düğmesine doğru kaydır," diye emrediyor ve eğilip bunu yapabilmem için beni yaklaştırıyor. Asansörün kapıları kayarak açıldı ve o da içeri girdi.

"Hangi kat?"

Kapılar kapanırken başını sallıyor. "Kart bizi sadece uygun kata götürüyor - muhtemelen yakında kodlar koyacaklar, böylece kartın kendisine gerek kalmayacak."

"Vay canına," diye mırıldandım. "Süslü."

Ağzının köşesi yukarı doğru eğiliyor, ama çok az. Ve sanki kendini yakalamış gibi, bir an sonra kayboluyor, yerini o tanıdık kaşları alıyor. Ben seçeneklerimi düşünürken asansörde nispeten sessiz bir şekilde yükseliyoruz.

Gitmeme izin vermesi için onu ne ikna edecek? Bunun gereksiz olduğunu kanıtlamak için ne yapmalıyım? Düşünüyorum.

Ancak bir an sonra başka bir düşünce oluşuyor: Ya gereksiz değilse? Yani, iyi bir noktaya değindi. Satıcı artık kim olduğumu biliyor; yüzünü gördüm ve sırf bu yüzden benden kurtulmak isteyebilir. Hangi küçük çaplı uyuşturucu satıcısı karşısına çıkan herkesi öldürür ki? Hayır, bir dakika. Viks gibi biri onun peşindeyse o da 'küçük' sayılır mı?

Asansör yavaşlayıp durduğunda ve kapılar bir kez daha açıldığında gözlerimi tekrar beni tutan adama çeviriyorum. Kısa bir koridora adım atıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda beni ayağa kaldırıyor ve önümde ilerliyor, bana da peşinden gitmekten başka yapacak pek bir şey bırakmıyor.

"Viks..." Başlıyorum, ancak High-rise Living Magazine'den fırlamış gibi görünen gömme bir oturma odasına girdiğimizde dalıp gidiyorum.

Büyük, beyaz, U şeklinde bir kanepa mekana hakim ve devasa bir televizyon yerine, şehre bakan devasa bir pencere duvarı var. Ondandır beklediğimden emin değilim - belki çıplak duvarlar, kesinlikle bir televizyon, ama kesinlikle mükemmel temiz bir yaşam alanı değil. Ondandır hiçbir iz yok.

Aslında, sanki bu şekilde taşınmış gibi görünüyor - burada yaşadığına dair hiçbir ipucu yok. Küçük biblolar yok. Etrafa saçılmış kıyafetler yok. Büyük açık odanın birkaç köşesindeki bitkiler bile sahte. Sanki sadece kısa bir süreliğine buradaymış gibi, sürekli olarak ortadan kaybolacağı ve her şeyi geride bırakacağı günü bekliyor. Bu beni neredeyse üzüyor.

Viks ya benim onun alanını incelediğimin farkında değil ya da umursamıyor çünkü yanımdan geçip oturma odasının tam karşısında bulunan mutfığa girerken bu konuda yorum yapmıyor. Bir nefes üflüyorum.

"Burada kalırsam," diye başlıyorum, peşinden gidiyorum. "Kıyafete ihtiyacım olacak."

Oturma odasındaki açık kapıya doğru başını sallıyor. "Bir arkadaşım uğrayıp bazı eşyalarını aldı," diyor. "İstersen kontrol edebilirsin."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Peki ya derslerim?" Bastırıyorum.

"Eğitmenleriniz öngörülebilir gelecekte derslere katılmayacağınız konusunda bilgilendirildi ve özel düzenlemeler yapıldı."

"Özel konaklama mı?" Tekrar ediyorum. "Bu da ne demek oluyor? Hâlâ üzerinde çalışmam gereken bitirme projem var. Bunu burada yapamam." Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. Toz, boya ve bezlerle dolu olduğunu hayal etmek bile beni kaşındırıyor, sanki tanımadığım bir yabancının alanını işgal ediyormuşum gibi. Eğer burası birazcık bile ona benzeseydi, bu kadar tuhaf olmazdı.

Viks buzdolabına doğru yürüyor ve bana dönmeden önce bir şişe su çıkarıp aramızdaki ada tezgâhına koyuyor. "Bu dairede istediğin her şeyi yapabilirsin," dedi. "Bir sonraki emre kadar kendini ev hapsinde sayabilirsin."

"Ev mi?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Sana söylediklerimi tekrarlamaya devam edecek misin?"

Ellerimi kalçalarımın dayayarak kaşlarımı çatıyorum. "Evet," diye çıkışıyorum. "Sen mantıklı konuşmaya başlayana kadar öyleyim. Sanatımı burada yapamam."

"Oh?" Su şişesinin kapağını açıyor ve bir yudum alıyor. Yutkunurken bakışlarım boğazındaki güçlü çizgilere kayıyor. "Neden olmasın?" diye soruyor ve bir süre sonra şişeyi indiriyor.

"Bu senin, yani evini dağıtmak istemiyorum." Kollarımı indirerek başka tarafa bakıyorum.

Homurdanıyor. "Mahvet," diyor. "Umurumda değil."

Başımı kaldırıyorum ve şok içinde ona bakıyorum. "Burası muhtemelen çok pahalı," diyorum.

Omuz silkiyor. "Ne olmuş yani?"

"Peki, tamam!" . "Belki de her mahvederim!"

Yanımdan hızla geçip daha önce başıyla işaret ettiği açık kapıya doğru ilerlediğimde kıkırdıyor. Ancak onun lazer gibi bakışlarından kurtulur kurtulmaz yavaşlayıp duvara yaslanıyorum ve göğüs kafesime çarpan kalbimin hızlı atışını hissetmek için uzanıyorum. Titrediğimi fark ettim. İnce, küçük titremeler. Hastanedeysen yaşadığım türden. Belki de hiç durmamışlardı ve ben onları unutmuştum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendimi derin bir nefes almaya ve sonra yavaşça bırakmaya zorluyorum.

Ben iyiyim, diyorum kendime, inanmaya çalışıyorum. *İyi olacağım*. Ama düşüncelerimi toparlayıp yeni koridorda ilerlerken bile buna inandığımdan emin değilim.

Bu kadar büyük bir daire için şaşırtıcı derecede az oda var. Evin içinde ilerlerken, tek bir kitaplık ve üzerinde bilgisayar olan bir masa dışında hiçbir şey bulunmayan bir ofise benzeyen bir yer buluyorum. Ondan sonra, sadece ebeveyn yatak odası olabilecek bir yer buluyorum. Ortadaki yatak beş kişinin sığabileceği kadar büyük.

Viks'in o yatakta kaç kadınla birlikte olduğunu merak ettiğimde yüzüm alev alev yanıyor. Odadan hızla çıkıp evin geri kalanını arıyorum. İki banyo, bir koridor dolabı, bir çamaşır odası ve ... bir sera buluyorum.

Bir sera... lanet olası yüksek bir apartmanda. İçeri giriyorum ve sıcaklığı hemen tenimde hissediyorum. Evin geri kalanının aksine, bu oda içinde herhangi bir yaşam olan tek oda. Duvarları kaplayan bitkilerden cam pencerelere tırmanan sarmaşıklara kadar.

Orada bir örtü üzerine kurulmuş bir şövale ve oldukça rahat görünen bir tabure buluyorum. Taş ve keskiler var. Boya. Aletler. O kadar çok şey var ki, hiçbirinin bana ait olamayacağını biliyorum. Bunlar okuldan mı? Yoksa o mu satın aldı? Bir keski alıp ters çeviriyorum, ucunda hâlâ asılı duran etiketi görmüyorum. O zaman yeni almıştım. Gözlerim

etiketin üzerindeki fiyata takılıyorum ve keskiyi yerine bırakırken neredeyse kusacak gibi oluyorum.

"Sanırım bu senin sanat odan için uygun, değil mi?" Viks'in sesi beni şaşırtınca sıçradım ve döndüm.

"Bu..." Başımı sallarken boğazım düğümleniyor. "Bu akıllı başında bir şey," diyorum sonunda. "Tüm bunları satın almana gerek yoktu."

Omuz silkiyor. "Sadece para."

Belki onun için öyle, ama benim için her şey. Tüm aletler. Aldığı tüm malzemeler. En kalitelipleri. Parasını karşılayabileceğimi hiç düşünmediğim şeyler. Alabileceğim en iyi kalite, kulüpteki maaşım ve burslarımla karşılayabileceğim şey.

Konuyu değiştiriyorum. "Yeşil oda mı?" Soruyorum. "Şaşırdım."

Kapının hemen içinde dururken omuz silkiyor, çerçeveye yaslanırken kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunu ben yaratmadım," diyor. "Ben taşındığımda buradaydım."

"Bir apartman dairesinde bir tane olabileceğini düşünmemiştim."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor ve gözleri bana sabitlenmiş gibi görünüyor. "İstediğin her şeye sahip olabilirsin, Haley," diyor. "Sadece bunu gerçekleştirmen gerekiyor."

Ağzım . *Kahretsin, bunu bana nasıl yapar?* Başka tarafa bakıyorum, şövalenin karşısındaki bitkilere ve sarmaşıklara yeniden odaklanıyorum. "Eğer bu doğruysa, o zaman derse gitmek istiyorum," diyorum.

Bir iç çekiş bırakır. "Bunu konuşmuştuk."

"Hayır. Sen konuştun. Seçme şansım yoktu." Ona dönüp baktım. "Burada kalacağım," diyorum. "Seni arayıp nerede olduğumu bildireceğim ama lütfen... Kendimi tutsak gibi hissetmek istemiyorum."

Viks bir an dişlerini gıcırdatıyor ve sonra elini yüzüne sürüyor.

"Eğer derse gitmene izin veririm," diyor. "Seni alacağım ve bırakacağım. Telefonunu her zaman yanında tutacaksın. Sınıfın ortasında olman umurumda değil, seni ararım, cevap verirsin." İçimde bir rahatlama patlaması oldu. "Evet, tabii ki." Başımı sallıyorum. berantly. "Bu gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

Orada taş gibi hareketsiz duruyor. Hayır demek istediğini söyleyebilirim. Çenesinin sertliğinden, bakışlarındaki uğursuz parıltıdan anlıyorum. Belki de beni gerçekten kilitlemeye çalışırsa, sadece ondan kaçmaya çalışacağımı fark ediyor çünkü sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, başını sallayarak kabul ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Viks gibi bir adam herkese boyun eğmez. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve dudakları kıvrılıyor.

çok hafifçe. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve konuyu hızla değiştirerek arkamı dönüyorum. "Yani, ben ... uh ... sadece bir yatak odası buldum," diye kekeleyorum. "Nerede uyuyacağım?"

"Yatak odasında," diyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Sadece bir yatak var," diyorum. "O zaman nerede uyuyacaksın?"

Koyu kahverengi kaşlarını kaldırıyor. "Sence nerede?" diye cevaplıyor. "Yatakta."

"Aynı yatakta mı?" Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Şaka yapıyorsun."

Viks kapının pervazını iterek odanın diğer ucuna doğru ilerliyor ve üzerime gelene kadar durmuyor. "Yüz ifademde şaka yaptığımı düşündüren ne?"

Başımı sallıyorum. "Öyle olmalısın," diye karşı çıkıyorum. "Seninle aynı yatakta uyuyamam."

"Neden olmasın? Bana bir kez itaatsizlik edebilirsin." Ağzımı açıyorum ama o benim yerime konuşuyor. "Gecenin bir yarısı kaçmaya çalışmayacağından emin olmamın tek yolu benim yatağında uyuman."

"Kanepede uyuyabilirim."

Kıkırdıyor ve eğlencesinin sesi midemin sıkışmasına neden oluyor. "Böyle bir şey olmayacak, tatlım."

"Seninle aynı yatakta yatmayacağım," diye homurdanıyorum, ona ters ters bakarak. "Evet, yatacaksın," diyor sanki bana bir şey söylüyormuş gibi sakince.

Bana bir hava raporu. "Ve eğer bu konuda benimle kavga edersen, seni ona zincirlemek zorunda kalacağım."

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. "!"

Viks eğiliyor ve bana sırtıyor. "Dene beni," diye meydan okuyor. Kelimeler ağzımdan kaçıyor. Vücudum ısınıyor, onun yakınlığıyla ısınıyor. Başını çeviriyor, çok yakın, çok yakın. "Umarım beni denersin, Haley," diyor. "Çünkü seni yatağıma bağlı görmeyi ne kadar çok istediğimi sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte, arkasını dönüp odadan çıkarken beni sersemlemiş halde bırakarak uzaklaşıyor. Sersemlikten de öte olduğumu bir ay sonra, yana doğru bir adım atıp orada bırakılan tabureye çöktüğümde fark ediyorum. Kalçalarım sıkıştı ve birbirine sürtündü. Ben de ıslandım.

HALEY

UYUDUĞUMU BILİYORUM AMA BU PANİĞİ DURDURMUYOR. KORKU. BU

Uzun, dokunaç benzeri eller karanlıktan çıkarken içimi kemiriyor. Ayak bileklerimden ve bacaklarımdan tutup beni kirli zeminlere sürüklüyorlar. Boynuma sarılıyorlar, çığlık atamayayım ya da yardım için bağıramayayım diye sıkıyorlar.

Gözyaşları yüzümü çiziyor, panik her şeyin gerçek olmadığını bilmeme rağmen çok daha gerçekmiş gibi görünmesine neden oluyor. Değil, değil mi?

Karanlığın içinden birinin fırlamasını bekliyorum - eski bir arkadaşın ya da bir tanıdığın, en azından beni biraz tanıyan birinin anısı - ve "yakaladım seni!" diye bağırmasını. Öyle bir şey olmuyor. Eller beni çekmeye devam ediyor, kıyafetlerimi yırtarken beni yerde sürüklüyorlar.

Kirli tırnaklar etime batıyor, kalçalarımı ayırıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonunda karanlıktan başka bir şey . Duvarlar, sadece metal raflar ve kutu üzerine kutularla kaplı dört çok seyrek duvar. Şaşkınlıkla onlara bakıyorum ve yakınlarda bir yerde bir kapı çarparak kapanıyor.

Başım sesin geldiği yöne doğru sarsılıyor ve ellerin gittiğini ve artık tepemde bir adamın durduğunu fark ediyorum. Ne yazık ki tanıdığım biri. Geriye doğru kaçmaya çalışıyorum, adeta yengeç gibi kaçmaya çalışıyorum. Kulüpteki adam - gri at kuyruğu, yıpranmış yüzü ve uyumsuz gözleriyle uzanıp ayak bileklerimden birine yapışıyor.

Gücü şok edici. Daha önce de bu kadar güçlü müydü? Geriye doğru hareketlerimi tek eliyle tamamen durdururken merak ediyorum. Başımı sallıyorum. Hayır, bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz. Gerçek değil.

Önümde diz çöküp bacaklarımı daha geniş açtığı anda aklım bu düşünceye isyan ediyor. "İşte böyle kızım," diyor, elleri bacaklarıma giderken

Pantolonunun önünü.

Panik boğazımı tıkıyor. Viks nerede? Viks bunun olmasına izin vermezdi. O oradaydı. O durdurdu. O çağırdı. Bir şey... biri bunu durdursun!

Kalın parmaklar bacaklarımın arasına giriyor ve bakışlarımı aşağıya doğru kaydırıyorum, az önceki ellerin beni kıyafetlerimden tamamen arındırdığını fark ediyorum. Bu adamın önünde çırılçıplak yatıyorum, her şeyim sergileniyor. Dudaklarını yalayıp işaret parmağını amımın dudakları arasına soktuğunda kusmuk boğazıma kaçmakla tehdit ediyor.

Sıkıştırıyorum, geri çekiyorum. Ben çığlık atmaya çalışırken boştaki eli dışarı ve boynumu sıkıyor. Bir kez daha, hiç ses çıkmıyor. Tamamen çaresizim. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

Başımı ileri geri sallıyorum. Hayır. Hayır, bu olmuyor. Böyle bir şey olmadı. Ben iyiydim. Yemin ederim iyiydim. Peki, neden şimdi bunu rüyamda görüyorum? Hastanede bile... kimse tecavüz kitinden bahsetmedi bile çünkü böyle bir şey olmamıştı. Hiçbir şey olmamıştı.

"Çok iyi," diyor adam parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ederken ve dizlerimi iki parmağıyla açarken.

Nefes borumun etrafındaki tutuşu inanılmaz derecede sertleştikçe nefes alamadığımı umursamadan onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Olayın dehşetiyle zihnim bulanıyor.

Elleri tenimi morartıyor. Dokunuşu beni hasta ediyor, sanki derimin altında dans eden milyonlarca küçük ateş karıncası varmış gibiTüm bunlara sebep olan onun ne yaptığı değil, bunu istemediğim gerçeği. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu durduramayacağım gerçeği. Uzuvlarım uyuşuklaşıyor. Başım oksijen eksikliğinden yüzüyor.

Eğer bir rüyada ölürseniz, merak ediyorum. Gerçek hayatta da ölüyor musunuz?

İçimde nasıl bir hastalık ki olanlardan sonra böyle bir rüya görüyorum? Zihnim bana işkence etmek mi istiyor? Ben kaçtım.

Ben kaçtım! Dudaklarım hareket edemediği ya da kelimeler oluşturamadığı için bu cümleyi zihnimin içinde haykırıyorum. Kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatmak çünkü çok ... gerçek geliyor.

"İşte böyle tatlım," diyor satıcı, nefes nefese üstümde. Elini boğazımdan çekiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ciğerlerime taze oksijen hücum ederken nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum. Pantolonunun içine daldı ve bir penis kurduna benzeyen bir şey çıkardı - en azından onu hayalimde iyi donanımlı yapmadım. Hak ettiğini buldu.

Yine de bu, görüntüsünü daha az itici yapmıyor. Parmaklarını içime sokarken küçük aletini sarsıyor, kendini hazırlıyor. Nasıl

daha ne kadar beklemem gerekiyor? Merak ediyorum. Vücudumun uyanması için. Bunun devam etmesine izin veremem.

Satıcı öne doğru eğilip beni öptüğünde kaskatı kesiliyorum; balık dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dili savunmamı aşıyor. Dişlerimin arasından küçük bir şey kayıyor, bir hap.

Hayır! Yine mi!

Bu sadece bir kabus, *diyorum kendime*. Sadece bir kabus. Tek yapmam gereken uyanmak.

"Haley!" Tanıdık bir bariton aklıma giriyor. "Haley, uyan lan!"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ilk fark ettiğim şey terden sıırılsıklam olduğum ve sarsıldığım oluyor. Dudaklarım aralanıyor ve Viks yatakta dizlerinin üzerinde üzerimde dururken nefes nefese kalıyorum. Gömleksiz; ben titreyip ağlarken göğsünün genişliği görüş alanımı dolduruyor.

Ağlamak mı? Ağlıyorum. Her nefes verişimde hıçkırarak ağlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Titreyerek yukarı doğru uzanıyor, ona tutunuyorum. Ellerim omuzlarında kilitleniyor, boynuna kenetlenmek için yukarı doğru hareket ediyor, zihnim beni kâbusun içine geri çekiyormuş gibi hissederken beni gerçekliğe geri çekecek bir şeye -herhangi bir şeye- ihtiyaç duyuyorum. Viks'in elleri yavaşça yanlarına doğru inerken ben de yukarı doğru hareket ederek kendimi ona doğru bastırıyorum.

Satıcının ellerinin üzerimdeki iğrenç yapışkan hissi -teni benimkine değiyordu- korkunç bir hastalık gibi yapışıyor ve hatırası zihnimi hasta ediyor. Kusmak istiyorum. Bir duşa girip derim dökülene kadar kendimi keselemek istiyorum. Onu silmek istiyorum.

"Lütfen." Yalvarışım fısıltıyla çıktı. Yüzümü Viks'in göğsüne gömüyorum. "Lütfen."

"Shhhh." Geniş avuç içi başımın arkasını buluyor, beni kendisine doğru tutarken sıcaklığı kafatasımı sarıyor. "İyisin." Saçlarımı yumuşak, nazik hareketlerle okşuyor - onun gibi bir adam için tuhaf. Birini teselli etmenin nasıl bir şey olduğunu bile anlayan bir adama benzemiyor. Bu konuda nasıl bu kadar iyi olabiliyor? "Sen iyisin. Sadece bir rüyaydı. Bir kâbus."

Bunu biliyorum ama bu duyguyu yok etmiyor. Daha fazla gözyaşı akıyor. Nefret etmem gereken bir adamın önünde ağlamaktan utanmalıyım. Ama bu dünyadaki onca insan arasında başka hiç kimsenin benim yaşadıklarımı anlayamayacağını hissediyorum.

Beni yatağın benim tarafımdan dikkatlice kaldırıyor ve sırtını yatak başlığına yaslariken beni yanına oturtuyor. Yapışıyorum - en ufak bir saniye bile bırakmaktan korkuyorum. Onun teni benimkine değdiği sürece katlanılabilir. Arkasına saklandığım bariyer o. Korkuyu uzakta tutabilecek tek şey. Ağzım kurudu ve gözlerimi kapattığımda -kâbusun gerçek anılarını ve sahtelerini uzaklaştırmaya çalışıyorum- yemin ederim ki hapı hâlâ dilimin üzerinde hissedebiliyorum, çözülüyor ve yanaklarımın iç kısımlarına yapışıyor, hızla tüm özerkliğimi alıyor.

Viks beni yatıştırmaya devam ediyor, beni kendisine sararken eliyle başımı okşuyor. Nazik davranıyor. O koca götlüden hiç beklemediğim bir şey. Onu tanıdığımdan beri hıyarın tekiydi. Kibirli sırıtışı ve buyurgan tavırlarıyla beni hep çıldırtırdı. İnsanlara bakışı - ya tam içlerini ya da tam üstlerini görmesi - beni her zaman çıldırtmıştır. Ama şu anda ikisini de yapmıyor. İlk defa beni gerçekten gördüğünü hissediyorum. Beni *hissediyor*.

Bir şeye ihtiyacım var. Kafamda dönüp duran çılgın düşünceler silsilesini bastırmaya ihtiyacım var. Gitmesini istiyorum. Hapın anısı. Rüyamda satıcının dilini ağzıma sokuşunun hissi. Geri çekiliyorum ve Viks bakışlarını karşılıyor, alnı endişeyle kırışmış.

Tereddüt etmedim ve kendime ikinci bir tahmin için bir an bile vermedim. Yukarı itiyorum ve ağzımın onunla buluşmasına izin veriyorum. Bir an için dondu kaldı. Tüm vücudu geriliyor.

Beni reddetme, sessizce yalvarıyorum. Lütfen beni çevirme.

Ondan nefret et ya da etme, şu anda ona *ihtiyacım var*. Ve sanki beni duyuyormuş gibi, bir an geçiyor ve sonra en inanılmaz şey oluyor - beni geri öpüyor.

Ağzı benimkinin üzerinde hareket ediyor. Dudakları ayrılıyor ve dilinin ucuyla beni hafifçe dürtüyor. İçeri girmesine izin vermemeyi düşünmüyorum bile. Onu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Öpücük cinselliğe dönüşürken nefes nefese kalıyorum. Elleri sırtımda sertleşiyor, parmakları yumruk olup sıkılıyor ve sonra ikimizi de döndürüp süpürmeden önce bir an için yatak başlığına doğru iterken gevşiyor. Üstümden aşağı inerken omurgam şilte ile buluşuyor - onun formu uyuşturucu satıcısınınkinden çok farklı. Daha büyük. Daha geniş. Onunla ilgili her şey farklı.

Neden bu kadar uzun süre bununla mücadele ettim? Kendime soruyorum. Viks beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor. Sanki yıllardır çölde dönüp duruyormuş gibi.

ve ben onun uzun zamandır içtiği ilk su tadıyım.

Dili tekrar tekrar ileri atılıyor, seks eylemini taklit ederken geri çekiliyor ve sonra geri geliyor. Boğazımın derinliklerinde inliyorum, ellerim boynunda sıkılaşıyor - bir sonraki nefesini yakalamak için gereken saniye için bile beni bırakmasına izin vermeyi reddediyorum. Onu içimde hissetmek kadar nefes almaya da ihtiyacım yok.

Uzun ve kalın bir şey karnımın alt kısmına doğru ilerliyor. Çok az düşünerek kendimi iyice açtım ve onu bacaklarımın beşiğinde karşıladım. Ağzıma karşı , lanet olası aklımı kaçırmamanın eşiğindeymişim gibi hissedene kadar seksime sürtünüyor. *Daha bana dokunmamışken bunu bana nasıl yapabiliyor?*

"Haley..." Viks'in sesi çok lezzetli, karanlık bir törpü gibi, alçak ve bana karşı titreşiyor. Geri çekiliyor ve bana bakarken gözlerim açılıyor.

Hayır. Onu daha yakın istiyorum. Daha sert. Her şeyini istiyorum.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık aşağı sızıyor, kıcımın çatlağına doğru kayıyor. Yalvarmaktan korkacak kadar utanmıyorum. Kendini yukarı çekip, ellerini iki yanımdaki şilteye dayayarak üzerimde gezinirken sızlanıyorum.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Viks... Mitchell..."

Dudakları gerildi. Acı çekmiş gibi görünüyor. Ben de öyle. Onun içinde olmaması cehennem gibi hissettiriyor. Sanki amım da aynı fikirdeymiş gibi, sıkılıp gevşiyor.

-Şu anda sahip olduğu boşluktan daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Kalçalarındaki kaslar geriliyor. Viks pantolonunu indiriyor, göğsü hızlı sarsıntılı hareketlerle inip kalkıyor. Başını sallıyor.

"Sağlıklı düşünemiyorsun Haley," diyor inkar edercesine. "Aklın başına geldiğinde bundan hoşlanmayacaksın."

Bana karşı sıcaklığını bile hissedemeyinceye kadar yatağa doğru iterek yukarı doğru hareket ediyor. "Hayır!" Yarı çığlık atıyorum, ellerim dışarı fırlıyor ve pazılarını kavrayarak onu geri çekiyorum. Bu pek işe yaramıyor. Tek yapabildiğim kendimi onunla birlikte yukarı çekmek, güçlü kalçalarının üzerine oturmak.

"Hayır, yapmayacağım." Beni şimdi terk edebileceği, beni bu şekilde bırakabileceği korkusu gerçekleşirken gözlerimin kenarlarından daha fazla yaş sızıyor. "Hiçbir şeyden pişman olmayacağım," diye söz veriyorum sertçe. "Lütfen, yapamam."

... Onu üzerimde hissetmeye dayanamıyorum."

"O zaman duş al," diyor, gözlerini kaçırarak, ama uzaklaşmaya devam etmediğini fark ediyorum. Bununla savaşıyor. Bu onun için de zor.

Gerçekten zor, eğer boxer'ını çadırlayan kütük bir şeyse.

Başımı hararetle sallıyorum. "Yardıma olmayacak," diye yemin ediyorum. "*Sana* ihtiyacım var.

Lütfen, Viks. Lütfen bana unuttur..."

Dişlerini gıcırdatıyor. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini sıkarak kapatıyor. Tanrı'ya, evrene, beni şimdi terk etmemesi için her kim dinlerse ona dua ediyorum. Terk ederse buna nasıl dayanırım bilmiyorum. Gerçek şu ki... Onu kan dolaşımdan çıkaramıyorum.

Mitchell Vikson pisliğin teki ama onu düşünmeden edemiyorum. Sürekli aklımda. Kokusu ciğerlerimde. Vücudu ... istediğim her şey. Her şey ve daha fazlası.

Başı geriye dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Derinliklerinde bir şeyler değişiyor ve içimde umut kabarıyor. İçindeki ateş beni yakabilir ama umurumda değil. "Bunun için benden nefret edeceksin," diye homurdanarak beni uyarıyor. "Ama lanet olsun, artık umurumda olduğunu sanmıyorum."

Tekrar geldiğinde rahatlayarak , vücudu sert ve elektrikli bir şekilde etime değişiyor. "Yapmayacağım," diye söz veriyorum ona. "Yemin ederim yapmayacağım."

Bunun için daha sonra kendimden nefret edebilirim ama ondan asla. Ne de olsa bunun için yalvardım. İstediğim şey bu. İhtiyacım olan şey bu. *Ona*. Sadece ona.

VIKS

HALEY MONTGOMERY BÜYÜK İHTİMALLE HAYATIMDA GÖRDÜĞÜM EN SEKSI ŞEY.

hayatımda dokundu. Ateşten daha sıcak. Güçten daha bağımlılık yapıcı. Şu anda kendimi ona bırakmaya ve diri diri yanmaya hazırım. İnce bir ter tabakasıyla kaplanmış ve bana yapışırken, kolları omuzlarıma dolanırken, gözleri yüzümü ararken, umutlu ve uyarılmayla ısınırken tenini parlatıyor.

Bacaklarının arasının ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyorum. Her yer değiştirdiğinde, her hareket ettiğinde - sessiz ama orada. Tadına bakmak istiyorum ve eğer şu anda bu kadar muhtaçsa -kâbusunun gölgesinde bana dair önceki tüm düşünceleri silinmişse- neden *olmasın?* Düşünüyorum. *Neden yapmayayım?* Ne de olsa benim olmanın anlamı bu. O bunu istedi. Bunun için yalvardı. Neden bundan faydalanmayayım? İhtiyacı olanı alıyor ve ... sonunda onun nirvanasından küçük bir parça alabilirim.

Geriye doğru çekilirken, kolları uzaklaşsa bile gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve yavaşça yatağın ucuna doğru kayarak onu da yanımda getiriyorum. Haley'nin koyu renk kirpikleri elmacık kemiklerine çarpıyor ve üst bedenini aşağı doğru itip önce bir bacağını sonra diğerini omzumun üzerinden kaldırıp bir kez daha öne, onu ilk gördüğüm andan beri dokunmak için can attığım yere doğru kayarken göğsü hızla inip kalkıyor.

Club Outsider'a girdiği anda onu bu pozisyona getirmek için elimden geleni yapmalıydım. Altımda, ağzım şimdiye kadar tattığım en lezzetli amcığa birkaç santim uzaklıkta.

Belki ilk görüşte benden nefret etti ama ben ona karşı şehvetten başka bir şey hissetmedim. Şehvet ve belki de... korku. Çünkü Haley Montgomery gibi bir kadın öylece becerip bırakacağınız türden bir kadın değildir. O kilit altında tutulacak türden. Eastpoint tarzı.

Küçük külotu gitmeli. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, onları bir daha asla giymeyecek. Parmaklarımı iki yandan kalça kemiklerine yapışan kumaşa geçiriyorum, aşağı doğru çekerken ona bakıyorum. Bacaklarını kendi kendine kaldırıyor ve ben onları tamamen çıkardıktan sonra kalçaları kulaklarımın yanındaki gerçek yerlerine dönüyor.

Kahretsin, çok güzel. Islak pembelik ve yumuşak et. Sulu, tüketilmeye hazır olgun bir şeftali gibi. Ağzım sulanıyor ve başparmaklarımı kullanarak onu hafifçe aralıyorum.

Boğazından yumuşak, istek dolu bir ses çıkıyor ve elleri başıma doğru iniyor, parmakları saçlarımin tellerinde geziniyor, tırnakları hafifçe sıyrılıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum ondan çok kendime. "Sırılsıklam olmuşsun, değil mi bebeğim?" Tıpkı iyi bir kızın yapması gerektiği gibi çarşaflarımı ve parmaklarımı ıslatıyor.

Sadece bir tat, diye düşünüyorum, ona doğru eğilip kokusunu içime çekiyorum.

Tek bir tadın yeterli olmayacağını, dudaklarım amcığıyla buluştuğu anda anlıyorum. Dilimi içine sokuyorum, suyunu yalayıp yutuyorum, boğazımdan aşağı akmasına izin veriyorum. *Dilimin üzerinde cennet gibi. Lanet tanrıların meyvesi.*

Tüm yüzümü ona gömüyorum, onu yalıyorum, mümkün olduğunca çoğunu ağzıma, dilime, boğazıma almaya çalışıyorum. Hepsini istiyorum. *Benim* olsun. Onu dilimle becerirken ve delirmiş bir adam gibi amını yalarken mağara adamı düşüncesi içimden akıyor. *Benimkini. Benim. Lanet olası benim!*

Haley'nin dudakları yukarıda ayrılıyor ve ben ona ziyafet çekerken haykırıyor. Küçük inlemeler ve zevk çığlıkları kulaklarımı dolduruyor. Yüzüme yaslanan kalçaları titremeye başlıyor, bu boşalmak üzere olduğunun ilk işareti. Devam ediyorum, bir parmağımı ıslaklığının içinden geçirip açık amına sokana kadar ilerliyorum. Güzel bir çiçek gibi, sadece benim için açıyor.

Ben içeri kayarken, şimdi onu hem dilimle hem de parmağım ile becerirken çok sıkı. Tahrik olduğunun kanıtı çenemden aşağıdaki çarşaflara damlıyor. Umurumda değil. Yüzümün her yerine boşalana kadar durmayı planlamıyorum.

"Viks!" Bacakları huzursuz, bana karşı hareket ediyor, benim bakımlarım altında kıvrılırken kalkıp iniyor. Ayak bilekleri sırtımda çaprazlaşıyor ve çözülüyor.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var. Damlayan küçük amcığına vuruyorum, amcığı daha sıkı kenetlenirken ve çığlıkları yeni bir perdeye ulaşırken başka bir parmak ve sonra bir tane daha ekliyorum.

Taze bir ıslaklık fışkırması ağzıma çarptığında çığlık atıyor ve ben onu içiyorum - o nefes alıp verirken ve salıverilirken hıçkıra hıçkıra hepsini yutuyorum. Bu sadece başlangıç.

Kendine gelir gibi olduktan sonra, bacakları yorgunluktan aşağıya doğru sallanırken, onun üzerinden kalktım ve uyumasına izin verdiğim gömleğin eteklerini tuttum. Benim açımdan aptalca bir fikirdi. Saatler önce bunun olmayacağını düşündüğümde çok aptalca davranmıştım. Ellerimi kendime saklayabileceğimi düşündüğümde. Daha iyi bilmeliydim.

Üzerinden çıkarmaya bile zahmet etmiyorum, onun yerine alttan yukarı doğru yırtıyorum, kumaşı boğazına kadar ayırıyorum ve sonra her iki tarafını da kaydırarak göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Yumuşak, yuvarlak, pembe uçlu mükemmellik. Bana bakarken gözlerim onun üzerinde parlıyor. Yüzündeki ifade endişeli olmaktan başka bir şey değildi.

Dikkatim boğazına yöneliyor ve oradaki koyu lekeye dişlerimi sıkıyorum. Asla o kadar yaklaşmamalıydı. Ona değil. Elim boğazının yan tarafında ve geziniyor. Kollarının üst kısmında daha fazla morluk ve bir göğsünün etrafında daha küçük, parmak büyüklüğünde morluklar var. İçimdeki öfke roket gibi fırlıyor, kırmızı sıcak ve şiddetli.

"Ne , Viks?" Sorusu beni geri çekiyor, o lanet şeyi düşünmemem gerektiğini hatırlatıyor. Tüm dikkatim bunun üzerinde, onun üzerinde olmalıydı.

"İzin ," diyorum, gözlerim kısa bir an için karnının küçük kısmına ve ıslak amına kayarken yarım bir yalan söylüyorum, sonra sertçe üzerine iniyorum, kendi uyarılmışlığımın kanıtlarını küçük karnına bastırıp ovuyorum. Bu sadece yarım bir yalan çünkü onun rızasını istiyorum ama aynı zamanda istediğimi almaya hazır ve istekliyim. "Ver onu bana," diye emrediyorum. "Bana kime ait olduğunu söyle. Söylediğini duymak istiyorum."

Dudakları birbirine yapışıyor. "Böyle yapmak zorunda mıyız?" diye soruyor. "Sadece..." Bacaklarını açıp elleri aşağı inerken, parmaklarından biri klitorisinin üzerinde yavaşça dolaşırken sözleri kesiliyor.

Bileğini kavrayıp elini çekiyorum ve başının üstündeki şilteye . "Evet," diye hırlıyorum. "Söyle yoksa daha fazlasını alamazsın. Seni becermemi mi istedin? O zaman itiraf et.

Kimin amcığı bu?" Kendi elimin karnının düzlüğünde, hâlâ ağrıdığını bildiğim yere doğru ilerlemesine izin veriyorum.

"Benim," diye soluk soluğa bağılıyor ben tam orada, onun muhtaç klitorisinin üzerinde dururken. "Sadece ödünç almana izin veriyorum."

Başımı sallıyorum. "Yanlış cevap," diyorum. "Tekrar dene."

Haley dişlerini sıkıyor ve bana bakıyor, gözleri zorlukla bastırılmış ihtiyaç ve arzuyla dalgalanıyor. Arzunun benim bakışlarıma da yansıdığından eminim. Yine de önemli değil. Bu çizgiyi geçmeden önce ne duymam gerektiğini biliyorum. etmesi gerekiyor. İkimizin de uzun zamandır bildiği gerçeği. Aşk ve nefret arasındaki çizgide o kadar uzun süredir gidip geliyoruz ki, çizgiyi çoktan geçip geçmediğimizden emin değilim.

"Bu kadar korkmayı bırak tatlım," diye fısıldıyorum yatak odasının karanlığına. "Ve bana zaten bildiğin şeyi söyle."

Haley'nin güzel mavileri gözlerini kısa bir süreliğine kapatırken kayboluyor. Gözlerini yeniden açtığında, bakışlarında bir sağlamlık, bir reso- lüt anlayışı var. Nefesi kelimelerinden daha gürültülü ama ben duyuyorum. "İtiraf etmemi mi istiyorsun, Viks?" Yanakları kızarmış, gözleri ısınmış. "Peki," diyor. "İstiyorum. Seni istiyorum. Senin olmamı istiyorsun, tamam mı? Ben seninim. Şimdi ... *sik beni*."

Onun isteği benim için emirdir. Kolunu bırakıyorum, ellerimi kalçalarına yerleştiriyorum ve basketbol şortumun kemerini indirirken onu kucağıma kaldırıyorum. Sikim dimdik ve gururlu duruyor ve kısa bir an için prezervatif kullanmayı düşünüyorum. Ama bu Haley -Haley Montgomery- gözlerimin içine bakıp nefretini ve ihtiyacını açıkça itiraf eden tek kadın. Bunu çiğ çiğ hak ediyor. Hem de çok iyi hak ediyor.

Aletimin başını onun açıklığına doğru bastırıyorum ve kalçalarımı esnetip döndürerek ileri doğru itiyorum. İnliyor, bacakları daha da açılırken tırnakları ön kollarıma batıyor.

" böyle tatlım," diye övüyorum onu. "Gerçekten iyi gidiyorsun. Sikimi çok iyi alıyorsun."

"Çok büyük amına koyayım," diye mırıldanıyor, amını açıp ıslaklığına doğru uzanırken yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, bu kadar büyük olmak zorunda mıydın?"

Kıkırdıyorum. Tabii ki şikayet ediyor. Tek seferde birkaç santim daha ileri itiyorum ve göğsü kabarıp yukarı doğru eğilirken nefesinin kesilme sesine bayılıyorum. Onun tadını dilimde hissetmekten daha iyi bir şey olamaz sanıyordum ama yanılmışım. İşte bu.

Onun sıcak, ıslak amcığının sikimin etrafını o kadar iyi ve sıkı sarması, neredeyse beni boğması.

"Hadi ama tatlım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Seni becermemi sen istedin. Yani..." Kalçalarım onunkilerle buluşana kadar ileri doğru itiyorum, sırtı eğiliyor ve alnı acı ve zevkin bir karışımı gibi görünen bir şeyle kırışıyor, "seni becermeme izin ver."

Göğsü kabarıyor ve bana en kötü bakışlarını fırlatıyor. Benimle biraz mücadele etmese Haley olamazdı. Yine de şu anda pek umurumda değil, çünkü sikimi soktuğum onca yer arasında burası şimdiye kadar girdiği en dar, en ıslak, en lezzetli amcık.

Üzerine eğilip yüzümü ona yaklaştırıyorum. "Nefesini tut, Haley," diye uyarıyorum onu. "Çünkü istediğin şeyi alacaksın. Dileğini yerine getiriyorum ve bu gece sikileceksin."

Bir küfür ya da inkâr edemedi önce parmaklarımı kalçalarının etrafında kenetliyorum ve sikimi amının uçurumuna gelene kadar geri çekiyorum ve sonra tek seferde içine geri sokuyorum. Gırtlaktan gelen bir çığlık dudaklarından kaçıyor ve elimi teninde gezdirip sonunda muhtaç küçük klitorisine dokunduğumda titriyor. Başparmağımı sinir demetinin üzerine bastırıyorum, onu tekrar tekrar becerirken tutuyor ve daire çiziyorum. Etrafımı saran kaslarının mengene gibi kavrayışından kayarak, onu yapabileceğimi bile bilmediğim yüksekliklere çıkarıyorum.

Ben içine girdikçe gözleri yuvalarından fırlıyor. Kalçalarım ileri geri pompalıyor ve bu benim için yeterli değil. Onu yukarı kaldırıyorum ve ağzımı onunkinin içine sokarken dudakları bir iniltiyle ayrılıyor. Haley'nin kolları beni sarıyor ve o da beni öpüyor; acı ve öfkeyle dolu ve

... evet, umarım biraz da sevgi vardır. Çünkü itiraf ki bu bir nefret sikişi değil. Asla da olamazdı. Ben onun gibi nefret etmiyorum. *Ettim.*

Tanrım, umarım bundan sonra benden nefret etmez.

Onu boğuluyormuşum ve o benim tek oksijen kaynağımış gibi öpüyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor, birbirinin üzerinde yuvarlanıyor. Oynamak. Seks sırasında hiç oynamamıştım. Seviştim. Onunla farklı ve sanırım en başından beri böyle olacağını biliyordum.

Her nefes alışta. Her inleme. Vücudunu saran her ürperti bana nereye gideceğimi gösteriyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama ben onları acı ya da korku gözyaşları sanmıyorum. Göğüsleri bana baskı yapıyor

İnleyip sikime binerken göğüs kasları şişiyor, meme uçlarının sertliği tenime sürtünüyor ve sikimin istekle, ihtiyaçla nabız gibi atmasına neden oluyor. Kendi zevkini aramaya başladığında kalçaları kendi kendine hareket ediyor, bir sonraki serbest bırakma bilincimizin sadece kenarlarında bekliyor.

"Mitchell..." adımı başka hiçbir kadının söylemediği ya da söyleyemeyeceği bir şekilde inliyor. Tatlı amcığına doğru ilerlerken kollarımı ona doluyorum, kaslarının kasılmaya başladığını ve kalçalarının kontrolsüzce titremeye başladığını hissediyorum.

Sanırım *çekilmem gerek*. Çekilmek zorundayım. O hazır değil. O çok genç ve ben çok... bağıyım.

En azından şimdilik, Nicholas Carter benim efendim ve ben de onun hizmetkârıyım. Önünde koca bir dünya var ve onu bu şekilde kendime bağlayamam, ama düşüncesi orada - onu bir parçamla dolu ve şişmiş görme arzusu zihnimi kemiriyor.

Nefes nefese kaldım, dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Boşalacak mısın, Haley?" Çenesinin kenarını öperek ve kulağına doğru bir yol yalayarak soruyorum, sonra dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Her tarafı kasılıyor. "İyi bir kız gibi sikimin her tarafını kremleyecek misin?" İnliyor, tırnakları vızıltılı başımı kazıyor, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Kızım müstehcen konuşmaları seviyor. Bu kadar pis ve iğrenç bir şey söylediğim her seferinde aminin her bir nabzında bunu hissedebiliyorum.

"Eminim istiyorsundur," diye alay ediyorum onunla. "Bahse girerim o güzel amcığın beni bırakıp sularına boğmaktan başka bir şey istemiyordur. İstedğin bu mu?" Boğazından bir inilti kaçıyor ve pantolonunu indiriyor, yumuşak küçük nefesler etimde şişiyor. Ellerimi kalçalarına sıkıştırıp içine giriyorum, onu derin ve sert bir şekilde beceriyorum, buna kendim de ihtiyaç duyuyorum. Kontrolümü tamamen kaybetmeden önce onun sikimin üzerinde parçalandığını hissetmeye ihtiyacım var. Sanki bu ihtiyacı hissetmiş gibi, ödülümü almadan önce bir saniye geçiyor.

"Siktir!" diye bağırarak sikimin üzerine boşalıyor, ıslaklığı kalçalarımın altına kayarken titriyor ve ellerini üzerimde kenetliyor, tırnakları sırtımın etini kesiyor ve zevkle savaştırmaya çalışırken tırmalıyor, çekiliyor ve sonra geri geliyor. O boşalana kadar kendim boşalamamanın acısıyla savaşıyor gitmesine izin veriyorum.

Tamamen doyduğunda, onu üzerimden çekip sırt üstü yatırıyorum, sikimi derinliklerinden çıkarıyorum ve ancak o zaman, yumruğumu sikimin üzerine pompalarken boşalıyorum. Kalın beyaz dölleri fıskırdı

Başından çıkıp karnının alt kıvrımına iniyor, göğüsleri nefes alıp verirken yükselip alçalıyor.

Ben iyiydim. Yapmadım, onun tatlı amını dölleriyle doldurmadım. Ama yapabilirdim. Düşüncesi hala orada. Yapmak istedim. Hala istiyorum.

Haley benimle çok büyük bir tehlike altında. Sadece uyuşturucu satıcısı yüzünden değil, onu asla geri alınamayacak bir şekilde kendime bağlamak istediğim için. Bu sözleri o söylemiş olabilir ama ben doğru olmalarını istiyorum. Onun her yönden benim olmasını istiyorum ve korkarım ki günün birinde imkânsız kılacak bir şey yapacağım. Onu ve tüm seçeneklerini elinden alacağım. Sahip olabileceği tek şey ben ve sadece ben olacağım. Ve beni kendisi seçmediği sürece bunun hiçbir anlamı olmayacak.

HALEY

VIKSGÖĞSÜ SIRTIMA YAPIŞMIŞ BİR ŞEKİLDE UYANDIM.

ve bir kolu karnımın etrafında sıkıca kilitlenmişken bacaklarından biri iki bacağımın arasına sıkışmış. *Biz... kaşıklıyor muyuz?* Önceki gecenin anıları hızla geri geliyor. Kabus ve sonra kabustan uyanış. O oradaydı ve o kadar sıcaktı ki... rüyalarım da kaçamadığım canavar değildi. Ona yapışmıştım ve o da bana izin vermişti. Bana yaptığı iğrenç şeyler aklıma geliyor, sıcak elleri ve yırtık kıyafetleri gözümün önünden geçiyor. Lanet olsun. Bu neden çıplak olduğumu açıklıyor.

Gerçekten gitmiş ve yapmıştım. Mitchell Vikson'a teslim olmuşum. Patronum ve... son birkaç yıldır nefret ettiğim adam. Daha da kötüsü, sanırım hayatımda yaptığım en iyi seksti.

Kendi kendime düşündüğüm sabahın sebebi, vücudu hafifçe kayarken kulağıma doğru inliyor. Bacağı kalkıyor ve benim -evet, iç çamaşırsız- amıma doğru bastırıyor. Bir gece önce giydiğim ödünç gömlek, iç çamaşırlarımın hemen yanında, birkaç metre ötedeki yatak odasının zemininde lime lime yatıyor. O ise hâlâ yatağa girdiğimizde üzerinde olan boxer'ı giyiyor.

"Günaydın, tatlım." Viks'in kulağıma fısıldadığı hararetli sözler tüylerimi diken diken ediyor.

Artık uyandığına göre, onun pençelerinden kaçmamı engelleyen hiçbir şey yok. Geri çekiliyorum, çarşafın kenarına uzanıyorum ve dönüp ona bakarken göğüslerimi örtmek için yukarı çekiliyorum.

"Ee... evet," diyorum, sıradan görünmeye çalışıp başarısız oluyorum. "Günaydın."

Uykucu Viks her zamanki haline kıyasla atom bombası gibi. Bana gülümsüyor, sırt üstü dönüp gerinirken yavaş ve durgun, tüm o sıcak, bronz teninin altında kasları geriliyor. Ağzım aniden kuruyor ve gözlerimi ayıramıyorum. Bunların hepsi dün gece içimdeydi. Amım otomatik olarak sıkılıyor, hain.

Viks inliyor ve bana dönüp bakmadan önce esnemesini bitiriyor. Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Bugün bir tavşana mı dönüreceksin?" diye soruyor.

Bu o kadar mantıksız ve beklenmedik bir soru ki çenem düşüyor. "Ne?"

Ayağa kalkıyor ve çarşafı aşağı doğru itiyor, çarşafı ellerimi çekiyor ama ben sıkıca tutuyorum. "Dün gece olanlardan sonra bugün bana karşı gergin mi olacaksın?" diye açıklıyor. "Küçük bir tavşan yavrusu gibi."

"Ben..." Öyle miyim? Ben sorusunu düşünürken, eli bir anda göğsüme yasladığım çarşafı kavırıyor ve aşağı çekiyor. Bir çılgılık atıp kolunu tokatlayarak geri çekmeye çalışıyorum.

Beni yatağa doğru itiyor, elleri dışarı çıkıyor ve bileklerime yapıyor. Onları çekip alıyor ve sonra kollarımı bileklerimden birleştirip her ikisini de bir eliyle kavırıyor. Kalbimi sakinleştirmek için harcadığım çabayla göğsüm kabarıyor. Son yirmi dört saat içinde ilk kez değil, üzerime sertçe inerken, yoğun bakışları altında meme uçlarım geriliyor.

"Yapma," diye uyarıyor Viks bacaklarımı açıp saklanmama izin vermeyerek. Başımı kaldırıp onun yanından tavana bakıyorum.

Lütfen fark etme, diye sessizce yalvarıyorum yüzüm alev alev yanarken. Tenimdeki ısı hızla ve sert bir şekilde yüzeye çıkıyor. Olanlar hakkında duygusal ya da zihinsel olarak ne hissettiğimden hâlâ emin değilim ama vücudumun fiziksel olarak hissettiklerine tamamen katıldığını biliyorum çünkü hain kaltak ıslak ve hazır.

"Ne yapmayayım?" Nefes nefese kaldım.

"Geri dönme," , boştaki elini çeneme götürürken bakışlarımı aşağıya doğru yönlendiriyor, böylece tam yüzüne bakıyorum. Onun altında çıplak ve savunmasız olduğumun içgüdüsel olarak farkındayım.

"Geri dönmek mi?" Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bizim için geri dönüş yok Haley," diye cevaplıyor Viks. "Ne sen ne de

Bana. Dün gece olanlar gerçektir ve eğer izin veririm, hiç gibi davranmaya çalışacağını hissediyorum."

"Ben-"

"Yalan söyleme," diye uyarıyor küçük bir sırıtışla. "Yoksa bunu seni cezalandırmak için bir davet olarak kabul ederim."

"Seni kendini beğenmiş, narsist mağara adamı," diye homurdandım.

"Buna hakkın yok-"

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yüzüstü dönüyorum, kendimi aniden yüzüstü, burnumu yastığa bastırılmış halde bulduğumda kelimelerim kesiliyor. Havanın ıslığı kulaklarıma ulaşıyor ve sonra aniden yakıcı bir acı sırtıma çarpıyor.

Nefesim kesiliyor, acıdan hafifçe uzaklaşıyorum, ama bu uzun sürmüyor. Hayır, aslında acı hızla başka bir şeye, zevkli bir şeye dönüşüyor.

"Az önce bana şaplak mı attın?"

Viks'in cevabı ise tekrar yapmak oluyor. Eli diğer kık yanağıma iniyor ve acı bir kez daha sıcak bir zevke dönüştüğünde dudaklarımdan kaçan küçük iniltiyi durduramıyorum. Kendini bana doğru bastırırken damarlarımda tehlikeli bir şey dolaşıyor ve kumaş kaplı siki kıkımın yanakları arasında kayarken ve sıcak nefesi kulağımla buluşurken ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"İstediğin kadar inkar et, Haley," diye fısıldıyor, "ama banka hesabımdaki tüm paraya bahse girerim ki, eğer o kalçalarının arasına uzanırsam, seni sıırıslık bulacağım." Bir vuruş ve sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, bana daha da sert bastırıyor. "Bana yanıldığımı söyle," diye meydan okuyor.

"Sen..." Kelimeleri söyleyemem. Sadece yalanın farkında olacağını bilmekle kalmıyorum, aynı zamanda kendi kendine kontrol etmek isteyeceğinden de şüpheleniyorum. Bu yüzden yutkunuyorum ve taktiğimi değiştiriyorum. "Pisliğin teki," diye bitiriyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve gözlerim neredeyse kafamın içine dönüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm Haley kızım," diyor eğlenerek. "Şimdi kararı sana bırakıyorum. tur daha atıp sonra kalkıp giyinmek ister misin, böylece seni okula bırakabilirim, yoksa oyun mu oynamak istersin?"

"Oyun mu?"

"Evet." Yüzündeki sırtışı görmekten çok hissedebiliyorum. "Kazandı- derfully..." Sırtımdan aşağı doğru inmeye başladı, teni benimkine sürtünüyordu. "Sapık..." Viks'in ağzı kürek kemiğime dokunuyor ve sonra omurgama doğru ilerliyor. "Küçük bir oyun..."

Seçme şansım yok. Ben daha ne olduğunu anlamadan Viks'in oyunu çoktan başlamıştı. Dişleri tenimi ısıırıyor ve hemen ardından dili, ulaşana kadar omurgamdan aşağı doğru kayarken acıyı yatıştırıyor. İri elleri kalçalarım dokunuyor, beni yukarı çekiyor ve karnımın altına bir yastık iterek beni zevkine uygun bir şekilde ayakta tutuyor.

Sanırım *bunu* . Bunu durdurmalıyım ama yapamam. Farkında olsa da olmasa da, kabul etmek istesem de istemesem de, bedenim onun emrine hazır.

Kıçımın yanaklarını ayırıp dizlerimi yukarı iterek yatakta diz çökmemi sağlaması ve ardından aşağıya dalarak ıslak yarığımı yalaması beni şok bile etmiyor. İnliyor.

"Kahretsin, böyle olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor amımın dudaklarına karşı. "Çok lezzetli."

Daha fazlası için aşağı kayarken nefesim kesiliyor. Başının vızıltılı kenarlarının yumuşak sıyrıkları ve çenesindeki sabah sakalının tenime değmesi, ağzı üzerimde gezinirken beni titretiyor. Tüm vücudum titriyor, bacaklarımın arasından sanki bozuk bir muslukmuşum gibi ıslaklık fışkırıyor. Ben masum değilim. Bakire de değilim. Ama Viks bana bunu ilk kez yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Bana hayal bile edemeyeceğim şeyler hissettiriyor.

Amımı bir erkeğin tükettiği gibi yutuyor. Aşağı doğru inerken dili her bir damlayı yakalıyor ve sonra dudaklarını klitorisimin etrafında emiyor. Haykırıyorum, sırtım eğilirken tırnaklarım çarşaflara çarpıyor.

"Siktir!"

Yüzünün ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum ama yine de durmuyor. Elleri yanaklarımı kavırıyor, açıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana ziyafet çekerken onları daha da genişletiyor. Klitorisimi ağzına alıyor ve dişlerini hassas demet üzerinde gezdiriyor. Neredeyse kıçımın tepesine gelene kadar bir elinin süründüğünü bile hissetmiyorum. Kalın, uzun bir parmağın kış deliğime dokunduğunu ve sonra kendi sularım olduğunu varsaydığım şeyle kaplı olarak içeri itildiğini hissettiğimde tüm vücudum kilitleniyor.

Viks hafifçe geri çekilir. "Gergin olma," diye emrediyor kısık bir sesle.

"Yapamam," diye yalvarıyorum ona. Çok sıkı ve sanki orada olmaması gereken bir şey varmış gibi... yanlış hissettiriyor.

"Acıyor mu?" Sesi sert bir törpü gibi. Cevap vermek istemiyorum, çünkü gerçek şu ki acımiyor ve eğer acımazsa, devam edeceğini biliyorum.

Ağzını amımdan çekiyor ve parmaklarını en karanlık deliğimin derinliklerinde bırakarak diğer avucunun içiyle kıcıma tokat atıyor ve ben kan tadı alana kadar dudağımı ısıyorum. "Cevap ver bana, Haley."

Başımı sallıyorum. "Hayır, acımiyor." Çok sıcak hissettiriyor. Ağzı tekrar bana doğru iniyor ve kıcımdaki parmaklar itmeye devam ediyor. Gözlerimin arkasında küçük renk patlamaları dans ediyor. Hayata emekleyen orgazm şimdi içimde parlak ve sıcak bir şekilde alevleniyor, neredeyse orada. Viks bunu fark etmiş olmalı, çünkü ben yaklaşır yaklaşmaz duruyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, öyle ki beşinci seferde ellerimi yatağa vurup haykırıyorum.

"Bırak geleyim!" Çığlık atıyorum.

"Gelmek ister misin?" diye soruyor, ama soru amıma doğru fısıldanıyor - o kadar yakın ki gülümserken dudaklarının kıvrımını hissedebiliyorum ve biliyorum, sadece biliyorum, bunun gidişatından hoşlanmayacağım.

Yüzümü önümdeki yastığa gömüyorum, ona cevap vermiyorum. Amımı tamamen terk edip sadece kıcıma odaklandığında nefes nefese kalıyorum ve sızlanıyorum. "Kasılmayı bırak," diyor avucuyla yan tarafıma vurarak.

Kaslarımı serbest bırakmaya çalışırken utanç gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim, ama şaplak yardımcı oluyor ve vücudumun yavaşça karanlık müdahaleyi kabul etmeye başladığını hissediyorum. Bir parmağını içeri itiyor ve kıcımın içinde kıvrıyor. Geriye doğru eğilmemek için alt dudağımı ısıyorum. Bu hoşlanmam gereken bir şey değil. İstemem gereken bir şey değil.

Ama Viks bir sonraki geçişinde bir parmağını daha soktuğunda kafam bulanıklaşıyor. Islaklık titreyen iç bacaklarımdan aşağı kayıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor beni Viks. "Bırak . İyi hissettiriyor, değil mi?"

Kabul etmek istemeyerek başımı olumsuz anlamda sallıyorum. Kıcıma bir tokat daha atıyor ve dudaklarım bir çığlıkla ayrılıyor.

"Yalan söyleme, Haley kızım," diye uyarıyor Viks. "Bana doğruyu söyle, ben de gelmene izin vereyim."

Gözlerimi kapatıyorum. Kapana kısıldım. Boşalmayı o kadar çok istiyorum ki. Sonunda nefesimi bırakıp arkama bakıyorum ve iki parmağını en karanlık deliğimin derinliklerine sokan adamın koyu gri bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Evet, seni sikik," diye bağırdım. "İyi hissettiriyor."

"Seni buraya götüreceğim." Bu sözleri söylemesine rağmen, bir önceki geceki gibi bir izin talebi değil. Olacakları bana bildiriyor ve ben de elimde olmadan başımı sallayarak onaylıyorum. Şu anda oraya nasıl gideceğim umurumda değil. Eğer kıcıımı sikmesine izin vermek beni bu sınırın ötesine itecekse, bunu yapacağım.

Viks parmaklarını çekti. Nedense onlar olmadan kendimi garip bir şekilde boş hissediyorum. O yataktan ayrılıyor ve ben başımı yastıklara gömüp kıcıımı havaya kaldırıyorum, amım lanet bir sürtük gibi iç bacaklarımdan aşağı damlıyor. Umurumda bile değil. Beni nasıl isterse istesin, bana sahip olabilir. Sadece beni bu lanet prangalardan kurtarması, tekrar boşalabilmem için beni yeterince özgür bırakması gerekiyor.

Bir saniye sonra bana söz verdiği şeyi tam olarak yerine getiriyor. Viks arkamdaki yatağa geri yatıyor, şilte hafifçe alçalıyor. Bir tüpten fışkıran sıvının sesi kulaklarımdan kayıyor ve ardından serin ve ıslak bir şey arka girişime dokunuyor. Parmakları tekrar kıcıma giriyor ve ben otomatik olarak sıkıyorum.

"Beni içeri al," diye emrediyor ve bir yanağının etli alt tarafına vurarak beni zıplattıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, yüzüme ve göğsüme bir yastık tutuyorum.

Önce iki, sonra üç parmağını sokarken kıcıım gevşiyor. Beni uzun ve yumuşak hareketlerle becerdiğinde, onun için iyi ve hazır olduğuma karar vermiş gibi görünüyor çünkü dışarı çekiyor ve bildiğim bir sonraki şey, horozunun süngerimsi kafasının bana baskı yapması.

"Al beni, Haley." Bir eli belimi kavrarken diğer eliyle sikini içime sokarken arkamdan aldığı nefesin sertliğini duyabiliyorum. "Sikimi kıcına al. İşte böyle, iyi bir kızsın."

Amım çok boş hissediyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve altımdaki yastığa çarpıyor. Dolgunluk beni öldürüyor. O ileri doğru ilerlerken kıcımdaki yanmanın gerildiğini hissediyorum, sıvı tarafından hafifletildi

-Sanırım beni ona hazırlamak için kullandığı kayganlaştırıcı. Acıtıyor, ama sadece en karanlık, en sapkın şekillerde.

İçimde hareket ettiğini, beni derinlere soktuğunu, kaçış kalmayana kadar içime girdiğini hissedebiliyorum. İçime tamamen oturduğunda ve başka hiçbir şeye yer kalmadığında, "Kendine dokun," diye emrediyor. "Klitorisine dokun ve kendini boşalt, Haley."

Vücudum ağrıyor, parmaklarım titriyor, elimi bacaklarımın arasına kaydırıp klitorisimi çimdikliyorum, yeni bir orgazmın çırpınışları ortaya çıkana kadar küçük demetin etrafında dönüyorum. Viks, sadece başı kalana kadar kendini kıcımdan dışarı çekiyor ve sonra ileri doğru itiyor - o yanık bir kez daha alevleniyor.

Kıcıımı sertçe sikerken, amımdan damlayan ıslaklık iç uyluklarımdan aşağı kayarken çarşaflara karşı hıçkırıyorum. Aleti en içteki sinirlerimin üzerinde geziniyor, onları aydınlatıyor. Kendi terimle sıırıslı oldum, nefes nefese kaldım, titriyorum. Bedenim artık bana ait değil. Onun. Bana tamamen sahip. Tüm vücudum aydınlanıyor. Derimin altında havai fişekler patlıyor. Kalçalarım titriyor ve kontrolsüzce sallanıyor.

"Kahretsin, çok sıkısın Haley bebeğim." Kendini içime doğru zorluyor, kalçalarını kık yanaklarıma kadar getiriyor, karnıma kramp girdiğini ve geri çekilirken kaslarımdan onun etrafında sıkıştığını hissedene kadar içime - neredeyse bu kısımdan nefret ediyorum.

Benden çekilip beni boş hissettirmesinden nefret ediyorum.

Nefes alırken dudaklarım aralanıyor, klitorisimi daha sert ve daha hızlı ovarken yüzüm yastığa çarpıyor, parmaklarım kendi ıslaklığımla ıslanıyor. Pis, iğrenç ve o kadar iyi ki kendimi kaybediyorum. Viks ne olmamı istiyorsa o oluyorum. Şu anda artık Haley Montgomery değilim, onunum, her şeyim onun. Bir sonraki emrini homurdanarak verdiğinde, siki ulaşabildiği kadar derine inene kadar üzerimde eğildiğinde, onu reddetmemin hiçbir yolu yok.

"Benim için gel," diye emrediyor. "Kıcını sikerken gel, Haley. Seni hissetmek istiyorum."

Boğazımdan çıkan sesleri duyuyorum, ne kadar utanç verici olduklarını ama duramıyorum. Orgazmım onun komutunu takip edip beni uçurumun kenarına sürüklerken dünya bulanıklaşıyor. Ve içimde inleyip dururken, beni o kadar doldururken siki sarsılırken, sonunda bir şeyi kabul etmek zorundayım -Viks deli gibi sikişiyor ve eğer oyunlarda bu kadar iyiye, o zaman bunu ciddiye almaya karar verirse çok sikildim.

HALEY

CIP KALDIRIMA YANAŞIYOR VE BEN DE TUTAMAĞA UZANIYORUM. VIKS' Kapıyı çekip açmadan hemen önce eli dışarı çıkıyor ve kilit düğmesine tokat atıyor. Donup kalıyorum, yüzümü ona dönüyorum ve sonra yavaşça başımı kaldırıp geri dönüyorum.

Yutkunuyorum ve yüzüsüzce yoluma devam ediyorum. "Çıkmama izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Tek bir kaşını kaldırıyor ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Ben kaçar kaçmaz sen de benden kaçacak mısın?" diye cevap veriyor.

Kahretsin *evet*, cevap veriyorum zihnimden, ama söylersem bugün derse gitmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Aramızda bir şeyler değişti. Dün gece ilişkimizi değiştirdi ve bunun yansımalarıyla başa çıkamayacağımdan korkuyorum. Bana bakışı karanlık, ateşli ve evcilleştirilmemiş duygularla dolu. Omuzlarımın yükselmesine ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Buraya gel, Haley," diye emrediyor.

Elim kapıdan kayıyor ve koltuğumda biraz daha dönüyorum, kıcımdaki acıdan hafifçe ırkiliyorum. Bu sabahki cinsel kaçamaklardan sonra beni duşta temizlemişti, ama bu hala akıllıca olmadığı anlamına gelmiyor. Emrini tam olarak yerine getirmedim. Bunun yerine, yolcu koltuğunda otururken ona dikkatle bakıyorum, ne istediğim gibi özgürlüğüm için çabalamaya çalışıyorum ne de kucağını okşadığında açıkça istediği gibi kendimi kucağına atıyorum.

"Nesin sen? Noel Baba mı?" Şaka yapıyorum. "Hadi, derse gitmem lazım."

"Buraya gel, Haley," diye tekrarlıyor.

Bir an için kucağına bakıyorum, dün gece üzerinde olmanın nasıl bir his olduğunu ve içime ne kadar derinden girdiğini ve beni varlığından bile haberdar olmadığım yüksekliklere çıkardığını hatırlıyorum. "Viks..." Bu iyi bir fikir değil. Bu hiç iyi bir fikir değil.

"Benden istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye söz veriyor, sanki bu bir tür teselli ödülüymüş gibi. Sorun da bu zaten. Bana yaptığı her şey... benim istediğim bir şey.

"Bu iyi bir fikir değil," diye karşı çıkıyorum. "İnsanlar var-"

"Camlar renkli," diye sözümü kesiyor, kemerini çözüp bana doğru uzanırken, ben hâlâ ona boyun eğmeyi reddediyorum. Elleri belime kenetlenip beni kucağına yatırmadan önce elle kaldırdığında midem taklalar atıyor.

"Viks..." Kahretsin, neden şimdi onunla savaşmak bu kadar zor? Sekste iyi olduğu için mi? Çılgın bir gecenin ve ateşli bir seks sabahının ardından pes edecek türden bir kız olduğumu düşünmüyordum ama... işte buradayım. Ona karşı koyamıyorum. Hareket edemiyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bir şekilde kendimi ağzımı ayırıp onu içeri almaktan alıkoymayı başarıyorum. Dudaklarını yanağımdan çeneme ve aşağıya doğru kaydırmadan önce, iffetli öpücüğe karşı kıkırdıyor. Bir ürperti omurgamdan yukarı kayıyor.

Siktir. Sikeyim. Fuckity Fuck! Kafam güzel, başım dönüyor, sanki o bir uyuşturucu ve ben o kadar bağımlıyım ki tek bir vuruş beni uçuracak. Ona karşı ne kadar derine düşersem, o kadar yükseliyorum.

", Haley kızım," diye ısrar ediyor Viks. "Sadece bir öpücük."

"Biz..." Ciğerlerimdeki tüm hava sihirli bir şekilde benden kaçmış gibi hissederek nefes nefese kalıyorum. "Bu... yani dün gece... değildi..." Tutarlı bir cümle bile kuramıyorum ama Viks anlıyor gibi görünüyor.

Parmakları gömleğimin altına giriyor ve teninin tenime değdiğini hissettiğimde etimin altındaki kaslar zıplıyor. O kadar sıcak ki, sanki bir fırın gibi. Ön kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Ne istersen düşün Haley," diyor Viks sessizce. "Ama sanırım ikimiz de geri dönüş olmadığını biliyoruz. Şimdi ağzını aç ki sana bir veda öpücüğü verebileyim."

Bu sefer bana onu reddetme fırsatı vermiyor. Bunu yapmak için dudaklarımı ayırıyorum ve ağzı geri dönüyor, benimkine doğru itiyor, onun

Dilim içeri doğru itiyor. Ve ben. Ben. Yani. Kahretsin. Kayboldum.

O alır. Tüketiyor. Zihnimdeki her türlü denialli tamamen yok ediyor. Öpücüğü her şeyi ele geçirirken tartışmaya dair her düşünce dağılıyor. Ellerim iznim olmadan havaya kalkıyor -sanki bambaşka biri tarafından kontrol ediliyorlarmış gibi, bu çok tehlikeli adamı istemekten başka bir şey yapamayan biri. Ben de onu öperken parmaklarım boynunun arkasına doğru kayıyor.

Ağızlarımız birbirine karışıyor, dudaklar dudaklara. Isıya karşı ısı. Göğüslerim şişiyor ve daha fazlasını isteyerek göğsüne bastırıyorum. Kucağında, arzu tüm mantıklı düşünceleri tamamen ele geçirirken ona karşı öğütüyorum.

Öpüşmeyi kesen Viks olmak zorunda ve bunu yaptığında ikimiz de biraz terlemiş ve nefes nefese kalmış durumdayız. "Sana beni sevmen için bir neden daha vermeyi ne kadar istesem de," diyor ve yüzüm kızarıyor, "seni şu anda becersem benimle çok mutlu olacağından şüpheliyim."

Göğsünü itiyorum, düşüncelerim onun kokusuyla tamamen boğulmadığı için kızgınlığım yeniden alevleniyor. "git," diye çıkışıyorum kıyafetlerimi ayarlarken, karnımı örtecek şekilde geri çekiyorum. Yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve kapı koluna uzanırken çantamı döşeme tahtalarından alıyorum. Kapı kolunu tutarak "Çıkarın beni" diye bağıriyorum.

Viks, "Derslerinizden sonra sizi almaya geleceğim," diyor.

"Öyle mi? Belki burada olacağım, belki de olmayacağım." Kolu anlamlı bir şekilde salladım.

Sessizlik. Kapılar açılmıyor. Arkama bakıyorum ve soru dolu bir kaş kaldırıyorum. Viks'in yüzündeki arzu ifadesi kaybolmuş, onun yerine öfkenin karanlığı çökmüştü. Şok olmuş bir şekilde gözlerimi kırptırıyorum.

"Burada olacaksın Haley," diye hırlıyor, "çünkü senin için ava çıkmak zorunda kalırsam ne yapacağımı bilmek istemezsin." Konsola doğru eğiliyor ve benim alanıma giriyor.

Bir kez daha nefesim kesiliyor. Otomatik olarak geri çekiliyorum, gözlerindeki şiddetten kaçınmak için kazara başımın arkasını yolcu tarafındaki cama çarpıyorum.

"Sana bu özgürlüğü veriyorum bebeğim," diyor, parmakları ağzımın kenarına dokunurken uzanıyor. "Ama hata yapma, eğer isteseydim, seni kilit altına alabilirdim ve kimse beni durduramazdı. Kaybolduğundan kimsenin haberi bile olmaz."

Kalbim, kapana kısıldığını nihayet anlayan bir kuş gibi göğsümün içinde çılgınca çarpıyor. "I..." Söyleyecek sözüm yok. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Sıcak ve aynı zamanda korkutucu.

Kapının içinde bir şey tıkırdıyor ve Viks geri çekiliyor. Ancak o zaman diğer elinin kapıların kilidini açmak için düğmenin üzerinde olduğunu fark ediyorum. "Git," diye emretti. "Seni sonra almak için burada olacağım. Telefonunu açık tut."

"Bana yeni bir telefon vermek zorunda değildin," diye mırıldanıyorum. Bana karanlık bir bakış fırlatıyor ve ben de iç çekiyorum. "Peki."

"Sınıfa git," diye emrediyor.

Başka bir şey yapamayınca başımı sallayıp kapıyı açıyorum ve zıplayarak kaldırıma çıkıyorum. Güneş ışığı yüzüme vuruyor ve araçtan uzaklaşmak için bir adım geri atıyorum. *Koşmalı mıyım?* Merak ediyorum. *Kaçabilir miyim?*

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, Viks ben kapıyı kapattıktan sonra yolcu tarafındaki camı indiriyor ve karşıya doğru eğiliyor. "Bunu aklımdan bile geçirme bebeğim," diye uyarıyor. "Seni bulacağım - nereye gidersen git, seni bulacağım."

Ona bakıyorum ve sırt çantamı omzumda biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Hoşça kal Viks," diyorum arkamı dönüp gitmeden önce.

Kahkahası kulaklarımdan süzülüyor, karanlık ve alçak, ben adımlarken

kaldırımdan aşağı iniyor, sınıf binalarının sırasına giden yaya geçitlerinden birini geçmek için bekleyen kalabalığın içine doğru ilerliyor. Arkama dönüp baktığımda, ben onlarla buluştuktan sonra cipin gitmiş olduğunu görüyorum. Şaşkınlığım devam ediyor.

Üç ay önce biri bana Mitchell Vikson ile bu tür bir ilişki içinde olacağımı söyleseydi, ona deli olduğunu söyledim. Şimdi ... şey, hala kendimle yüzleşmekte zorlanıyorum.

Madem böyle davranacaktı, neden en başta bana işkence etti ki? Aslında yurt odamda olup bir sonraki sanat projeme hazırlanmam gerekirken kulüpte geçirdiğim tüm o geç geceler. Beni sadece özel bir salonda saatlerce emrine amade kılmak için istediği o zamanlar. Küçük alaycı yorumlar. Sinir bozucu bakışlar. *Ona katlanamayacağımı bildiği için mi beni kızdırıyordu?*

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, merdivenlerin önünde durana kadar sınıf binama ulaştığımı fark etmiyorum.

Tanıdık bir yüz kaldırımda ilerliyor, gözleri tamamen bana odaklanmış. İçimden homurdanıyorum. Josh'la uğraşmak için o kadar gün varken, bugün olmamasını umuyordum.

"Bu doğru mu?" Josh önümde durup dudaklarını çatarak soruyor.

Ses tonu karşısında kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne doğru mu?" Kaşlarımı çatarak cevap veriyorum.

"O puştun seni bugün okula bıraktığı doğru mu?"

"O pislik herif benim patronum," diye hatırlatıyorum ona, "ve bu seni ilgilendirmez." Binaya girmek için dönüyorum ama kolumdaki sert bir el beni durduruyor.

Josh'un tutuşu sıkılaşıp beni tekrar kendine doğru çekerken gözümü kırıştıırıp yere bakıyorum. "Benimle taşak geçme, Haley," diye hırlıyor. "Onunla neler oluyor? Onunla yatıyor musun?"

İçimden bir şok geçiyor. "Senin için ne fark eder ki?" Talep ediyorum.

"Biz-" diye başladı.

"Hiçbir şey," diyerek sözünü kestim. "Seninle bir kez bile çıkmak istemedim, Josh. Cevabım her zaman hayır oldu ve her zaman da hayır olacak. Sürekli sorup duruyorsun ve ben bunu senin anlayacağın şekilde nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Seninle bu şekilde ilgilenmiyorum."

Josh'un yüzü kararıyor ve kolumu onun elinden çektiğimde kolları iki yanına düşüyor, parmakları yumruk oluyor. "Ama *onunla* ilgileniyorsun?"

Başımı sallıyorum ve cevap vermek yerine merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve başka biri çıkıp giderken kapıyı tutuyorum. Josh'un ayak sesleri beni ön salona kadar takip ediyor. "Cevap ver, Haley," diyor.

Sinirden dişlerimi gıcırdatarak duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Neden?" Tersliyorum. "Çünkü bir cevabı hak ettiğini mi düşünüyorsun? Flaş haber, sık kafalı, hak etmiyorsun."

Josh aniden kafamın arkasındaki duvarı yumruklarken yüzümden bir hava akımı geçiyor. Vücudu yaklaşıyor ve beni geriye doğru iterken çenem şok içinde düşüyor. "İyi davrandım," diyor, sesi neredeyse öfkeyle titriyor. "Sana doğru davranmaya çalıştım, seni iyi bir şekilde ikna etmeye çalıştım ve sen iyiliğimin karşılığını böyle mi veriyorsun?" İçimden şok roketleri geçiyor. "Bana yüz vermiyorsun ama Carter'ın sağ kolu için orospuluk mu yapacaksın? Güzel. Burada kal.

Çamur. Oluk adamını sikeyim. Sana çok şey verebilirdim ama görünüşe göre buna değmezmişsin."

"Sen neden ?" Talep ediyorum. Oluk adam mı?

Josh gülüyor ama hiç de eğlenmiş değil. "Bilmiyor musun ki?" Kıkırdamaları kulağımı tırmalıyor. "Ne kadar komik... kimi becerdiğini bile bilmiyorsun." Bana eliyle işaret ediyor. "Makyajla gizleyebileceğini sanıyorsun ama üzerindeki morlukları görüyorum. Bunu o mu yaptı?" Öfke sistemime yayılıyor. Göğsüne bastırıp onu geri itiyorum. "Viks bana asla vurmaz," diye tıslıyorum. "Dur! saçmalıyor."

Josh başını sallar, saç telleri gözlerine düşer. Onları geri itiyor. "Patronun," diye söze başladı, kelimeyle alay ederek, "Nicholas Carter'ın yetiştirdiği bir lağım faresinden başka bir şey değil. Hiçbir şey değil. Hiçbir zaman bir şey olmadı ve hiçbir zaman da olamayacak. Kendine benden daha büyük bir balık yakaladığını düşünebilirsin, Haley, ama o seni dibe çekecek. O kiralık bir katilden başka bir şey değil."

Parmak eklemlerim yanağına değene kadar hareket ettiğimi fark etmiyorum. Josh'un kafası yumrukla birlikte yana savruluyor ve bu kez öfkemin kontrolü ele almasına izin veriyorum. Gömleğine uzanıp fabric'i kapıyorum ve ellerimle onu karşı duvara doğru itiyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye homurdanıyorum. Elim zonklıyor. "Ama bir daha sakın ona böyle hakaret etme. Senden daha zengin birini bulmaya çalıştığımı mı sanıyorsun?" Gülüyorum. "Lütfen. Senin paran hiçbir şey ifade etmiyor, ne benim için ne de gerçek dünya için. Mitchell Vikson senin olabileceğinin iki katı adam. Nereden geldiği ya da ne yaptığı umurumda değil." Bu sözleri söylerken, doğru olduklarını fark ettim.

Viks emredici ve sahiplenici olduğunda, bu beni korkutuyor. Kaçmak istiyorum. Ama aynı zamanda, onun muhtemelen olabileceğim en güvenli yer olduğunu da fark ediyorum. Ondan nefret ederdim ama şimdi ona güveniyorum.

Bekle. Duraksıyorum. Ona karşı duyduğum nefreti ne zaman geçmiş zaman olarak düşünmeye başladım ki?

"Onu beceriyorsun." Josh'un sözleri beni zamana geri çekiyor ve ona yeniden odaklanıp tutuşumu gevşetiyorum.

"Git buradan Josh," diyorum bir adım geri çekilerek. "İşimden ve hayatımdan uzak dur." Ona sırtımı dönüyorum ve yürümeye başlıyorum.

"Haley, lütfen..." Beni takip etmeye başladığında arkamdaki ayak sesleri yankılanıyor.

Durup arkama bakıyorum ve o donup kalıyor, elini bana doğru uzatıyor. Bu sadece üzücü değil, acınası bir durum. "Bu benim son cevabım Josh," diyorum. "Seni istemiyorum ve hiçbir zaman da istemedim. O yüzden lütfen ikimize de bir iyilik yap ve kaybol. Benden uzak dur ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Viks'ten de uzak dur."

VIKS

PATRICK KENNEDY'NİN BİR DESTEKÇİSİ VAR. BU TEK BAHANE, TEK GEREKÇE. O piçi neden hâlâ yakalayamadığının cevabı. Jackson'ın parmakları klavyesinde gezinirken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Eastpoint Üniversitesi'nden gelen son güvenlik görüntülerini yansıtan birkaç küçük ekran, monitörlerinden ikisine yerleştirilmiş durumda.

Jackson, "Bu kameraların her birinde bir yüz tanıma programı çalıştırdım," diyor. "Hiç bulunamadı. Kulübe geliyor ama kampüse hiç gelmiyor."

"Sizce öğrenciler kulüpten alıp kampüse geri götürüyor olabilirler mi?" diye sordum.

Jackson bir düğmeye basarken "Mümkün," diyor ve odanın bir yerinde bir yazıcı vızıldıyor. Yerde yuvarlanarak yazıcıya doğru ilerliyor ve ilk sayfayı çıkarıp masasındaki monitörlerin önüne geçerken bana uzatıyor. "Ancak, yerel tıbbi tesislerden ve polis departmanından taradığım kayıtlar farklı bir hikaye anlatıyor."

Sayfanın içindekileri tarıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Yayılıyor," diye küfrediyorum, "lanet bir hastalık gibi."

"*Evet.*" Kelimenin sonunu getirip başını sallıyor. "Bu da demek oluyor ki ortakları var, en azından bir tanesi kampüste. Güvenlik kayıtlarında yüzünü görmedik ama aramamız gerektiğini bildiğimiz tek kişi o. İkinci bir satıcı var ve muhtemelen birlikte çalışıyorlar."

O haklı. Bazıları tüm uyuşturucu satıcılarının komünist olduğunu düşünse de, bu her zaman doğru değildir. Çocukluğumdan bildiğim kadarıyla,

Küçük, bok çukuru memleketimde sayılamayacak kadar çok satıcı vardı. Aynı uyuşturucuyu satan satıcılar genellikle aynı dağıtıcıdan gelirdi. Bazı durumlarda, özellikle de bu durumda, yeni bir uyuşturucu sokaklara düştüğünde ve hızla yayıldığında - bu, ürünlerinin popülaritesini arttırmaya çalıştıkları anlamına gelir.

Haze şeker gibi elden ele dolaşüyor ve çok kolay bulunabildiği için değeri şimdilik düşüyor. Dağıtıcı olduğundan şüphelendiğim Kennedy'yi, desteği kesmeden ve Eastpoint'in yeni bağımlı zengin çocuklarının bir sonraki kafaları için ruhlarını satarken birbirlerini öldürmeye çalışmalarını izlemeden önce yakalamam gerekiyor.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve kulağıma lanet olası bir ölüm çağrısı gibi geliyor. Çıkarıp cevap veriyorum. "Vikson."

"Satıcı nerede?" Carter'ın sesi sertti.

"Bir isim buldum," diyorum Jackson'ın yanına gidip raporu yere bırakarak. "Önceki gece kulüpteydi."

"Ve sen onu yakalayamadın mı?"

"Hafifletici sebepler vardı," diyorum.

"Bu hafifletici koşulların Haley Montgomery ile bir ilgisi var mı?" Nicholas soruyor.

Donup kalıyorum, parmaklarım uzanıyor ve Jackson'ın masasının kenarına kilitleniyor, ahşabın gıcırtısını duyana kadar sıkıyorum. Nicholas nefesini üflüyor. "Kimi becerdiğin umurumda değil, Viks," diyor. "Ancak gereksiz dikkat dağıtıcı şeylere izin verilmiyor. Sana elimden geldiğince yer açtım-"

"Bana güvenmiyor musun?" Talep ediyorum.

"Benim güvenim söz konusu değil," diye yanıtlıyor Nicholas. "Kafanı üniversiteli bir kızın amından uzak tutma yeteneğin söz konusu. Onu terk et ve işinin başına dön. Başını dik tutmanı istiyorum. Eğer o kız bir sorumluluk haline gelirse-"

"Olmayacak," diye .

"Bana onu terk etmeyeceğini mi söylüyorsun?" Nicholas'ın sesi sessiz ve şaşkındı.

"I..." *Yapamam. O olmaz. O asla olmaz.* Anlamasını nasıl sağlayabilirim? Nicholas güçlü bir adam. Oğlunu ve çarpık bir şekilde karısını önemsiyor ama hiç aşık olmadı. Benim Haley'e aşık olduğum gibi değil. Onu bırakma düşüncesi bile göğsümü ağrıttıyor, sanki kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor ve dışarı çıkıp ona gitmek için elinden geleni yapıyor. Peki ben ne yapıyorum? Kıçımı yalan söylüyorum.

"O bir hedef," diyorum onun yerine. "Onu yem olarak kullanıyorum."

"Yem mi?" Nicholas ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Evet," diye yalana devam ediyorum. "Geçen gece kulüpte torbacıyla karşılaştı. Adam ondan kurtulmak isteyecektir çünkü kız onun yüzünü gördü. Kim olduğunu ve ne yaptığını ne kadar çok kişi bilirse o kadar tehlikeye girecektir."

"Farkında mı?"

"Tehlikede olduğunu biliyor," diye tedarik ediyorum.

"Hmmm." Nicholas telefonun ahizesinden mırıldanıyor. Parmaklarım hem masanın hem de elimdeki telefonun üzerinde geriliyor. "Eğer onu yem olarak kullanıyorsan," diyor. "Bu hafta sonu onu dışarı çıkar."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum, şok içinde masayı bırakıyorum. "Onu dışarı mı çıkaracaksın?"

"Evet," diyor Nicholas. "Büyük bir yerde, pahalı bir yerde.

Maaşınızla bunu
karşılatabilirsiniz." "Club
Outsider mı?" Açıklığa
kavuşturuyorum.

"Hayır, orada değil. Cain'in şehirdeki yeni kulübü. Onunla daha önce konuştum. *Inferno'nun* büyük açılışına davet etti. Oğlunun orada olacağından hiç şüphem yok. Çok fazla potansiyel müşteri var ve gece bitmeden herkes içmeye başlayacak."

Ve Haley ile olanlardan sonra, sanırım şimdilik Out- sider'dan uzak duracaktır.

"Bunu bir prodüksiyon haline getirin," diye devam ediyor Nicholas. "Onun koruyucusu gibi davran. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu adam meydan okumayı seviyor."

O haklı. Kennedy kibrini defalarca kanıtladı. Birincisi, Dışarıdakiler Kulübü'ne girerek. İkincisi, lanet uyuşturucusunu Eastpoint'in kampüsüne yayararak. Ve , ama en önemlisi, Eastpoint mülkünde Haley'e saldırarak. Benim .

"Onu yakalayacağım," diye yemin ettim. Sadece Nicholas, hayatımı borçlu olduğum adam için değil, Haley için de. O gidene kadar güvende olmayacak. Kennedy yerin iki metre altına inip papatyaları itene kadar neler olabileceğine dair kâbuslar görmeyi bırakmayacak.

Nicholas, "Kızı kullan, onu tuzığa düşür ve sonra boğazını kes," diyor. Bunu söyleme şeklinden irkiliyorum -öldürme kısmını değil, Haley'i kullanma kısmını. Belki de bunu hiç söylememeliydim, ama söylemeseydim Nicholas bilebilirdi... o benim için bir yemden daha fazlasını ifade ediyor.

Haley'i yem olarak kullanma fikrinden hoşlanmıyorum ama onu güvende tutabileceğime eminim. Cain Devereux'yu sevmesem bile, Nicholas Carter'a olan sadakatini biliyorum. Bu sadakat ve benimle olan bağı, bu hafta sonu her şey boka sararsa Haley'i iyiliğin doğru tarafında tutacaktır.

"İş bittiğinde beni ara," diyor Nicholas ve telefon görüşmesi sona eriyor. İçimi çekiyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Ne dedi?" Jackson soruyor.

Başımı sallıyorum. "Programı öne alıyoruz," diye cevap veriyorum. "Onu bu hafta sonu içeri çekeceğim. Inferno'da güvenlikte olmanı istiyorum."

Jackson küfrediyor. "Devereux'un yeri mi? Siktir . Yapmak zorunda mıyım?"

Avucumun içiyle kafasının arkasına vuruyorum. "Evet, yapmalısın, pislik. Şimdi gitmeliyim."

Jackson başının arkasını ovuşturuyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden buradan çıkıyorsun?" diye soruyor. "Ateşli bir randevun falan mı var?"

Sırıtiyorum. "Evet," diyorum. " gibi bir şey."

HALEY

JOSH'UN VIKS HAKKINDA SÖYLEDİKLERİ TÜM HAYATIM BOYUNCA AKLIMDAN ÇIKMADI.

sınıflar. Viks kiralık bir katil mi? Bu beni şaşırtmadı ama daha fazlasını öğrenmek istememe neden oldu, özellikle de adamın kendisinden.

Viks saatler sonra beni aynı yerden aldığında, gerçekten gelmemle ilgili herhangi bir alaycı yorum yapmıyor. Bunun yerine, bana sadece yumuşak bir gülümseme veriyor ve kontağı çeviriyor, aramızda soft rock radyo istasyonu çalarken kaldırımdan uzaklaşıyor.

Kampüsten araç kaldırımın üzerinden geçiyor. "Ee," diye başlıyorum, "bu gece Outsider'da vardiyam var." Göz ucuyla ona bakıyorum.

"Tamam," diyor.

Göz kırpıyorum. "Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Bu kadar kolay mı?"

"Bu gece ofiste olacağım," diyor bana bakarak.

"Oh." Demek ki orada olacak. Kabaca yutkunuyorum, gerginlik zihnimi kemiriyor. *Neden tereddüt ediyorum ki? Çıkar ağzındaki baklayı, Haley.*

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Cipi otoyola doğru sürerken ilk kelimeleri zorlayarak söyledim.

"Sorabilirsin," diye yanıtlıyor, ama bunu öyle bir şekilde söylüyor ki, sadece sormakla her zaman bir yanıt alamayacağımı açıkça belirtiyor.

Dudağımı ısııyorum, nasıl söyleyeceğimi düşünürken kabaca çiğniyorum. "Eastpoint'e... şey... nasıl geldin?"

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Neden böyle bir şeyi bilmek istiyorsun?" diye merakla soruyor.

Omuz silktim. "Sadece düşündüm, hepsi bu." Bu sadece küçük bir yalan. Aslında *daha sonra* düşünmüştüm.

Viks ön cama dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor. "Sana ne dediler?" diye soruyor cevap vermek yerine.

"Ne?" Başımı yana doğru salladım.

"Bir neden soruyorsun," diye tahmin ediyor. "Cevap vermeden önce ne duyduğunu bilmek istiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. Joshın bana ne söylediğini ona anlatmak istemiyorum. Ellerim kucağında iki büküm oluyor. "Önemli bir şey değildi," diyorum. "Unut gitsin."

Bir süre geçtikten sonra Viks iç geçiriyor ve öne uzanıp radyoyu kapatıyor. "Buranın hemen güneyindeki boktan bir kasabada büyüdüm," diyor. "Adı Silverwood. Orada uyuşturucu satıcıları ve çete üyeleri dışında pek bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Başımı bir kez daha kaldırıyorum ve dönüp ona tamamen bakıyorum. Yüzü duygusuz bir maske gibi. Onu okuyamıyorum. "Neden buraya geldin?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Annemle babam öldükten sonra benim için pek bir şey kalmadı," diye yanıtlıyor.

"Ama sen nasıl... Yani sen pratikte Club Outsider'ı yönetiyorsun," diye belirtiyorum.

"Şimdilik," diye kabul ediyor. "Çok uzun süre ortalıkta olmayacak." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Nicholas ismini değiştirmeyi ve on sekiz yaşına geldiğinde oğluna vermeyi planlıyor."

"Peki ya sen?"

Viks'in gözleri bana kaydı ve kaşlarını kaldırdı. "Peki ya ben?" diye tekrarlıyor.

"Yani, yıllardır işletiyorsun. Oğlu devralırsa yine işletecek misin?" diye sordum.

Viks omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki, ama muhtemelen değil." "Bu adil değil," diye belirttim.

"Bunun nesi adil değil?" Viks soruyor. "Kulübün sahibi ben değilim ve şu anda kulübü yöneterek yüklü bir maaş kazanıyorum. Nakit sıkıntısı çekmeyeceğim. Aksine, bu çabadan sonra oldukça iyi durumda olduğumu söyleyebilirim. Beş yıl önce olmayı beklediğim yerde olmadığım kesin." Dudakları bükülüyor. Bu yarı gülümseme, yarı yüz buruşturma ve yüzde yüz kendini küçümseme.

"Beş yıl önce neredeydin?" Tereddütle sordum.

"Bunu gerçekten bilmek istiyor musun, Haley?" diye soruyor, parmakları direksiyon simidinde esnerken.

Farkındayım. Bu adam hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyorum. Tüm küçük tuhaflıklarını öğrenmek. Şu anda neden böyle olduğunu tahmin edebilecek kadar geçmişini bilmek. Mitchell Vikson gibi bir adamı bu hale getiren neydi?

"Evet," diye cevap veriyorum.

sessizlik uzanıyor. Çenesi bir sıkılıp bir açılıyor.

Tereddüt ediyor ama nedenini .

"Hapishane," diye itiraf ediyor sonunda.

Göz kırptım. Beklediğim cevap bu değildi. "Hapishane mi?" Yanlış duymadığımdan emin olmak için tekrarlıyorum. Başını salladı.

Gözlerim kollarının mürekkeple kaplı kaslarının olduğu yere düşüyor. "Bütün bunları orada mı yaptırdın?" diye soruyorum.

Viks bir kahkaha atıyor. "Birkaç tane," diyor, bana bir kez bakıp sonra tekrar bakarken hâlâ kıkırdıyor. "Ama çoğu öncesi ve sonrasıydı - içeride mürekkep ve iyi sanatçılar bulmak insanların düşündüğü kadar kolay değil."

"Tamam... Neden oradaydın?"

Kahkahası damlıyor, kuruyor. "Bunu bana sorma, Haley," diyor. "Tek bilmen gereken bunun hak edilmiş olduğu. Cezamı çektim. Artık bitti." Boynunu bir tarafa doğru kırıyor. "Aslında, bir derece ile çıktım."

"Sen mi?" Ona bakakaldım.

Bu tepki yüzündeki gülümsemeyi geri getiriyor. "Evet," diyor. "Benim gibi koca mankafalar bile, günde yirmi dört saat boyunca bir hücrede tıkalı kalıp okumak ve ders çalışmaktan başka yapacak bir şey bulamazsak üniversiteyi bitirebilir."

"Ne yaptın..." Nasıl soracağımı bilmiyorum. İznim var mı? Merak ediyorum. Viks gibi bir adam neyi öğrenmeye zahmet eder ki?

Ne demek istediğimi anlamış gibi görünüyor ve bana her şekilde bir cevap veriyor. "Psikoloji" diyor ve beni bir kez daha şaşırtıyor. "Üç yıl boyunca içerideydim," diyor. "İyi halden ve ... bir sponsor ya da onun gibi bir şeyden dolayı oldukça erken çıktım. Ama terapi lisansı almak için yapmam gerekenleri yapmayı başardım."

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle." Ellerimi kaldırıyorum. "Ne kadar çok konuşursan, beni o kadar şok ediyorsun."

"Evet, benim gibi iri bir adamın -yaşamak için kafa kırıyormuş gibi görünen- öfkenin kontrolü ele geçirmesine izin vermeme konusunda bilgili olduğunu öğrenmek çoğu zaman başkalarını şaşırtıyor." Bu gerçeğe eğlenmiş görünüyor.

"Evet," diyorum, elimle onu işaret ederek. "Şu bak."

"Nasıl görüldüğümün farkındayım, Haley," diyor. "Ve başkalarının bana baktıklarında ne düşündüklerinin de farkındayım. Yine de benim gibi görünen ve kendilerini anlayacak birine ihtiyaç duyan pek çok insan olduğunu hiç düşündün mü?"

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Mahkumlar, uyuşturucu satıcıları ve bağımlılar - benim gibi insanlar, hepsi aynı şeyi duyuyor. Kendinizi kontrol edin. Öfkenizi yönetin. Bağımlılıklarınızı bırakın. Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir an için onun sözlerini düşünüyorum.

"Sürekli klişeleştirilen insanların aynı zamanda başkalarını da klişeleştirenler olduğunu hiç düşündünüz mü?" Viks soruyor. "Kaslı, dövme, deri kafalı bir adam, pantolon takım elbiseli, 1.80 boyundaki bir kadının karşısında oturup, onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu hiç anlamadan kendini kontrol etmesi gerektiğini söylerken kendini rahat hissetmeyebilir. Ama böyle insanlar bana bakınca anlıyorlar."

"Neyi biliyorsun?" Hemen devam etmediğinde soruyorum.

Viks bana bakıyor ve bir an için, sadece bir kalp atışı; o koyu gri gözleri ruhumu delip geçiyor. "Anladığımı biliyorlar. Nasıl bir şey olduğunu anlıyorum," diye yanıtlıyor. "Herkesin toplumun ne kadar boktan olabileceği konusunda suçladığı kişi olmak, oysa gerçekte biz sistemin başarısızlığa uğrattığı çocuklarız."

Ağzım kapandı. Söyleyecek bir şeyim yok. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Adam haklı. Çoğu zaman, yardım etme konumunda olan insanlar, üst kademedekilerin onlara güvenmesi için belli bir şekilde görünmek zorunda kalırlar, ancak bunu yapmak, alt kademedekileri tedirgin eder. Av, avcı gibi görünen bir şeye nasıl güvenebilir? Ve Viks bazılarını yırtıcı gibi görünse de, bir zamanlar... uzun zaman önce, o sadece bir çocuktu

-Herkes gibi. Onun yüzeyinin altında tehlikeden daha fazlası var.

Kötüler bile masum olarak başlar. Kötülük doğulmaz, yapılır.

Viks sessizliğini apartmana kadar sürdürüyor ve ancak oraya vardktan ve SUV'u kapattıktan sonra, yanıma gelip ben kemerimi çözerken kapımı açtıktan sonra konuşuyor. Eli kapının pervazına yapışmış, söyleyeceklerini söyleyene kadar beni dışarı çıkarmayı reddediyor.

"Ne olursa olsun Haley," diyor bana, gözleri öyle bir odaklanmış ki neredeyse sinir bozucu, "bana güvenmeni istiyorum."

"Neden?" diye soruyorum. "Satıcıyı yakaladıktan sonra-" "Kennedy," diyor Viks, sözümü keserek.

"Ne?" Bacaklarım koltuğun kenarından sarkarken yüzümü ona dönüyorum.

"Adı Patrick Kennedy."

"Tamam..." Kırpıklarımın arasından ona bakıyorum. "Sen Patrick Kennedy'yi yakaladıktan sonra her şey normale dönecek. Ben okula geri döneceğim ve sen de... sen artık olmayana kadar... Club Outsider'ın menajeri olmaya devam edeceksin."

Viks başını sallıyor ve eğilip bacaklarımın arasına giriyor. "Hayır," diyor, nefesi yüzümde. "Hiçbir şey asla geri dönemez," diyor bana. "Şu anda olduğumuz şey... geri alınamaz. Ve senin de bunu gerçekten istediğini sanmıyorum."

Boğazım kuruyor. Ellerim terlemeye başlıyor ve kafası öne doğru hareket ettikçe kalbim göğsümde sıçırıyor, korkmuş bir tavşan gibi çırpınıyor. Yine de, aynı zamanda, geri çekilmiyorum. Gözlerini kapatıp beni öptüğünde ona karşı koymuyorum. Bu öpücük öncekilere hiç benzemiyor. Nazik, yavaş ve büyüleyici.

Çekingenliğimi yok etmiyor. Korkularımı yatıştırıyor. Daha önceki halimizden şaşırtıcı derecede farklı ve o kadar tatlı ki neredeyse gözlerimi yaşartacak. Kahretsin, sanırım. *Bu adamı gerçekten sevebilirim.*

Viks geri çekiliyor ve ben onu daha fazla arzulamak zorunda kalıyorum. "Hadi yukarı çıkalım," diyor kendini geri çekerek. "Seni Club Outsider'a götürme vaktim gelene kadar sanat projen üzerinde çalışabilirsin."

"Tamam," diyorum, bana uzattığı elini tutuyorum ve ön koltuktan atlıyorum. Viks kapıyı arkamdan kapatıyor ama elimi bırakmıyor. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyorum -benimki sabahki boyadan hâlâ biraz lekeli ve parmak eklemlerimden birinde muhtemelen Josh'a yumruk attığım için küçük bir kesik var, Viks'inki ise kaslarla ve bileğini zar zor sıyıran dövmelemlerle dolu.

Elimi onun elinin içinde görmek içime garip şeyler yapıyor. İşin en tuhaf yanı ise, buna aldırış etmemem.

HALEY

OLANLARDAN SONRA CLUB OUTSIDER'A GERİ DÖNMEK

Gerçek olmadığını bile bile bir rüyaya geri dönmek. Duvarlar aynı, yerler aynı, yüzler aynı ama bir şeyler doğru değilmiş gibi geliyor. Bir sorunum olabileceğini nasıl düşünemedim bilmiyorum.

Arkamı dönüp gitmemi engelleyen tek şey Viks'in sırtımdaki eli. Sadece müşteri olmadığında ya da son çağrıdan sonra yanan parlak ışıkların aydınlattığı boş dans pistine doğru ilerlerken eğiliyor. "Ben ikinci kattaki ofislerde olacağım," diyor bana. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Düzenli olarak kontrol edeceğim."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, ama bana sadece bir bakış atıyor ve sonra her zamanki barımın sonunda durduğumuzda başımın üstünden bir öpücük fırçalıyor ve devam ediyor.

"Whoa." Veronica'nın şok olmuş ve gevşemiş yüzünü görünce başımı kaldırdım. "Bu da neydi böyle?"

Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. Tezgâhın arkasına atlayıp gece için hazırlıklara başlarken "Yok bir şey," diyorum hemen - giderken musluklara noz- zilleri takıyorum.

"Oh hayır." Veronica'nın eli önüme düşerek beni hareketsiz bıraktı. "Geçen gece vardiyanın ortasında kaçtığından beri bana mesaj atmadın. Patron geldi, nerede olduğunu sordu, şimdi de seni işe götürüp alnından mı öpüyor?" Bana sert bir bakış attı. "Dökül," diye emrediyor.

Dudağımı ısırđım. "Alnım değildi." Bu savunma çok zayıf ve ikimiz de bunu biliyoruz. İnledim. "Peki."

"Eeep!" Beni geri çekti ve kolumdan tuttu. "Tamam, yani siz şimdi çıkıyor musunuz? O gece ne oldu? Neden erken ayrıldın? Sen iyi misin?"

Sözlerimi düşünürken, uyuşturucu satıcısıyla olan problemimin ne kadarını ifşa edebileceğimi merak ediyorum. "Bir sorun vardı," diye başladım. "Ben... um... o gece burada Viks'in aradığı bir adam vardı ve o..." Başımı sallıyorum ve bir nefes veriyorum. "Hayır, bekle, bu biraz karışık."

"Tamam..." Veronica'nın kaşları kalktı. "Peki, flört kısmı ne olacak?"

"Hayır mı?" Gıcırđıyorum ve sonra kelime daha çok bir soru gibi çıkınca kaşlarımı çatıyorum. "Yani, hayır, çıkmıyoruz." Garip bir şekilde gülüyorum ve sonra istasyonuma geri dönüp çalışmaya devam ederken, ellerimin bu konuşmadan uzaklaşmak için bir şeyler yapmasına ihtiyacım varken onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Emin misin?" diye sorar. "Çünkü bana ve diğer herkese öyle görünüyor."

"Diğer herkes?" Ona dönüp bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Homurdanıyor. "Cidden bilmiyor musun?"

"Öyle olsaydı, gerçekten sana soracağımı mı sanıyorsun?" İşaret ediyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum Hales, bazen seni anlamak zor oluyor."

"Şey, hayır, bilmiyorum, o yüzden *sen bana* neler olduğunu anlat." Tezgâhın altındaki kovadan temiz çamaşır bezlerinden birini alıp şortumun ve mini siyah önlüğümün içine sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak bara yaslanıyorum.

"Bay Vikson seninle ilgileniyor," diye aktarıyor Veronica. Gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, gerçekten," diyor tepkime dikkat çekerek. "Sana nasıl tepki verdiğini herkes görüyor. Bu pek de ince bir davranış sayılmaz. Geçen gece senin peşine düştüğünde bana başka birini yardım ettirdi. Burada çalışan Eastpoint'ten birkaç öğrenci de bugün seni okula bırakırken görmüş. Umurumda değil ama neden bana söylemedin?"

"I..." Bu Josh'un Viksi nasıl bildiğini açıklıyor. Başımı sallıyorum. "Gerçekten bir şey yok," diye yemin ediyorum.

Söyledikçe, yalan dilimde daha da ağırlaşıyor. "Ben sadece... biz..."

Veronica bir adım öne çıkıyor ve avucunu omzuma koyuyor. "İnkâr ediyorsun." Bu kelimeyi o kadar nazik bir şekilde söylüyor ki, çok sinir bozucu. Sanki bir aptal için son derece açık olan bir şeyi açıklıyormuş gibi.

"Hayır, ben-"

"Montgomery!" Veronica ve ben, barın müdür yardımcısı Mel'in tezgâhımıza doğru hızla yaklaşıp bağırmasıyla sarsıldık. "Kız kıza sohbet zamanı değil, işinizin başına."

Veronica'ya dönmeden önce kaşlarımı çatarak yanımdan geçerken ona bakıyorum. "... " Veronica yüzünü buruşturarak Mel'in arkasından bakar.

"Sana bakmadı bile," diye mırıldanıyorum sinirli bir şekilde, musluk başlıklarını değiştirmeye geri dönerken.

"Evet, hayır," diye başını sallar Veronica. "Ve yapmayacak da. Bunun olmamasını umuyordum."

Son nozulda duruyorum ve ona bakıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

Veronica bana sempatik bir bakış attı. "Mel aylardır Bay Vikson'dan hoşlanıyor," diye itiraf ediyor. "Ve herkes biliyor ki siz ikiniz..." Omuz silkiyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Bir inilti daha göğsümde yankılanıyor ve ellerimi dayayıp eğiliyorum.

İşi bırakmalı mıyım? Birkaç sorunu çözebilir...

Başımı kaldırıyorum ve açık alandan arka koridora açılan kapıya doğru bakıyorum. Boğazım kuruyor ve parmaklarım titremeye başlıyor.

Kulüp şu anda o gecedен çok farklı görünse de, birkaç saat içinde birebir aynısı olacağını biliyorum; ve o geri dönmese bile... yıllar boyunca başka hiçbir şey olmasa bile, o koridora her baktığımda ne düşüneceğimi biliyorum. Midem altımdan çekiliyor ve arkamı dönüyorum. Alnımdan ter fişkırıyor ve gözlerim kapanırken boğazım düğümleniyor ve istenmeyen hayalet ellerin etimin üzerinde kaydığını hissederek kusmak istiyorum.

"Hales?" Veronica'nın sesi düşüncelerimi ve geçmişe dönüşlerimi böldü. "Ben..." Üst kata çıkan merdiven boşluğunu işaret ediyorum.

"Ben sadece ihtiyacım var..."

Başını sallar. "Git," diyor. "Yine de acele et. İçimden bir ses Mel'in bütün gece peşimizde olacağını söylüyor."

Başımı sallayıp tezgâhın arkasından kaçıyorum ve Viks'in gittiği yöne ilerliyorum. Merdivenleri çıkıyorum ve özel salonlara doğru dönmek yerine ters yönde, katın diğer tarafındaki küçük ofislere doğru ilerliyorum.

Müdürün Ofisi olarak işaretlenmiş kapının diğer tarafından gelen sesleri duyduğumda yavaşlayarak duruyorum.

"Evet, ," dediğini duyuyorum Viks'in. "Merak etme. Bu hafta sonu halledilecek. Evet, *Inferno*'ya gidiyoruz. Cain'i çağırmaya hazırım."

Bir nefes veriyorum, dönüp sırtımı kapının yanındaki duvara yaslıyorum ve her kiminle konuşuyorsa işi bitene kadar beklemeye karar veriyorum. Bakışlarım siyah boyalı tavana ve her bir kutu gibi döşemenin arasındaki küçük çizgilere gidiyor. Alt dudağımı ısırıyorum. Birkaç dakika sonra telefonu kapattığını duyuyorum ve kapıyı çalıyorum, beni geri çevirmesine fırsat vermeden içeri giriyorum.

"Haley?" Viks kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?" "Seninle konuşmam gerek," diyorum.

Ofiste masasının önünde duran tekli koltuğa geçiyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve Viks yüzgeçlerini birleştirip dirseklerini masasının kenarına dayıyor.

"İstifa etmek istiyorum."

Tüm vücudu donmuş gibi görünüyor ve başını yana eğiyor. "Neden?" diye soruyor.

Dilimi yanağımın içine yuvarlıyorum ve ona dönmeden önce kapıya bakıyorum. "Sebepler," diye kestirip atıyorum. "Gerçekten vermem gerekiyor mu?"

Viks kaşlarını çatıyor ve parmaklarını çözerek masasından kalkıp masanın etrafında dolaşıyor. Oturduğum yerin önüne gelip dönüyor ve kıcını küçük odadaki alanın çoğunu kaplayan devasa masanın kenarına dayıyor.

Viks kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana bakıyor. "Evet."

Gözlerim kollarının kaslarına gidiyor ve onları etrafımda, her hatırlıyorum. Dikkat dağıtıcı. Bir tiftik parçasına bakıyorum-onun tişörtüne yapışıyorum.

"Karmaşık bir durum," diye itiraf ediyorum. "Sen ve ben... Sanırım bunu bitirmek istemezsin?"

Sessizlik.

Şans eseri yüzüne bir göz attım ve evet, büyük hata. Oradaki öfke uçucu. İnsan derisine bürünmüş bir sürüngen gibi ilerliyor. Bir eli sağımdaki, diğeri solumdaki sandalye kolunu kavıyor, beni içine hapsediyor ve kendimi rahat edebileceğimden çok daha savunmasız hissettiriyor. Bunu hep onunla yapıyormuşum gibi geliyor - beni bu durumlara sokmasına izin veriyorum. Neden? Derinlere inersem, muhtemelen benim kişiselliğim ve bir insan olarak ihtiyaçlarımla ilgili karmaşık bir açıklaması vardır, ancak günün sonunda bunu güven kadar basit bir şeye indirgeyebilirim. Ona güveniyorum. Beni incitmeyeceğine ya da büyük konumunu kullanarak beni zarar görebileceğim bir yere koymayacağına güveniyorum. Kennedy ile olanlar farklıydı. Kendimi o duruma soktum ve o da çok kızdı.

"Bu," diyor soğuk bir şekilde, "bitmeyecek, Haley. Gidiyor musun- Beni terk etmek istediğin için mi?"

Sonunda gerçek ortaya çıkmadan önce bir dakika boyunca bu düşünceyle boğuşmasına izin veriyorum. "Hayır," diyorum iç çekerek. "Ama insanlar artık bizi biliyor." Gözlerim uzakları tarıyor.

"Yani?" diye soruyor. "Ne fark eder ki?"

Homurdanıyorum. "Belki bir erkek için fark etmez. Belki *patron* için de fark etmez," diye cevap veriyorum. "Ama burada pek avantajlı bir konumda değilim."

"Sen neden bahsediyorsun Haley?" Viks homurdanıyor.

"Benim için zor olacak. Kimse sana bir şey demeyecek ama-"

"Kim?" diye sözümü kesti.

"Ne?"

"Kim sana bir bok söyledi?" diye . "Veronica mıydı? İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum, ama yanılıyor olabilirim - her zamanki gibi değil, ama daha önce de oldu."

Ona göz kırpmıyorum. "Vay canına," diyorum kayıtsızca. "Siz mi? Bay Mitchell Vikson hayatında herhangi bir konuda yanıldı mı? Asla tahmin edemezdim." İğneleyici bir tepki veriyorum, çünkü burun deliklerimi istila eden kokusu beynimi allak bullak ediyor.

"Haley."

"Evet?" İri, güçlü adamın ne söylemeye çalıştığını anlayamıyormuşum gibi masum bir görünüm sergiliyorum; iri gözlü ve hafif şaşkın.

"Benimle kafa bulmayı bırak," diye emretti.

Sikeyim.

"Ugh." İnliyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hayır, Veronica gerçekten bir bok söylemedi. Umurunda bile değil. Ancak müdürlerinizden biri bir sürtük gibi davranıyordu çünkü... bilirsiniz işte. Ben tamamen aptal değilim. Bana bu şekilde davranan başka insanlar da olacak çünkü sen ve ben... sevişiyoruz." Başka türlü ifade edemiyorum. Sevişmek mi? Ha. Viks sevişen bir adam değil ama sevişmek de yanlış geliyor. Sanki aramızdaki tek şey karmaşık duygular ve sorunlu sonuçlarken başka bir duygu yokmuş gibi. "yüzden seninle aynı yerde çalışamayacağımı fark ettim ve sorun değil. Başka bir iş bulabilirim."

"Başka bir şey var mı?" Viks bastırıyor. *Saçmalıklar için bir tür iç radarı mı var? Merak ediyorum. Ya da belki de psikoloji diploması iş başındadır.*

Bakışlarımı o aptal tiftik parçasına yeniden odaklıyorum. Orada çırpınıyor, yumuşak pamuklu kumaşa yapışıyor. Uzanıp onu koparıyorum, parmaklarımdan yere atıyorum ama ne yazık ki dikkatimi yöneltebileceğim başka güvenli bir şey kalmıyor.

"Koridorda," diye itiraf ediyorum sonunda. "Arka taraftaki. Hani şu..." Kendi düşüncelerimi söze dökemediğim için kelimelerimi yarım bırakıyorum ve bunun nedenini anlamak için süslü bir diplomaya ya da terapi lisansına ihtiyacım yok. Hâlâ kabul etmek istemiyorum. Olanlar on kat daha kötü olabilirdi. Tecavüze uğrayabilirdim. Öldürülebilirdim. Bunların hiçbiri olmadı. Ben şanslıyım. Ama tamamen kontrolden çıkmış olduğum gerçeği, uygun zaman verildiğinde istediği her şeyi yapmaya fazlasıyla istekli olan bir adamın merhametine kalmış olmam kafamda tekrar tekrar oynuyor. Bazı insanlar için bir oyuncaktan fazlası olmadığımı hatırlatan hastalıklı bir televizyon programı. İnsan bile değilim. Midem asidik safra ile çalkalanıyor.

"İçine giremez misin?" Viks soruyor, sesi alçalıyor, yumuşuyor. Bundan da nefret ediyorum. Sanki kırılman olduğum ve kırılma riskim olduğu için benimle bu şekilde konuşması gerektiğini hissediyormuş gibi yumuşamasından. Bundan daha da çok nefret ediyorum çünkü bunun gerekliliğini anlıyorum. Burada neyle karşı karşıya olduğumu bile bilmiyorum. Hangi potansiyel tetikleyiciler beni bir kuyruk dönüşüne gönderebilir. O kısır geceden başka bir şey olmadı ama ne zaman neler olabileceğini düşünsem...

"Bakamıyorum bile," diye itiraf ediyorum. "Eğer bir saniye bile durup düşünürsem, I-Viks, istifamı kabul et. Bu gece vardiyamın geri kalanında çalışacağım ve bu haftanın geri kalanında başka vardiyam yok, onları karşılayabilirim. Yine de anlamalısın,

Sadece yattığım değil, aynı zamanda yaşadığım bir patron için çalışmamalıyım."

Tekrar başımı kaldırdığımda Viks'in bakışları yüzümde geziniyor. Analiz ediyor. Sanki kafatasımı açmaya ve beni harekete geçiren küçük şeyleri bulmak için içime girmeye çalışıyor. Bunu bilerek yapmıyor, şimdi fark ediyorum. O böyle biri. O sadece bir sorun çözücü değil, bir insan çözücü. İnsanların nasıl çalıştığını bilmesi gerekiyor. Ve şimdi onun hakkında ne bildiğimi biliyorum... Muhtemelen hayatta kalma yöntemi bu olduğu için. İnsanları, duygularını ve hareketlerini tahmin etmek bazen yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilir.

"Viks?" Birkaç vuruşluk sessizlikten sonra cevap vermeyince ona soruyorum.

"Gitmene izin vermek istemiyorum," diyor.

"Beni gerçekten kalmaya zorlayamazsınız," diye .

Başını sallar. "Biliyorum ama gözümün önünden kaybolman fikri hoşuma gitmiyor.

Burada kendimi daha güvende hissediyorum çünkü burada olabiliyorum."

"Her vardiyada beni takip edemezsin." "Hayır, haklısın."

Elleri sandalyenin kollarında yukarı doğru hareket ediyor, parmaklarının arkası bana sürtünerek aşağı doğru bastırıyor. Yukarı bakıyorum ve Viks'in başı bana değişiyor, alnı alnıma değişiyor. İç çekiyor ve nefesindeki nane kokusu ona doğru eğilme isteğine direnmeme neden oluyor.

"Bu gece vardiyamı bitireceğim," diye hatırlatıyorum ona. "Tamam," diyor. "Ben hallederim." "Teşekkür ederim."

Dudakları seğiriyor. "Bana teşekkür edebileceğin bir yol biliyorum," diyor imalı bir şekilde.

Onu geri ittim. "Sapık."

Kaşlarını çatıyor. "Senin için mi? Evet. Her zaman, bebeğim. Her zaman."

Gözlerimi deviriyorum ve sandalyeden kalkıp odanın diğer ucundan kapıya doğru ilerliyorum. Neredeyse eve varmıştım ki adımımı söyleyip beni durdurdu.

"Bu hafta sonu," diyor ayılarak -eğlencesi azalıyor-, "benimle bir yere gelmene ihtiyacım var."

"Nereye?" Ben soruyorum.

"Şehirde yeni bir kulüp açılıyor," diyor, masasının etrafında dönüp otururken gözleri kayıyor. "Bir randevuya ihtiyacım var."

Daha önce söylediği sözler aklıma geldi, kulak misafiri olduğum telefon konuşması. "Tamam..." Elim kapı kolundayken, çevirmiyorum, bekliyorum. Bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Detaylandırmak istemediğini de söyleyebilirim. Kapı kolunu bırakıyorum ve geri dönüyorum, odanın içinde adımlarımı atarak onun önünde duruyorum ve kaçmak yok. "Neler oluyor?"

Viks'in çenesi bir sıkılıp bir açılıyor. "Satıcının bu yeni kulüpte olma ihtimali var."

Omurgam sertleşiyor. "Az önce sana söyledim-"

"Biliyorum," diye tersliyor, başını kaldırmadan önce nefesinin altında küfrediyor. Gri gözleri benimkilerle buluşuyor, öfke ve kararlılıkla dolu ve aynı derecede evcilleştirilemez ama okuması için imkânsız olan başka bir şeyle. "Bu konuda başka seçeneğim yok Haley. Benimle gelmek zorundasın. Sana söz veriyorum, sana hiçbir şey olmayacak. Sizi güvende tutacağım. Güvenlik olacak-"

"Burada güvenlik vardı," diye belirttim. Ve bunu bilmiyorlardı, hiçbir şey yapamıyorlardı. Dünyada kaç kadın aynı çaresizliği hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzaktaki diğerleriyle yaşamıştı? Başımı sallıyorum ve kendimi bu düşüncelerden kurtarmaya çalışıyorum ama unutmak zor.

Viks ayağa kalkıyor ve elime uzanıyor. Elimi masasının yüzeyine bastırıyor; çok daha büyük olan avuç içi benimkinin üzerinde. Benimkini kavırıyor ama bastırmıyor. Sesi uğursuz ve karanlık bir şeye dönüşüyor. "Yaptıkları yanına kâr kalmayacak," diyor Viks, sesi Josh'in onu suçladığı canavara benziyor. "Artık kâbus görmek yok, Haley. Sana dokunduğu için onu öldüreceğim."

Bu beni daha da korkutmalı. Hangisi daha kötü? Tecavüz mü yoksa cinayet mi? Bu sorunun yanıtı kişiden kişiye değişir ama benim için neredeyse yaşananlar, bunu yapan adamın bu dünyadan gittiğinden emin olmaktan on kat daha kötü. Bu sadece beni değil, dünyadaki diğer tüm kadınları da koruyor.

Yani Viks öldürme yemini ettiğinde, bu beni rahatsız etmeli ama etmiyor. Beni etkilemiyor bile. Elimi onunkinin altından çekiyorum ve kendime rağmen diğer elimle birlikte yüzüne doğru kaldırıyorum.

Ellerim yanaklarına dokunuyor, çene çizgisine doğru uzayan dikenli sakallarını gözden geçiriyor. "Tamam," kelimesini kendimden çok ona söylüyorum.

onu. "Tamam, olur. Ben de seninle geleceğim." Neler olduğunu tahmin edebiliyorum. Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ben yemim, değil mi?"

Bakışları sertleşiyor. "Sana dokunmayacak," diye söz veriyor. Cevap olmayan cevap kendi içinde bir cevaptır.

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça bir nefes bırakıyorum. *Bunu yapabilirim.* Nicholas Carter'ın Patrick Kennedy'nin kendi amaçları için, yani uyuşturucu için gitmesini istediğini biliyorum. Ama Kennedy'nin başka nedenlerden dolayı halledilmesi gerekiyor. Aklıma gelen anılar yüzünden tüylerim diken diken oluyor ama onları zorla silkeliyorum.

"O zaman geliyorum," diyorum Viks'e, gözlerimi yeniden açarak ve bir sonraki sözlerimin hoşuna gitmeyeceğini bilerek. "Ve bir destek olarak değil, bir müttefik olarak geliyorum." Kaşlarını çatıyor. "Bir silah istiyorum."

HALEY

VIKS ÜLTIMATOMUMU PEK HOŞ KARŞILAMADI.

şekerle kaplamak - işte bu. Eğer kendimi bana tecavüz etmeye çalışan adamın yoluna geri koyacaksam, bunu bana yardım edecek bir silahım yapmayacağım. Her ne kadar elimdeki bir silahın beni sadece bir tehdit olarak göstereceğini savunmaya çalışsa da, Cuma günü geldiğinde ve dairesinde gece için hazırlanırken, yine de hayatımda gördüğüm en küçük tabancayı bana isteksizce uzattı. Aldım ve ona baktım. "Nereden buldun lan bunu?"

Oyuncak dükkanı mı?"

Viks dolaba geri dönüp askıdan siyah bir tişört kapıp kafasına geçirirken bana ters ters bakıyor ve duştan yeni çıkmış bronz erkek bedenini örtüyor. "Alacağın tek şey bu," diyor bana. "Silah istiyordun. İşte lanet silahın."

"Silah dedim, yani gerçek bir silah, havalı tüfek değil," diye .

Odaya geri dönüyor, kolumdan tutuyor ve beni banyo kapısının yanındaki duvarda asılı duran boy aynasına doğru sürüklüyor. Arkama geçip kollarımdan tutuyor. "Böyle tut," diye emrediyor ve parmağımı küçük çentiğe sokmam için beni zorluyor. "İşte emniyeti," diyor, arkadaki küçük mandala dikkat çekerek. "Bu şekilde kur ve sonra işaret et."

Kollarım onunkilerle birlikte kalkıyor ve kendimi görebilmek için aynaya doğru yöneliyor. Gözleri yansımada benimkilerle buluşuyor ve göğsüm sıkışıyor. İfadesinde çok fazla öfke var, ama aynı zamanda başka bir şey daha var. Onu korku içinde görmeye alışık olmadığım bir şey.

"Bir hayatı sona erdirmek için tek bir kurşun yeter, Haley," diyor, sesi alçalıyor, sessizleşiyor ve ciddileşiyor.

"Biliyorum."

Başını sallar. "Anladığımı sanmıyorum," diyor. "Pek sayılmaz. Ve ben..." Duraklıyor ve nefes alıyor. Göğsü arkamda genişliyor, içime doğru bastırıyor. "Umarım asla öğrenmek zorunda kalmazsın. Bu sadece acil bir durum için. Bu gece seni benden uzak tutmayı planlamıyorum. Görüş alanında olduğum sürece, sakın çıkarma."

Bir parçam ona ne zaman ve nerede çıkaracağına benim karar vereceğimi söylemek istiyor ama yüzündeki korku ve bunun benden başka kimse için olmadığını bilmek -çünkü Viks'in kendisi söz konusu olduğunda hiçbir şeyden korkmadığını anlamaya başladım- dilimi tutmama neden oluyor. Bu yüzden ediyorum. Kabul ediyorum. "Tamam," diyorum, silahı indirip emniyetinin hâlâ açık olduğundan emin olarak. "Sadece son bir soru."

Ellerini geri çeker ve uzaklaşır. "Ne?" diye sorar.

"Bunu nereye koymam gerekiyor?" Üzerimdeki kısa, ipeksi, yanık turuncu kokteyl elbisesini işaret ediyorum. Çok güzel ve etiketindeki markadan pahalı olduğunu anlıyorum ama bu lanet şeyi yerleştirmek için çok az yer kalıyor.

Viks dolaba geri dönüyor ve elinde küçük beyaz bir alışveriş torbasıyla geri çıkıyor. Önüme geçiyor ve Club Outsider'daki o geceden beri ilk kez bana sırtlıyor - tam teşekküllü, çocuksu bir sırtış. Bu bana onun tüm o sert dış görünüşünün altında hâlâ yirmili yaşlarında bir adam olduğunu hatırlatıyor. Kimse her zaman sert ve temkinli .

Dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacak gibi oluyor. Onu bu şekilde görmek zor değil. Hiç de değil. Viks gibi bir adamın , diz çökmüş, sanki aya asılmışım gibi bana bakması... Evet, belki de buna karşı küçük bir şeyim var. Azıcık.

"Bu," diyor siyah, esnek bir bacak kılıfı çıkararak, "yeni en iyi arkadaşın."

Viks bacağıma bileğimden tutup kaldırıyor, ayağımın düz kısmını kalçasına yerleştiriyor ve tabancayı sonuna kadar kaydırıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve titreyen elimi düşmemek için omzuna koyuyorum, o da silahı parmaklarımın ucundan alıyor, benim yaptığım gibi emniyetini iki kez kontrol ediyor ve sonra dikkatlice yerine kaydırıyor.

Elbisem bu kadar yukarı itilmişken ve kafası bu kadar yakınken, parmaklarını amımın üzerinde hissedebiliyorum. Parmak eklemleri

Tangamın pamuklu ortasına değiyor ve ürperiyorum. Elbisemin eteği kalçama doğru düştüğünde silahın çok belirgin olmamasını sağlamak için çevirerek bacak kılıfını taktığında tekrar oluyor.

Terliyorum, ısınıyorum ve titriyorum. Eli bir kez daha bana değdiğinde, yüzümü onun kuşkuyla bakan yüzüne çeviriyorum. Bacağımı geri çekerek, "Sanırım bu kadar yeter," diye çıkışıyorum. "Bunu bilerek yapıyorsun."

Bu sefer bana baktığında, aynı lanet sırtışla bakıyor. "Evet, ama hoşuna gidiyor."

"Pislik," diye mırıldanıyorum. Belki kelimenin içinde gerçek bir öfke ya da sıcaklık olsaydı, bir işe yarayabilirdi, ama bir zamanlar var olan eski ha- tred'den hiçbirisi yok. Onun yerine şakacı bir kızgınlık var ve sanırım bu hoşuna gidiyor çünkü Viks ayağa kalkarken bana göz kırpmıyor ve ayakkabılarını giymeden önce kapıyor.

Makyajımı bitirmek için banyoya girdiğimde bir saat daha geçiyor - boğazımdaki ve kollarımdaki artık solmakta olan morlukları birkaç kat fondötenle kapatıyorum - ve topuklarımı giyiyorum. Sonunda Viks'in telefonu çalıyor ve bana ön kapıya doğru ilerlememi işaret ediyor. "Araba geldi."

Birlikte asansörle aşağı iniyoruz. Kapalı alanların nesi var bilmiyorum ya da belki de bu gece ikimizin de karşılaşmayı beklediği tehlike, ama tenim terden bir parlaklık alıyor. Sinir ve şehvet. Sistemimde geziniyorlar. Viks'i duvara doğru itmekten ve ağzımı onun bir şeyine çarpmaktan başka bir şey istemiyorum, böylece hissetmekten kendimi alamadığım tüm bu endişeyi ortadan kaldırabilirim.

Asansör çaldığında ve kapılar açıldığında, lobiye adım atıyoruz ve siyah bir Town Car'ın ikimizi beklediği ön tarafa doğru ilerliyoruz. Tanıdık bir adam yüzünde güneş gözlüğü ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde arka yolcu kapısının önünde bekliyor.

"Andrei." Viks beni bıraktı ve adamı selamlamak için önden yürüdü.

Sonunda onu nereden hatırladığımı anladım. Yabancılar Kulübü. Viks ile özel salonda düzenli olarak buluşan adamlardan biri.

"Her şey hazır mı?" diye soruyor Andrei adındaki adam, güneş gözlüklerini indirip gömleğinin yakasına takarken. An- drei'nin bakışları Viks'e tekrar odaklanmadan önce kısa bir süreliğine bana kayıyor.

"Evet, oraya vardığımızda Cain bizi bekliyor olacak."

"Peki ya kız?"

"Kız tam burada," diyorum, Viks'in tam arkasına gelene kadar öne doğru adım atıyorum. "Ve evet, ben hazırım. Sorduğun için teşekkürler."

Viks yana dönüyor ve bir elini arkama atıyor. Avucunun sıcaklığı kumaşın üzerinden beni yakıyor. Andrei bana şüpheyile bakıyor.

"O iyi," diyor Viks. "Merak etmeyin. Bu gece tek yapman gereken bizi güvenlikten takip etmek. Jackson'ı kameralara bağladım."

Andrei başıyla onayladıktan sonra arka kapıyı açıyor ve aracın etrafında dolanırken kapıyı asılı bırakıyor. O sürücü koltuğuna, ben de arka koltuğa geçmeden hemen önce bakışlarımız bir anlığına buluşuyor ama gözlerinde şüpheden başka bir şey yok. Sanki bana ya da beni getirdiği için Viks'e güvenmiyor.

Sinirle dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve koltuğun sonuna kadar kayıyorum. Viks biniyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Hadi şu işi bitirelim," diyor Viks.

Andrei ona "Şehre varmak bir saat sürer," diye bilgi veriyor.

Viks bana doğru bakıyor, gözleri ısınıyor ve eriyor. Elini koltuğun üzerinde kaydırıp beni durdurduğunda donup kalıyorum, parmaklarım emniyet kemerine kilitleniyor. "Güzel," diyor. "Bu kadar zaman yeter de artar bile." Kabaca yutkunuyorum, Andrei'ye ve Viks'e bir bakış atıyorum. "Bariyeri açıyorum," diyor. Bir klik sesi geliyor ve ön ve arka koltukların arasında bir yerden karartılmış bir pencere yükselmeye başlayıp Andrei'yi tamamen keserek onu hiç göremememizi sağladığında gözlerim açılıyor.

"Mitchell!" Tıslıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Sırıttırıyor ve hafifçe kıkırdıyor. "İlk adımı on kez söylemiyorsun," diye yorum yapıyor. "Ama söylediğinde, neredeyse her zaman başım belaya giriyor."

"Sen belanın ta kendisisin," diye cevap veriyorum, ancak eli belimi bulduğunda ve beni kucağında sürükleyerek döndürdüğünde geri çekiliyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Arabayı o kullanıyor. Ya arkasını göremiyorsa?"

"Bir kamera var," diye mırıldanıyor Viks, eğilip boynuma sokularak.

Onun yerine "Muhtemelen bizi duyuyordur," diyorum.

"Umurunda mı?" Viks soruyor. Dişleri nabız noktamı ısırıyor ve sanki o küçük keskin acı amıma elektrik bağlantısı kuruyor. Külotuma bir ıslaklık fişkırırken kalçalarım otomatik olarak sıkılıyor. "Evet, umurumda!" diye bağıriyorum. Yine de itirazımı görmezden geliyor ve başını kaldırıp ağzını benimkine dayıyor. Dudakları bana karşı kusursuzca hareket ediyor, dili sanki orada olması gerekiyormuş gibi içeri kayıyor. Onu inkar etmek mümkün değil. Elleri vücudumda gezinirken göğsüm kabarıyor.

deri. Metal tabancanın kalçama değen sıcaklığı kendimi tamamen kaybetmemi engelleyen tek şey.

Nefesimi tutmaya çalışarak dudaklarımı onunkilerden geri çekiyorum. "Viks," diyorum nefes nefese. "Bunu burada yapamayız, şimdi olmaz. Sonra... sonra yapabiliriz, ama yapmalıyız - bu gece tehlikede olacağız. Başımızı dik tutmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Ellerimi iki omzuna koyarak geriye doğru itiyorum ve ona bakıyorum. Kucağında oturuyor olsaydım normal bir adama bakıyor olurum ama Viks'e değil. Olamaz. Bunun için fazla iri. Otururken bile, bacaklarına tünemiş olsam bile, hala benden uzun, bu yüzden bakışlarıyla buluşmak için boynumu geriye doğru eğmek zorundayım.

"Bu gece içine gireceğimiz şey yüzünden bunu yapıyorum," diyor eli dizime dokunup yukarı kayarken ve elbisemin eteğinin altında kaybolurken. "Sakın bana bunu istemediğini söyleme Haley bebeğim. Bence bu seni rahatlatacak. Küçük bir or- gazm ve *Inferno*'ya girdiğimizde kafan o kadar net olacak ki, tüm tehlikeyi unutacaksın."

Siktir et onu. Omzumdaki küçük şeytan gibi, beni her türlü korkunç, günahkâr şeyi yapmaya teşvik ediyor. Onun içine o kadar çok ve derin düşünüyorum ki, asıl tehlikenin gideceğimiz kulüpte değil, tam burada, onun şehir arabasının arka koltuğunda olduğunu düşünüyorum.

"Viks..." Parmakları kumaşla kaplı amıma dokunduğunda nefesim kesiliyor ve yüzünü tekrar boğazıma bastırıyor.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver, Hales," diye teklif ediyor. "Seni rahatlatmama izin ver."

İnliyorum ve elinin tabancaya gittiğini, dikkatlice kılıfından çıkarıp yanlarımızdaki koltuğa koyduğunu hissettiğimde bile onu durduramıyorum. Viks bacaklarımı iki bacağının üzerine çekiyor, ben kucağına otururken bacaklarımı açıyor. Aracın serin klimasını kıcımda hissedene kadar elbisemi yukarı itiyor.

"Ne kadar ?" Viks sorar.

Göğsüne gömülüyorum, başımı sallarken ona sarılıyorum. "Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum, utanarak; Andrei'nin bizi duyabileceğinden eminim. Konu Mitchell Vikson olunca, kendimi kontrol etme duygumu yitirdiğimi fark ediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, bu gecenin nasıl geçeceğini bilmiyorum. Onun mu yoksa benim mi canımın yanacağını bilmiyorum.

Belki de bunu biliyordur. Belki de o hilekâr beyniyle düşüncelerimin şeklini tahmin etmiştir, ama evet, seks beni kesinlikle rahatlatacak. Dokunurken onu durdurmamamın gerçek nedeni bu.

Bir elini sırtımın altından, diğeri de tangamın içinden geçirip ıslak amıma dokunarak beni teşvik ediyordu.

"Hmmm." Parmakları uyarılmışlığımın kanıtıyla sırlıklam olurken boğazının arkasında mırıldanıyor. "Çok ıslak," mırıldanıyor, beni kendisine doğru sallarken boğazımı öpüyor.

Aleti o kadar sert ki, bana karşı sarsıldığını hissettiğimde neredeyse pantolonunun fermuarına çarpıyor. Nefes nefese, terli ve biraz da tahrik olmuş bir halde, elimi göğsünün ön kısmından aşağıya indirip kasıklarına ulaşana kadar karın kaslarının sertliğini okşuyorum. Kot pantolonunun düğmesini açıyorum, sonra fermuarını yavaşça indiriyorum ve avucumun derisine değen aletin sıcak kadifesini okşamak için içeri giriyorum.

Yanıt olarak boğazından alçak bir çıkıyor ve dişlerinin tenime değmesiyle dizlerimin bağı çözülüyor. Umurumda değil. Aslında acıyı seviyorum. Her kısırtma, her ısırık sadece amımın onu içimde arzulamasına hizmet ediyor. Sonrasında sahip olacağımı bildiğim çürükler ve morluklar kime ait olduğumu hatırlatıyor.

"Bana ne istediğini söyle, Haley," diye ısrar ediyor Viks, ben onun sikini okşarken.
uçtan tabana kadar.

Bu yeterince kolay. "Sen," diyorum ona. "Seni istiyorum."

VIKS

BUNA GIZLI NIYETLERLE BAŞLADIM. HALEY'NİN

Bu gecenin ne kadar tehlikeli olacağını düşünmezdim, ama şimdi kendi niyetim beni yoldan çıkardı ve sikiim o yakınımdayken her zaman yaptığını yaptı; kontrolü ele aldı. Bana mümkün olan en tatlı şekilde cevap verdiğinde, onu ters çevirmemek, elbisesini yukarı itmeme, külotunu yırtmamak ve olabildiğince derine batmamak için dikkatle koruduğum tüm kontrolüm gerekiyor. Ve o zaman bile, sadece en ince ipliklerle yapmamayı başarıyorum.

Elini aletimden çekip elbisesini tutuyorum ve üzerinde sadece küçük, zar zor duran tangasından başka bir şey kalmayana kadar başının üzerinden çekiyorum. Onun da gitmesi gerekecek. İç çamaşırlarının geri kalanını bulup yakmaya sessizce karar veriyorum. Kıyafetlerinin altına bir şey giymesine izin verilmemeli; bu sadece benim yoluma çıkıyor. Göğüsleri herhangi bir sutyene bağlı olmadan serbestçe zıplıyor ve ellerim hemen üzerlerini örtüyor. Boynu geriye doğru eğiliyor ve onları bana doğru itiyor, tatlı, sıcak amcığı şaftıma sürtünürken kalçaları aşağıya doğru sürtünüyor, ıslaklığı beni işaretliyor. Benim kirli küçük kızım.

Başparmaklarım meme uçlarına sürtünüyor. Sertleşerek küçük çakıl taşlarına dönüştüler ve onları sıkıldığında dudaklarından küçük nefesler kaçıyor. Ağzım sulanıyor ve öne doğru eğilip bir meme ucunu ağzıma alıp dilimle yuvarlarken ona bakıyorum. Elleri başımın arkasına değene kadar bekliyorum, tırnakları kafa derimi kazıyor, ağzımın bakanlıklarına karşı inliyor, sonra çok hafifçe ısııyorum, hassas etine karşı çekiştiriyorum.

Haley'nin kalçaları kalçalarımın etrafında sıkılaşıyor ve zavallı şeyi unutmak istemediğim için diğer meme ucuna geçiyorum, pantolonuma yapışana kadar işlemi tekrarlıyorum. Koyu renk kumaş için şükürler olsun, ama gerçekten kadınlar hakkında bir şeyler bilen herhangi bir erkek, siyah kotumun baldırlarını lekeleyen küçük damlacıkların sudan olmadığını bilecektir.

"İşte böyle bebeğim," diyorum geri çekilerek. "Şuna bak, çok güzelsin, değil mi?"

Haley'nin göğsü koyu pembe bir renkte kızarıyor ve bana bakarken gözleri kapanıyor. Dudakları daha önceki öpücüğümden şişmişti. İyi tatmin olmuş bir kadında erkeğin özüne işleyen bir şeyler vardır. Onu görünce hem ölmek hem de onun için öldürmek istiyor. Ben ikisini de yapmaya hazırım, farkındayım. Benim için beceriyor.

Bu gece son olmalı. Başka bir sonucu kabul edemem. Bu geceden sonra güvende olacak ve her şey sona erecek ve gerçekten önemli olan şeye yer açabileceğiz - kaçabileceği hiçbir yer kalmayana kadar onu tamamen ve eksiksiz bir şekilde bana bağlayacağız.

"Viks," diye sesleniyor Haley, tırnakları başımdan boynumun arkasına doğru inerken öne eğilip güzel göğüslerini göğsüme sürtüyor. Kahretsin, gömleğimi çıkarmam lazım. Onu hafifçe geri itiyorum, bakışlarındaki küçük incinmeden nefret ediyorum, ta ki kendi gömleğimi yırtıp çıkardığımda nedenini anlayıp elbisesi ve silahının yanına bırakana kadar.

Aşağı uzanıp küçük bir çakı çıkarıyorum ve tangasının ince kenarlarını kesmek için kullanıyorum. Külotunu çekip çıkarıyorum ve dikkatlice arka cebime sokuyorum.

Ona sırtarak, "İşte şimdi mükemmel oldun," diyorum.

Tekrar kucağıma yerleşirken kaşlarını çatıyor. "Çıplağım," diye işaret ediyor.

"Biliyorum," diyorum. Sırtışım büyüyerek tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Elimde değil. Hiç onunla olduğum kadar gülümsememiştim. Bu delilik - daha önce hiç hissetmediğim bu yeni mutluluk duygusu.

Sikim hazırda bekliyor, kaya gibi sert ve onun içinde olma ihtiyacıyla zonkluyor. Neredeyse bir saatimiz olduğu gerçeği olmasaydı, kışını tekrar becerirdim, ama bunun için zamanımız yok. Cüzdanımı koltuğun üzerinde açıyorum ve daha önce oraya yerleştirdiğim prezervatifi bir saniyede çıkarıyorum. Folyo paketi dışlerimin arasına alıp yırtarak açıyorum.

"İşte, bırak ben yapayım." Haley prezervatifi benden alıyor ve ben dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum, yanağımın içini ısıyorum çünkü küçük elleri sikimi bir kez daha kavıyor ve prezervatifi yukarı kaldırıp üzerim örtülene kadar shaftımdan aşağı yuvarlıyor. Ancak o zaman kendini yukarı ve doğru eğiyor, aletimin başını damlayan girişine yerleştiriyor. Kalçalarım ona karşı yuvarlanırken, sırtımın küçük kısmındaki silah omurgama saplanıyor. Küfredip arkama uzanıyorum, pantolonumun sarkan kemerinden çekip çıkarıyorum ve onun kıyafetleri ve kendi silahıyla birlikte kenara itiyorum.

Nefes nefese. Terliyor. Başını içine doğru iterken gözleri bir bana bir bana dönüyor. Kontrolü ele alıp bunu kendi başına yapmasına izin vermemek beni öldürüyor. Birkaç saniye sonra kontrolüm nihayet elimden kayıyor.

Ellerini iterek kalçalarını kavıyorum, onu öne doğru sürüklüyorum ve sırlıklam amının cennetine tamamen sokuyorum. Haley'nin tırnakları kollarımın kenarlarına batıyor ve şoktan çıkardığı hızlı nefes kulaklarıma ulaşıyor.

"Nazik olamam," diye uyarıyorum onu kaldırmadan ve hareketi yeniden başlatmadan bir an önce. Sert meme uçları göğsümdeki tüylere sürtünürken kaslarının üzerimde sıkıştığını hissederek tekrar tekrar içine giriyorum. Göğüslerini göğsüme yaslaması, sıcak iç organlarının sikimin üzerinde sıkıca kenetlenmesi kadar çılgınca.

"Oh lanet olsun!" Haley haykırıyor, orgazmının titremesinin ona ulaşmaya başladığını hissettiğimde bana tutunuyor. Sikime boşaldığında o kadar güzel oluyor ki. Uzanıyorum ve başparmağımı bacaklarının arasındaki muhtaç küçük tomurcuğa bastırıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve başını ileri geri sallıyor. "Hayır, dur," diye yalvarıyor. "Bu çok fazla."

Durmuyorum. Onun yerine, titreşen klitorisini çimdikliyorum ve her tarafımda, her yanımda parçalanmasını izliyorum. Andrei'nin bizi duyma ihtimalinden utansa da utanmasa da, orgazmını bir kraliçe gibi yaşıyor; başını arkaya atmış, saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, göğüsleri yüzümde, amı dalgalar halinde kasılıyor.

Sonunda aşağı indiğinde onu serbest bırakıyorum ve göğsüme yaslanıyor ama işim henüz bitmedi. Olamaz. Benimkini almadım.

Dönerek içinden çıkıyorum ve ellerini giysilerimizin olduğu koltuğun üzerine bastırarak onu ters çeviriyorum. Araba sarsılıyor

Bir tümseğe çarpıp yavaşladığımızda ikimiz de hafifçe -sanırım bir ışıktayız. Umurumda değil. Kıcı yuvarlak ve tam karşımda. O kadar mükemmel ki. Yanaklarını ayırdım, sikimi amıyla aynı hizaya getirdim ve araba tekrar ilerlemeye başladığında içine soktum.

"Ugh." Haley'nin eli başının üstündeki cama vurur. "Viks..." "Şşşt," diye susturuyorum onu. "Her şey yolunda bebeğim. Bunu seveceksin." Biliyorum

çünkü Haley kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, sonunda istediğine teslim olduğunda, o lanet bir seks tanrıçasıdır.

"Yine boşalacaksın, Haley kızım," diyorum ona, önu kapıya ve cama dayanana kadar onu koltuktan yukarı kaldıracak kadar sert bir şekilde içine sokarken. Silah koltuktan kayarak döşeme tahtalarına çarparken bir takırtı duydum. Emniyet için şükürler olsun. Haley nefes nefese kaldı ve başını yana çevirdi.

"Bir kere demiştin!" diye sızlanıyor.

Sırıtiyorum, hınzırca bir ihtiyaç ruhuma işliyor. "Öyle mi?" Amını sikiyorum, her içe doğru vuruşta yarağımın dibinde ve kucağımın her yerinde kremi hissediyorum. Öne eğilip tamamen göbeğine bastırıyorum ve başımı çevirip konuşurken yüzünün yan tarafını öpüyorum. "Yalan söyledim."

Göğüsleri soğuk cama çarptığında çığlık atıyor ve kızıma yardım etmek için uzanıp bir elimi omzuna, diğerini de beline kilitliyorum. Tutuşumu kullanarak onu yarın yokmuş gibi becerdim. Dışarı çekiyorum ve sonra her lanet itme ile onu kucağıma geri sürüklüyorum. Boğazından yumuşak inilti yükseliyor. Küçük sızlanmalar. Beni sırlıklam ediyor, sulu amcığı ben onu sikerken tenimin onunkine sürtünmesine neden oluyor. Benim yaramaz kızım.

"Viks! Lütfen!" Bu çığlığa hazır olduğunu biliyorum. O kadar yüksek ki, Andrei'nin onu duyup duymadığını umursamıyor bile. Çaresizlik dolu bir yakarış bu.

Dişlerimi gıcırdatarak uzanıyorum ve tam orgazmının çırpınışları sikimi sıkıştırırken klitorisini çimdikliyorum ve işte bu kadar. Bitmişim.

Ellerimin altında parçalanmaya devam ederken onu serbest bırakıyorum - amı kasıldıkça etinin altındaki kaslar ve sinirler zıplıyor ve esniyor - ve kendimi derinliklerinin sıcaklığından koparıyorum. Prezervatif bir saniye sonra uçup gidiyor ve ben sikimi avuçluyorum, sıkıyorum ve okşuyorum, kendi salgım benden fişkırıyor, uzun beyaz fiskiyeler halinde kıcının küreciklerine sıcıyor. Bunu yapmaya devam ediyorum çünkü onu işaretlemek benim için bir şey ifade ediyor. Hastalıklı, ilkel bir dürtü gibi

ona yaklaşan her erkeğin onun alındığını bilmesini sağlayacağım. Onu temizledikten sonra görmeseler bile, içimdeki içgüdünün onu orada göreceğini biliyorum.

Orgazm bittiğinde yarı baygın bir şekilde yere yığılıyorum, bir elimle koltuğun arkasına tutunarak onun üzerine düşmemek için kendimi zor tutuyorum. O orgazmın mutlak çılgınlığını takip eden sessizlikte nefeslerimiz sıcak ve ağır.

Haley başını çeviriyor, yumuşak kahverengi saçları bir omuzunun üzerinden kayarak bana bakıyor. Bakışları dölleriyle boyandığı yere iniyor, nefes üstüne nefes bacakları hâlâ kışının altında titriyor. Onun da benim gibi nefes almakta zorlandığını söyleyebilirim.

Tüm bunlara rağmen dudakları aralanıyor ve kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?" diye sorar. "Kulübe gitmeden önce beni kirletmek zorunda mıydın?"

Sert bir kahkaha atıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bebeğim," diyorum nefes nefese, "Ben pis bir adamım, bunu bana aşık olmadan önce de biliyordun."

Gözleri açılıyor ve iddiamı reddetmesini beklerken sadece gözlerini deviriyor. Kendimi geri çekiyorum ve nazikçe rahatlamasına izin veriyorum. "Beni temizleyecek bir şeyin olduğunu söyle" diye emrediyor.

Bir düğmeye basıyorum ve bariyer birkaç santim alçalmaya başlıyor.

"Mitchell Vikson!" Çırpınıyor, elbisesini kapıp göğsünün üzerinde tutuyor ve bana o güne kadar gördüğüm en mırıltılı bakışını atıyor - benden nefret ettiğini bilsem bile.

"Andrei," diye başladım. "Hiç-"

Bir paket mendil açık alandan içeri itiliyor ve ardından, "Ben hatunla birlikteyim," diye mırıldanıyor. "Bir dahaki sefere pantolonunun içinde tut, pislik."

Haley'nin bana bakışı şiddetle kaynıyor, ama başımı sallayıp bariyeri yukarı kaldırmak için düğmeye bastığımda ve mendilleri ona uzattığımda gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Mendilleri elimden kapıyor ve ben pantolonumun içine girip -elime aldığım silahımı yerine yerleştirip- gömleğimi tekrar giyip koltuğa yığılırken o da üstünü başını temizlemeye başlıyor.

En azından rahatladık sanırım. Bu ne kadar sürececek bilmiyorum.

HALEY

ERKEKLER TAHMIN EDİLEBİLİR YARATIKLARDIR. VİKS DE FARKLI DEĞİL. BİR KERESİNDE, BEN

olduğunu düşündüm. Onu okumanın imkânsız, hatta ona hizmet etmenin daha da kötü olduğunu düşünüyordum. Benden ne istediğini ya da bana neden bu kadar eziyet ettiğini anlayamıyordum ama şimdi anlıyorum. Onu anlıyorum.

Bu yüzden, *Inferno*'ya iç çamaşırsız girdiğimde, yeni sikilmiş amımın üzerinden geçen havayı hissettiğimde, bunun bir iddiada bulunduğu için olduğunu biliyorum. O böyle biri. İsteddiği şey bu, ben. Ve ben bunu ona vermeye hazırım. Hayır, bu gecenin hedefini sevmiyorum. Başka bir kulüpte olmak ve Patrick Kennedy'nin beklediğini bilmek, endişemin dokunaç gibi parmaklarını boğazıma sarıp sıkmak için sürünmesine neden oluyor. Ama aynı zamanda, o burada. *Gerçekten* burada. Kolu bir güvenlik battaniyesi gibi sırtıma dolanmış.

"Merak etme Haley," diye söz vermişti ben arabada üstümü başımı temizleyip yeniden giyinirken. "Bu gece başına kötü bir şey gelmeyecek."

Ona inanıyorum. Ona inanıyorum.

"Bu taraftan," diyor ve beni uzun bir sıra halinde bekleyen kulüp üyelerinin arasından geçirerek fedaiyi ve güvenliğin geri kalanını atlatmamızı sağlıyor. Hepsinin bu tarafında olmak garip -çalışanlardan biri değil, onun sevgilisi. Onun kadını.

Karartılmış pencereleri olan yüksek bir binanın içine giriyoruz. İçerisi Club Outsider kadar büyük ama farklı. Uzun sütunlar devasa sanayi tipi binayı destekliyor ve tavanın tamamı pencerelerden oluşuyor. Her birinin arasında sadece dans pistinde değil, tüm binada ileri geri yanıp sönen uzun renkli ışık şeritleri var.

Deri pantolon ve siyah sütyen giymiş garsonlar içeride çoktan toplanmış olan kalabalığın arasından geçerken ellerinde tepsilerle içki dağıtıyorlar. Viks tane alıyor ve kız aramıza girerken bana uzatıyor.

"Al," diyor, "ama içme."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Açılış için burada olduğumuzu sanıyordum. Herkes içiyor."

Başını sallıyor. "Biz değiliz."

şampanyaya benzeyen bir şeyle dolu olan bardağın sapını elimde tutuyorum ama itiraz etmiyorum. Elini belime götürüp beni istediği yere yönlendirirken onu bir destek olarak tutuyorum.

"Peki," diyorum sesimi alçaltarak, "plan tam olarak nedir?"

Ağzı yüzünü buruşturarak aşağı doğru kıvrılıyor. "Kulübün sahibi bir ... *arkadaşım*," diye başlıyor. Bu adama 'arkadaşım' derken kullandėı ses tonuna kaşlarımı çatıyorum ama bir şey söylemiyorum. "Bir konuşma yapacak ve o konuşmayı yaparken. Güvenlik kamerası görüntülerini taramaya çalışan adamlarım var."

"Tamam, peki ya ben?" Bastırıyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece orada dur ve güzel grn," diyor. "Bunu yapmak senin için zor değil bebeğim. Buradaki en güzel kız sensin."

"Uh huh." Tek kaşımı kaldırıyorum. "Ve dalkavukluk tam bir saçmalık. Benim yem olduğumu söylediğini sanıyordum?"

"Sana göz kulak olacağıma söz verdim," diye tekrarlıyor. "Burada olmanızın tek nedeni sizi getirmekten vazgeememem."

"Ne?"

Viks bana cevap vermiyor. Bunun yerine elini üzerimde sıkıyor ve beni yan tarafa, girişi kapalı olan ve bir fedainin beklediği bir merdivene doğru çekiyor. "Hadi gel."

"Mitchell," diyorum ama fedaiye bir şey gösterince sözümü bitirmeye fırsatım olmuyor ve adam başını sallayarak kırmızı kadife ipi kenara çekip geçmemize izin veriyor.

"Solunuzdaki ilk kapı açık Bay Vikson," diyor adam.

Viks başıyla onaylıyor ve beni merdivenlerden yukarı ve koridora doğru götürüyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki az önce bana uzattėı köpüklü sıvı fltn neredeyse dşryordum. Bir kapıda duraklıyor ve beni peşinden içeri çekmeden önce içeriye bir göz atıyor.

"Haklıymışım," diyor, ben etrafıma bakmaya çalışırken kollarıyla beni sarıyor.

"Ne hakkında?" Gözlerim yolun karşısındaki balkona takılıyor. Burası uzun, dalgın görünümlü koltukları, küçük mermer kaplama masaları ve duvarları kaplayan alçak aydınlatma ışıklarıyla VIP konuklar için özel bir oda gibi görünüyor.

"Sadece bana kızdığın zaman ilk adımı söylüyorsun," diyor. "Neredeyse evliymişiz gibi."

"Seninle evlenen her kadına acırım," diyorum otomatik olarak, dönüp flütü masalardan birine bırakıyorum.

"Öyle mi? Kendini bu şekilde düşündüğünü bilmiyordum."

"Ne?" Gözlerimi kırıştırıyorum, geri dönüyorum ve alanıma girip kalbim göğüs kafesimde çılgık atana kadar yaklaşıırken onu itiyorum.

Viks beni durdurmuyor ama kapı çalınıyor ve ikimiz de olduğumuz yerde donakalıyoruz. "Kal," diye emrediyor ve bir silah çıkardığında kalbim neredeyse göğsüme fırlayacak gibi oluyor -gerçek bir silah, bana verdiği en fazla beş ya da altı mermi atabilen küçük tabanca değil. Polislerin taşıdığını gördüğüm türden bir silah çıkarıyor - siyah boyalı duvarlarda pratik olarak görünmez. Emniyeti kapattı ve kapıya doğru yöneldi, eğildi ve orada olduğunu fark etmediğim bir gözetleme deliğinden dışarı baktı.

Sonra iç geçiriyor ve kapıyı açmadan önce silahını bir kenara koyuyor. "Troy, geç kalıyorsun," diyor, Club Outsider'a bir ya da iki kez gelmiş olanlardan biri olarak tanıdığım bir adam.

"Kusura bakmayın, Carter beni daha önce başka bir işe vermişti," diyor adam, odaya doğru bir adım daha atarak.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum."

Viks bana doğru başını sallayınca kaşlarımı çatıyorum.

Troy'un başı geriye düşüyor ve dikkatini Viks'e vermeden önce bana bakıyor. "Eğer o bir yemse, neden burada?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diye yorum yapıyorum.

Ve bir kez daha Viks beni görmezden geliyor. "Sadece benim için ona göz kulak ol," diyor.

Troy iç çeker ve başını sallar. "Tabii ki."

"Ciddiyim," diyor ciddi bir şekilde. "Yani, ona annene davrandığın gibi davran. Ne pahasına olursa olsun onun güvende olmasını istiyorum, bu bir mermi ona doğru uçarsa kıcını onun üzerine atman anlamına gelse bile."

"Mitchell?" Gerçekten bu gecenin sonunda uçan mermiler olmasını mı bekliyor? Kennedy'nin ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüyor? Yani aslında saldırgan olmayan bir sürü tecavüzcü var.

"Merak etme V," diyor Troy, bir eliyle arkadaşının kolunu sıkarak. "Sanırım anladım. Benimle iyi olacak. Bu odadan çıkmasına izin vermeyeceğim."

Viks bir nefes veriyor, başını sallıyor ve sonra bana doğru dönüyor. "Ne yapıyorsun?" Bana doğru adım atarken soruyorum, bacakları aramızdaki mesafeyi tüketiyor.

"Gitmeliyim bebeğim," diyor beni bir kez daha kollarına alarak.

"Peki ya ben?" diye soruyorum. "Benim buradaki rolüm ne?"

"Sadece burada kalmanı ve Troy'un görüş alanında olmanı istiyorum," diyor. "Yani... Ben yem değilim, öyle mi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Viks başını öne eğiyor ve inliyor. "Hem evet hem hayır," diye cevap veriyor, sanki bu tamamen çelişkili bir cevap değilmiş gibi. "Yalan söyledim, Haley."

"Ne hakkında?"

"Carter'a neden benimle birlikte olduğunu açıklamak için yem olduğunu söylemek zorunda kaldım ama... seni tehlikede istemiyorum."

"Yani beni burada bırakıyorsun," diyorum, onun yanından geçip kapının yanında duran, beyzbol şapkasını kafasına doğru indirmiş adama bakarak. Bu odadan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor ve açıkçası onu suçlayamam. "Madem bunu yapacaktın neden beni getirdin?"

"Çünkü buna mecburum bebeğim," diye cevap veriyor. "Yaptığım şeylerde çok fazla seçeneğim yok ama sana yemin ederim, burada Troy'un yanında güvende olacaksın. O iyi bir insan. Ona hayatım pahasına güveniyorum ve bu da ona senin için güvendiğim anlamına geliyor."

"Peki ya silah?" diye sordum. "Sende kalsın," dedi.

"Bunu almamı istememiştin," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallıyor. "Yine de yok," diye kabul ediyor. "Ama bu seni güvende hissettirecek, değil mi?"

Hemen cevap vermedim. Gözlerim yeri buluyor. Parmak eklemi çenemi dürtüyor ve ben tekrar ona bakıp gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. "Korkman normal," diyor bana. "Yaşadığın şey travmatik bir deneyimdi. Silah sana kendini koruyabileceğini hissettiriyor ve bunu bu yüzden istediğini biliyorum."

"Bunu istedim çünkü sen süper kahramanlık oynayıp uyuşturucu satıcını avlarken birkaç saatliğine bir odaya tıklılmaktan biraz daha fazla tehlikede olacağımı düşündüm," diye kestirip attım.

Kaşlarını çatıyor ve ben lanet okuyorum.

"...evet tamam, çünkü kendimi koruyabileceğimi hissettiriyor."

Sırıtır ve yanağını okşuyor. "O zaman sorun yok," diyor. "Sende kalsın." Öne doğru eğiliyor ve geri çekilmeden önce bir, iki ve son olarak üçüncü kez ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Ama sana söylemeliyim tatlım," diyor beni bırakmadan hemen önce. "Ben kimsenin süper kahramanı değilim."

"Evet, evet," diyorum göz devirerek. "Sen tam bir baş belasısın."

"Bunu sakın unutma," diye cevap veriyor.

"Git bir şeyler öldür," diye mırıldanıyorum ve ondan uzaklaşıp uzak duvara dayalı salona yöneliyorum; bu salon Club Outsider'daki özel salonlarla hemen hemen aynı şekilde düzenlenmiş. Acaba kulüp sahiplerinin hepsi aynı mobilya mağazasından mı alışveriş yapıyor?

Arkadaşının yanından geçip kapıya yönelirken "Oh, yapacağım," dediğini duyuyorum. "Yapacağım."

Bu kelimeler, basit ve kendi başlarına tehdit olmasalar da, içimde kötü ve şeytani bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyor. *Umarım öyledir, sanırım. Gerçekten öyle olmasını umuyorum.* Patrick Kennedy gibi bir adam ölüme hizmet eder.

HALEY

BINANIN TEPESİNDEKİ IŞIKLAR BALEDEN GÖRÜLEBİLMEKTEDİR.

ve Viks beni Troy'la yalnız bıraktıktan sonra uzun bir süre orada durup aşağıdaki dans pistinin insanlarla dolmasını izliyorum. Müşterilerin çoğunu Club Outsider'dan tanıyorum ama daha da ötesi, sınıf arkadaşlarımla çoğunu tanıyorum.

Dans ediyor, içiyor ve devasa bir mosh-pit benzeri ortamda birbirlerine sürtünüyorlar. Alkol serbestçe akıyor ve Viks'in beni içmemem konusunda uyarmasına rağmen, daha önce bana uzattığı şampanya kadehini bitiriyorum ve önümdeki manzarayı izlerken boş kadehi odadaki birçok masadan birine bırakıyorum.

Giderek sıkılıyorum, gözlerim sessiz bir heykel gibi duvarda duran Troy'a kayıyor. Sonunda, daha fazla dayanamıyorum.

"İyi olacak," diyorum. "Değil mi?"

Troy önce yanıt vermez ama sonra başını sallar. "Viks güçlü bir adamdır. Durumun icabına bakacaktır."

Bir nefes üflüyorum. "Keşke benim için endişelenmek zorunda kalmasaydı," diye itiraf ediyorum. Bir cevap beklediğimden emin değilim ama burada konuşmadan durmaya daha fazla dayanamıyorum. Kulübün sahibine benzeyen kişi -Viks'in Club Outsider'dan tanıdığım bir başka arkadaşı- küçük açılış konuşmasını yaptıktan sonra hoparlörler müzik pompalıyor ama ses bulunduğumuz yerde bizi boğmuyor. Normal bir seviyede konuşmak hala yeterince kolay.

"Seni koruyacaktır," diyor Troy.

Ona bir bakış attım. "Onun korumasına ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum. "Amacım bir adamın prensesi olmak ve benim için her şeyi yapmasına izin vermek değil."

Troy kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor. Bir nefes veriyorum ve kollarımı parmaklıklara asıp başımı onlara yaslıyorum. Uzun bir gece olacağını düşünmeye başladığım anda odanın kapısı çalınıyor.

Troy silahını çekip sakladığı sırada parmaklıkları bırakıp arkamı dönüyorum. Kapıya doğru ilerleyip tokmağı çevirmeden önce dışarı bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve avuçlarım terliyor.

"Özür dilerim efendim," diyor kapıyı kırarken. "Bu oda rezerve edildi."

"Haley?" seslenir tanıdık bir ses. "Beni içeri al."

Parmaklıklardan ayrılıp odayı geçerken Troy arkasına bakıyor. Bana kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, ama onu görmezden geliyorum ve kim olduğunu görmek için onu geri itiyorum. "Burada ne işin var Josh?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Burası bir kulüp," diyor omuz silkerek. "Bu gece herkes geldi. Seni korkulukta gördüm."

"Geçen gün söyleyeceğin her şeyi söylediğini sanıyordum," diyorum. "Neden şimdi bana yaklaşıyorsun?"

Yere bakıyor ve ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Daha önce söylediklerim için özür dilemek istiyorum."

Troy'a ve sonra Josh'a dönmeden önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Özrün kabul edilmedi," diyorum. "Artık gidebilirsin."

"Haley, lütfen, söylediklerimin acımasızca olduğunu biliyorum ama bunu o anın sıcaklığıyla söyledim. Sadece kıskanmıştım."

"Viks bundan hoşlanmazdı," diyor Troy ben cevap vermeden önce. "Onunla sonra konuşacağını söyle."

Oh, hayır. Sonrası olmayacak. "Çabuk olacak," diye söz veriyorum.

Koridora doğru bir adım atmaya çalıştığımda Troy neredeyse homurdanıyor. Josh onun silahını hızla pantolonunun arkasına soktuğunu ve sonra kolumu tuttuğunu göremiyor. Troy sesini alçaltarak kulağıma "Bu lanet odadan çıkmayacaksın," diye tıslıyor.

Gözlerim yana kayıyor, Josh'un kapı aralığında ayaklarını sürüyerek Troy ve benim aramda gidip gelmesini izliyorum. "Lütfen, Haley?" Josh yalvarıyor. Eminim onu içeri alacağımı ve affedeceğimi düşünüyor.

Ama ben unutmadım ve o da kesinlikle affetmeyecek. Ancak yapmam gereken şey, bir daha Viks hakkında saçmalamaya başlarsa başına neler geleceğini bildiğinden emin olmak. Seyirci istiyorsa, tamam.

Troy'a "Tamam," dedim. "Odadan çıkmayacağım. Burada konuşabiliriz.

Sadece birkaç dakika sürecek."

Troy kıçımı bağlamayı ve ağzımı bantlamayı tercih eder gibi görünüyor. "Odada kaldığım sürece bana bir şey olmaz, değil mi?" diye sordum.

Sanki soruyu düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor ve sonra başını sallıyor. "Peki," diye mırıldanıyor. "Ama bizi yakalarsa Viks'e bunun senin fikrin olduğunu söyleyeceksin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Biraz dayak yemekten mi korkuyorsun?" Alay ediyorum.

Troy kapıyı aralayıp beni serbest bırakıyor. "Onunla hiç dövüşmüş olsaydın, attığı dayakların hiç de *küçük* olmadığını bilirdin."

Josh odaya adımını atar ve Troy kapıyı arkasından kapatır, kenara çekilip kollarını kavuşturarak pozisyonunu alır. Josh endişeyle ona bakar. "Burada olmak zorunda mı?"

"Ne alırsan onu alırsın, Josh."

Troy ona zorlukla bastırılmış bir küçümseme ve bariz bir güvensizlikle bakıyor. Josh, "Viks'le birlikte ama," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ben de öyle. Bu da bizi senin neden burada olduğuna getiriyor."

"Geçen gün söylediklerim için üzgün olduğumu söylemek istedim." Josh gözlerini aşağıya doğru çevirdi. "Seni üzdüğümü biliyorum."

"Hadi canım, Sherlock." Arkamı dönüp salona doğru yürüyorum ve üzerine yığılıyorum. Elim otomatik olarak şampanya kadehini almaya gidiyor ama boş olduğu için işe yaramıyor. Kadehi tekrar masaya bırakıp kollarımı kavuşturuyorum. "İlk günden beri beni rahatsız ediyorsun Josh. İsteddiğini elde edemeyince de sonunda sahte 'iyi adam' rolünü bırakıp hıncını istediğini elde eden adamdan çıkarıyorsun." Başımı sallıyorum ve gülüyorum ama bu hiç de eğlenilecek bir şey değil. "Ben kızabileceğin bir oyuncak değilim."

"Sadece ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu bilmeni istedim!" Josh itiraz ediyor. "Viks-"

"Viks neyse Viks odur," diyerek sözünü kestim. "Ve bunun ne olduğu seni hiç ilgilendirmez."

"Sen benim işimsin," demeye çalışıyor.

Bu sefer gülüyorum. Dolu dolu, midemden gelen bir kahkaha. Saniyeler sonra gözlerimin altındaki yaşları siliyor ve başımı sallıyorum. "Biz *arkadaş* bile değiliz," *demeyi* başarıyorum sonunda. "Peki, seni ilgilendirdiğimi düşündüren ne?" Soru retorikti ve tüm sürprizlere rağmen bunu anlamış gibi görünüyor çünkü hemen cevap vermiyor. Tekrar ayağa kalkıyorum ve korkuluklara doğru ilerleyerek ondan uzaklaşıyorum. "Buraya özür dilemeye geldiğini söylüyorsun ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Buraya sadece sormaya hakkın bile olmayan sorulara cevap talep geldin."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama artık yeter. "Çok *iyi* bir adam olduğunu söylüyorsun Josh, ama iyiliğin ne biliyor musun? Bir maske. Nazik ve bir kadının reddini kabul eden biri gibi görünüyorsun ama aslında aylarca rahatsız ediyorsun ve 'devam edersen' bir şekilde pes edip evet diyeceğini umuyorsun. Bu kibarlık değildir. Bu yırtıcılıktır. Senin gibi çok fazla iyi adam tanıdım. Her lanet kadının vardır."

Josh'un yüzü kızarır ve bakışları, kendi adına sessiz kalan Troy'a yönelir.

Josh aceleyle bana doğru geliyor, yanımda duruyor ve Troy'un duymasını istemiyormuş gibi sesini fısıltıya dönüştürüyor. Eminim duymuyordur. "Bana bir şans vermiyordun," diye fısıldıyor. "Sadece istedim-"

"Ne istediğinin bir önemi yok." Sesimi alçaltmaya zahmet etmedim. Ellerimi yumruk yapıp onu tekrar yere serme dürtüsüyle savaşıyorum. "Sana bir şans vermek gibi bir zorunluluğum yok. Gerçek iyi bir adam bunu kabul eder ve beni rahat bırakırdı. Ama işte buradasın- özür dilemek için uyduruk bir bahane sunuyorsun, oysa üzgün olduğun tek şey benim seçtiğim kişi olmadığın."

Yüzü şoktan donuklaştı. Josh bir adım geri çekiliyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor. Kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve dudakları birbirine yapışıyor. "Özür dilerim," diye ısrar ediyor. "Buraya özür dilemeye geldim. Ben sadece... senin için endişeleniyorum."

Kıkırdıyorum. "Hayır, bana verdiğin onca emeğin boşa gideceğinden endişeleniyorsun çünkü biri araya girip senin istediğini kaptı." Başımı sallıyorum. "Özrüne ihtiyacım yok. Yapmak istediğim tek şey seni uyarmaktı." Dönüp ona bir adım daha yaklaşıyorum, ta ki son içtiği şeyin kokusunu nefesinde duyana kadar. "Viks hakkında bir daha saçma sapan konuşursan endişelenmene gerek kalmaz."

       ben yapacağım. Bana kalırsa sen hiçbir zaman bir seçenek olmadın Josh. İhtiyacım olan tek seçenek Viks ve ben onu çoktan yaptım."

Başını hararetle sallıyor ve koluma yapışıyor. "Haley, burada tehlikedesin. Beni dinlemen gerek. Ş u Vikson denen adamın nasıl bir adam için çalıştığını biliyorsun." Beni dinlemiyor. Sanki tüm sözlerim bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Nasıl farklı bir şey bekleyebilirdim ki?

"Evet,        ben de onun için çalıştım," diye . "Nicholas Carter'ın Club Outsider'ın sahibi olduğunun farkındasın, değil mi? Aslında"-kolumu tuttuğu yerden çekerek onu silkeliyorum-"Sorununuzun ne anlamıyorum. Senin sorunun Nicholas Carter mı? O da Eastpoint'in yönetim kurulunda." *Kampüste nefret ettiği bu kadar açık bir adam varken neden bir okula gitsin ki?*

"Beni dinlemiyorsun!" Josh bağırıyor. "Bu Vikson! Tehlikeli olan o. Sana onun bir katil olduğunu söylemeye çalıştım ama sen-"

Onu ittim. Sertçe. "Kapa  eneni. Kapa  eneni." Resmen fokur fokur kaynıyorum. Uzuvarım öfkeyle titriyor. Mitchell Vikson'dan daha önce duyduğum tüm hoşnutsuzluk uçup gitti ve onun yerine yeni bir duygu ortaya  ıktı. Güven. "Onun hakkında ne söylediğin önemli değil. Umurumda değil. Sana seçimimi yaptığımı söyledim ve asıl önemlisi, onu seçtim        onu seviyorum."

Josh irkiliyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır," diyerek sözlerimi reddediyor ama bunu söylerken bana bakmıyor. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyor. "Hayır," diye tekrarlıyor. "Bunu kastetmiyorsun."

Anlamasını nasıl sağlayabilirim? "Evet, anlıyorum." İsrar ediyorum.

Josh sanki ağzımdan çıkan kelimeleri anlayamıyormuş gibi başını sallamaya devam ediyor. "Senin beynin yıkanmış," diyor bana. "Beynin yıkanmış. Sana bir şey yaptı, Haley. Bunu nasıl g remezsın?" Bana  yle umut ve keder dolu gözlerle bakıyor ki, bir adım geri çekilmeme neden oluyor.

"Sanırım gitmeniz gerekiyor," diyorum ve hızla bir adım  ne çıkan Troy' bakıyorum.

"dostum," diyor Troy. "Kendini kalp ağrısından kurtar. Orada-"

İkimiz de bunun olacağını göremedik. Ne Troy ne de ben. Eli Josh'un koluna dokunur dokunmaz Josh sarsıldı ve ona vurdu. Yumruklar havada uçuşurken ağzımı açıp geri çekiliyorum. Josh çıldırmış gibi görünüyordu.

Troy ise iyi bir mücadele veriyor. Kendi yumruğunu Josh'ın suratına çarpıyor ve adamı üzerinden atmayı başarıyor.

İkisi de ayağa kalkar kalkmaz Josh bir kez daha Troy'un üzerine atılıyor Troy'u odanın öbür ucuna, duvara öyle bir çarpıyor ki asılı resimlerden biri düşüyor ve camlar parkeye çarparak kırılıyor. Gözlerimi kırıştıyorum, sersemlemiş bir halde, bakışlarım parçalara yöneliyor.

Troy sert bir şekilde yere düşer, şakağındaki kesikten kan sızar. Gözleri kapalı ama ölmemiş. Göğsü yaşam belirtisiyle inip kalkıyor.

"Oh... siktir..." Josh bana döndüğünde kelimeler ağzımdan hırıltıyla çıkıyor.

Ellerimi kaldırdım. "Josh, dur!"

Sanki beni duymamış gibi Josh ilerliyor. "Benimle gelmelisin, Haley," diyor. "Seni koruyabilirim."

Tabancam uyluğumun iç kısmında sıcak bir rahatlık sağlıyor ama onu uyarmadan tabancama nasıl uzanacağım? Tabancayı kullanmadan önce emniyet düğmesini kapatmam gerekiyor ve o kadar yakın ki bunu yapamayacağıma hiç şüphe yok. Silahım olduğunu bilecek ve daha da kötüsü, muhtemelen onu benden alacak.

Josh benim yerime karar verdiğinde ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışırken zihnim dakikada milyonlarca mil yol kat ediyor. "Ne oluyor lan?" Bana doğru hücum ederken neredeyse çılgılık atacaktım.

Bir saniye önce ikimiz birkaç metre uzaktaydık ve sonra beni kollarına aldı ve mengene gibi kavradı. "Her şey yoluna girecek," diyor. "Her şey yoluna girecek. Tek yapman gereken benimle gelmek. Seni buradan çıkaracağım. Seni ondan koruyacağım."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, kollarımı tuttuğu yerden kurtarmaya çalışıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Ben de- mand. "Josh? Bırak beni. Delirmişsin sen!"

"Hayır, hayır, yapamam." Beni sürüklemeye başlıyor ama kapıya doğru değil, parmaklıklara doğru da değil. Kafam o kadar karışık ki beni duvara yaslayana kadar ne olduğunu bile anlamıyorum.

Gözlerim Troy'a takılıyor ve pişmanlık içinde irkiliyorum. Gerçekten yalnız kalmalıydım. Josh'a bu fırsatı bile vermemeliydim. Lanet olsun, ne kadar aptalım.

"Josh," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak, içimde yavaş yavaş kaynayan bir öfkenin beni ele geçirmeye çalıştığını hissetmeme rağmen. "Bırak. Git." Kendimi kurtarmaya çalışmaya devam ederken tırnaklarım kollarından birine batıyor

ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor - derisini kestiklerinde ve kanamaya başladığında bile.

"Josh!" Avazım çıktığı kadar bağırarak niyetiyle ağzımı açıyorum ama bir anda duvara yaslanıyorum ve eli dudaklarıma çarpıyor. Yüzü görüş alanımı dolduruyor, ben ona karşı mücadele etmeye devam ederken gözleri benimkilerin üzerinde gidip geliyor, kalbim hızlanıyor. Daha önceki endişem geri gelirken lanet şey göğüs kafesime çarpıyor. Onunla ilgili gerçekten yanlış giden bir şeyler var.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyor, geniş elini ağzımın üzerinde tutuyor ve çıkarabileceğim herhangi bir sesi bastırmak için avucunu bana o kadar sert bastırıyor ki dişlerimi acıtıyor. Uzanıp siyah duvardaki bir şeye dokunuyor, parmakları ben bir klik sesi duyana kadar duvarın bir kısmında geziniyor.

Başımı yana çevirdiğimde ve se-cret bölmesinin kapısı açıldığında şok ve dehşete kapılıyorum. Sanki kendini açıklama ihtiyacı hissediyormuş gibi, Josh bana gururlu bir gülümseme veriyor. "Burası eskiden bir depoydu," diye itiraf ediyor. "Binanın orijinal yapısını kullandılar ve bu odaların çoğu yangın durumunda acil çıkışlara bağlı."

İnce kapağın geri kalanını hızla iterek açıp beni içeri çekerken düşünebildiğim tek şey lanet olsun. *Bunu nereden biliyor?* Zihnimin yüzeyine karanlık ve sinsi bir soru yükseliyor ama bu çok fazla, sormak istemiyorum.

Acil çıkış kapısının içi karanlık ve tozla tıkanmış. Boğazımı sıkıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama bunun yerine bir ağız dolusu kuru havayı ve havadaki tanecikleri yutmak zorunda kalıyorum -Talaş ya da etrafımızdaki havada yüzen başka bir şey gibi. Öksürmeye ve nefes almaya çalıştıkça dilimin kurumasına ve ağzımın arkasının acımasına neden oluyor. Hiçbir şey görmek mümkün değil, bu yüzden her adım sadece dokunarak atılıyor.

Josh beni peşinden sürüklemeye devam ediyor, ancak dar merdiven bir seferde ancak bir kişiyi taşıyabildiği için ağzımı bırakmak ve elini kolumda tutmak zorunda kalıyor. Geri kaçmamı engellemek için tutuşu üzerimde kilitli kalıyor, zedeleyici bir güç.

Omzumun üzerinden bakarak geri dönüyorum. "Josh, büyük bir hata yapıyorsun," diyorum öksürerek ve nefes nefese kalarak. "Viks benim için gelecek, bunu bilmen gerek. Seni öldürecek ve ben seni kurtarmayacağım."

Cevap vermiyor, sadece daha sert çekiyor, merdivenin dibine ulaştığımızda beni sırtına doğru tökezletecek kadar. Önünde, odanın karanlığında göremediğim bir şeyle . Kendimi kapalı hissediyorum, sanki burası lanet bir tabutmuş gibi. Göremiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Elim yanımdaki duvara çarpıyor ve o kadar yakın ki kolumu bile uzatamıyorum.

"Çıkarın beni," diye bağırdım, duvarı tekrar tokatlayarak. "Seni lanet olası pislik!"

Bir şey çıtırdıyor ve bir kapı itilerek açılıyor ve içeri temiz hava giriyor. Umurumda bile değil, dar çıkmak için onu ileri doğru itiyorum. Daha fazla hava almak için nefes nefese kaldığımda dizlerim yere çarpıyor, dışarıda olmanın verdiği ferahlığın nihayet kafamı boşalttığını hissediyorum.

Sert çakıllar dizlerimin derisini kazıyor. Yukarı bakıyorum ve kulübün yanındaki ara sokağın sonunda açık bir giriş görüyorum. Sikeyim böyle işi. Josh'un eli artık beni ona kilitlemediğinden, düşünmüyorum bile. Yerden kalktım ve koşmaya başladım.

"Haley!" Arkamdan bağırdığını duyuyorum ama umurumda değil. İçeri geri dönmeliyim. Viks'e gitmeliyim. Topuklu ayakkabılarım çoğu kulüp müdavimi kadar uzun değil, ama tam olarak bir koşu yıldızı gibi koşmadığım için yeterince yüksekler. Daha çok tökezleyerek ilerliyorum, ta ki onları giymenin bana sadece engel olacağını hissedene kadar.

Ne yazık ki, onları için durakladığım anda ön tarafıma bir gölge düşüyor. Kafamı kaldırıyorum ve donup kalıyorum. "Şey, merhaba," diyor unutulmaz derecede tanıdık bir ses. Adamın yüzünde dişlek bir sırıtma belirliyor ve elini kaldırıp gereksiz güneş gözlüklerini yüzünden kaydırırken Josh'un arkamdan geldiğini görmek yerine hissediyorum.

"Sana onu korkutmamanı söylemiştim." Josh'un sözleri karşısında başım ağır çekimdeymiş gibi dönüyor. Omuzlarımdan tutup beni biraz daha iri gövdesine doğru çekerken karşımdaki adamla konuşmasındaki aşinalık en rahatsız edici şey.

Patrick Kennedy bir adım öne çıkıyor ve çenesini göğsüne yaslayarak düşük kaşlarının altından bana bakıyor. "Sana söylemiştim evlat," diyor. "Güzel kızlar korkutulmak içindir. Onları evcilleştirmek çok daha kolay olur."

Soruyu sormalıydım, farkındayım. Ve daha iyi bilmeliydim.

VIKS

*INFERNO'*DA DOLAŞIRKEN TERDEN TIŞÖRTÜM TENİME YAPIŞIYOR. GENÇ

Neredeyse şeffaf kulüp elbiseleri giymiş kadınlar beni ilgiyle izliyor. Avımı aramak için hepsini görmezden geliyorum. Cain'in geceyi başlatan konuşmasından sonra, kulüp elit üst tabaka ve onların partileri tarafından ele geçirildi.

Müziğin sesi yüksek. Havada ağır bir ot, alkol ve pahalı duman kokusu var. Burnumun rahatsızlıkla seğirmesine neden oluyor. Cebimdeki telefonum çalıyor ve ben cevap verirken yanımdan kahkahalar atan ve zaten yarı sarhoş olan bir grup kadın geçince bir adım geri çekiliyorum.

"Rapor ver," dedim sertçe.

"Onu hiçbir yerde bulamıyorum." Jackson'ın sesi telefondan açık bir kızgınlık tonuyla geliyor. "Bu gece geleceğinden emin misin?"

"Carter bu konuda oldukça kararlıydı," diye cevap verdim. "Ben de aynı fikirdeydim, neden burayı kontrol etmediğini anlamıyorum."

"Ama açılış gecesinde?" Jackson soruyor.

Bilmiyorum. Kahretsin, bu piçin ne düşündüğünü bilmiyorum. Yine de içgüdülerimde bir korku hissi var. Öylece geceyi bitirip eve gidebileceğimizi sanmıyorum. Bu gece bir şeyler olacak. Sadece ne olduğunu bilmiyorum ve bilmemek ya da şüphelenmek bile kafamı karıştırıyor.

"Sadece bakmaya devam et."

Jackson ahizeye doğru inliyor. Telefon kulağımdayken bakışlarımın yukarıya doğru kaymasına izin veriyorum ve yukarıdaki sıra sıra balkon odalarını tararken kaşlarımı çatıyorum. Dansçılar, particiler ve hatta birkaç iş adamı görüyorum.

Bin dolarlık viskilerini yudumlarırken aşağıdaki manzaranın tadını çıkarıyorlar. Haley'i göremiyorum ama.

Bu korku hissi içimde daha da artıyor.

"Benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum." Kelimeler ağzımdan çıkarken bile çoktan harekete geçmişim. Gözlerimi yukarı doğru dikip ondan bir iz arıyorum ama yine de görünmüyor. "İkinci kattaki özel odaların güvenlik kayıtlarına bak. Oda numarası bir."

"Sence özel bir odada mıdır?" Jackson soruyor. Parmaklarının tıklama ve yazma sesi kulağımda yankılanıyor.

"Hayır."

Kalabalığın arasından dans pistinin diğer tarafındaki merdivenlere doğru ilerlerken ayaklarım hızlanıyor. Endişe damarlarımda dolaşıyor. *O iyi*, diyorum kendime. Kesinlikle iyi. Troy'u onunla bıraktım ve Troy ona kötü bir şey olmasına asla izin vermez. Troy bir erkeğin olabileceği kadar sağlamdır. Sadık. Ona güveniyorum.

Yine de, bu güvenle bile zor - onu bütün gece neredeyse yapışmış olduğu korkulukta görememek beni panikletiyor.

"Tam olarak ne ?" Jackson bir süre sonra sorar. "Odada Troy'la birlikte bir kız olmalı."

"Uhhh." Bir tıkırtı duyuyorum ve onun orada oturup kafasını salladığını hayal edebiliyorum. "Hayır, dostum. Odada kimse yok. Ne kız ne de Troy. Buranın doğru oda olduğuna emin misin?" Jackson duraklıyor ve sonra, "Bekle, sanırım bir şey görüyorum. Bu ... bok-Troy içeride, ama sanırım yaralanmış olabilir."

Merdiven girişı ve fedai göründü. Jackson'a cevap bile vermiyorum ya da fedaiye kimliğimi tekrar göstermek için durmuyorum. Bunun yerine kadife ipin üzerinden atlayıp adamı kenara itiyorum, kalbim küt küt atıyor.

Tekrar ayağı kalkıp beni takip etmeye başladığında, adam peşimdeyken merdivenleri yaralamışım. Hiç tereddüt etmeden gömleğimin altındaki kılıfıma uzanıp silahımı çıkarıyorum ve dönüp doğrudan alnına doğrultuyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum.

Adamın gözleri irileşiyor ve donup kalıyor, ellerini evrensel 'masumum ve kötü bir niyetim yok' hareketiyle kaldırıyor. Yüzümün onun için anlam kazanması sadece bir an alıyor.

Kollarını indirir ve merdivenden aşağı bir adım geri atar. "Çok özür dilerim Bay Vikson," dedi çabucak. "Siz olduğunuzu fark etmemiştim."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya devam ederken cevap verme zahmetine girmiyorum, silahımı asla geri koymuyorum ve özellikle de sahanlığa ulaşp kapıdan Haley'i bıraktığım özel odaya . olması gereken odaya. Artık güvende oda. Jackson haklıydı, Troy açıkça yaralanmıştı. Kaybolan başka biri olsaydı, daha az önemli biri, ona şüpheyile yaklaşırdım, ama şimdi bunun için zamanım yok. Dizlerimin üzerine çöküp silahımı parke zemine, telefonumu da hemen yanına vurarak onu gömleğinden tutup sarsıyorum. Sertçe.

"Uyan !" diye bağırdım. Yüzünün yan tarafından kan damlıyor ve Troy nihayet kendine geldiğinde inliyor. "Nerede o?" Ben de- mand. "Haley nerede?"

Troy'un gözleri açılır ama odaklanamaz. "O... siktir, dostum. Özür dilerim."

"Kennedy miydi?" Talep ediyorum. "Nereye gittiklerini biliyor musun?" Troy başını sallıyor ve sonra kusacakmış gibi soluyor.

"Hayır,

Kennedy değildi. Bir çocuktı," diyor bana.

Bir çocuk mu? "Sen neden ?"

Troy doğrulup, "Kim olduğunu bilmiyorum," diyor. "Sanırım birlikte okula falan ." Gömleğini bırakıyorum ve biraz geri çekiliyorum - eğer yapmazsam boynunu kıracağımdan korkuyorum. Bir eliyle yüzünü ovalıyor. "Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "İkimiz de şiddete başvuracağını düşünmemiştik."

"Seni nasıl atlattı?" Talep ediyorum. Bunu mantıklı hale getirmek zorunda. Onun gibi eğitilmiş bir profesyonelin lanet olası bir çocuk tarafından alt edilmesine imkan yok.

"Tamamen aptal şansı," diyor Troy. "Başımı çok sert çarptım. Ben-o.. Viks..." Troy bana bakıyor ve gözlerinde pişmanlık var. Pişmanlık için zamanım yok. Bunu düzeltmeliyim. Onu bulmam gerek.

Telefonumu kaptığım gibi tekrar kulağıma götürüyorum. "Yayını geri sar," diye emrediyorum Jackson'a. "O buradaydı." Troy'a dönüyorum. "Eğer ona bir şey olursa seni öldürürüm," diye uyarıyorum onu. Troy sanki o kadarını bekliyormuş gibi başını sallıyor.

"Vay ." Jackson'ın kulağıma gelen sesi beni ona geri götürüyor.

"Nereye gittiğini öğrendin mi?" Talep ediyorum.

"Bir kapı var," diyor Jackson. "Bir adamın girdiğini gördüm. Bir kavga çıktı. Troy bayıldı - içeri giren çocuk onu acil çıkıştan dışarı sürükledi. Köşedeki parmaklıklardan uzağa. Bir mandala ya da başka bir şeye çarpmış gibi görünüyor."

"Bu yol nereye çıkıyor?" Arka duvara çarptığımda bacaklarımın mesafeyi tüketmesini talep ediyorum. Silahımı kılıfına geri sokuyorum ve panelleri yoklamaya başlıyorum.

"Muhtemelen dışarıdadır," diyor Jackson. "Burası eskiden bir depoydu. Cain benden daha iyi bilir."

"Ara onu," diye emrediyorum. "İstiyorum-"

"O burada," diye araya giriyor Jackson. Hattan kısa bir çatırtı sesi geliyor ve ardından Cain Devereaux'nun sesi kulaklarıma çarpıyor.

"Özel odaların çoğunda yangın ya da afet gibi durumlar için bir acil çıkış vardır" diyor. "Zeminden yaklaşık bir metre yükseklikteki köşeyi kontrol edin ve parmaklarınızı o panelin üst kısmında gezdirin. Orada bir-"

"Buldum!" Duvara yaslanmış, düz ve neredeyse görünmeyen küçük kolu kavrayıp çekiyorum. Bir kapı çıkıyor ve lanet ediyorum.

Troy bakıyor. "Bu nereye çıkıyor?"

Telefonu ona uzatıyorum ve o da kulağına götürüyor, ince kapıyı iterek genişletirken Cain'in ona ne söylediğini duymuyorum. Kahretsin, bana uymayacak. Yana doğru gitmem gerekecek.

"Sen bu taraftan git," diyor Troy, ona döndüğümde beni iterek. "Binanın yan tarafındaki bir sokağa çıkıyor. Seninle dışarıda buluşuruz."

Başımı sallıyorum ve yana dönerek girişe doğru ilerliyorum. Ancak bir saniye sonra omzuma dokunan bir el dikkatimi geri çekiyor. Troy telefonumu arka cebine koyarken, "Ne olursa olsun," diyor. "Eğer o yaralıysa, beni kendi silahımla öldürebilirsin."

"et," diyorum. Haley'nin ölmüş olabileceği ihtimaline odaklanmak istemiyorum... hayır, bu istenmeyen ve tamamen gereksiz düşüncüyü aklımdan silip atıyorum. O iyi olacak. Odanın öbür ucundaki, kulübün ana bölümüne açılan ve hâlâ açık olan kapıyı başımla işaret ediyorum. "Benimle ara sokakta buluş. Onu almaya gidiyorum."

Nefesini içine çekiyor, başını sert bir şekilde sallıyor ve sonra çekip gidiyor. Kendimi acil durum çıkışının zifiri karanlığına doğru itiyorum.

"Beni bekle bebeğim," diye mırıldanıyorum, ellerimi duvar boyunca kaydırarak. "Geliyorum."

HALEY

"HAYIR." HALA INANAMIYORUM. "OLMAZ." BÖN BÖN BAKIYORUM benden önceki adam. Bakışlarım Kennedy'den Josh'a gidiyor ve tekrar geri dönüyor. "Her şeyi açıklayabilirim, Haley." Josh ellerini sanki vahşi bir hayvanı yatıştırıyor. Ben de öyle hissediyorum. Kalbim küt küt atıyor. Derim kemiklerimin ve kaslarımın üzerine gerilmiş gibi hissediyorum.

Unutulması daha iyi olan karanlık anılar tekrar ortaya çıkıyor. Ağzıma sokulan ve dilimin üzerinde eriyip tüküremediğim ekşi hap. İstenmeyen parmaklar karnımın derisini kazıyor ve uyluklarıma iniyor. Korkunun ve tüylerimi diken diken eden tiksintinin hemen arkasında, öfke hızla yaklaşan bir dost.

Korkudan nefret ederim. Öfke, başa çıkabilirim.

"Seninle ilgilenmek istedim Haley," diyor Josh, ayaklarını sürüyerek ilerlerken.

Hemen dönüp kaçmama neden olmayan tek şey, tabancanın artık ısınmış metalinin kalçamda yarattığı his. Tam orada, neredeyse bana tecavüz edecek olan adam. Viks bu işi halledecekti ama ona ihtiyacım olmadığını söylediğimde ciddiydim. Eğer bir şey varsa, o adamı öldürmeye daha çok hakkım var. İkisi de üzerimde silah olduğundan şüphelenmiyor. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Benimle ilgilenmek mi?" Josh'un sözlerini hafifçe tekrarlıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Onu konuşturmak daha iyi. Ne kadar çok konuşursa, o kadar çok zamanım olur ve o kadar az dikkatlerini bana verirler.

Josh'un dudakları gerilir. "Kolay değil, biliyorsun," diyor. "Aileniz lanet olası aptallar olduğunda."

Bu beni duraksattı. Şaşkınlıkla burnumu kırııştırıyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Dişlerini birbirine kenetliyor ve kollarını iki yana açarak başını ancak saf tiksinti olarak tanımlanabilecek bir şekilde sallıyor. "O aptal herifler kazandıkları her kuruşu harcadılar. Kötü yatırımlarla yüz binlerce dolar kaybettiler. Borçlar birikti. Annem, yönetim becerilerinin hayatımı yavaş yavaş emdiği gerçeğine rağmen görünüşü korumak istiyor*Benim hayatımı!*" Josh göğsüne vuruyor. "Lanet olası mirasım onlar yüzünden gitti. Param olmadan sana nasıl bakabilirim ki? Senin gibi kızlar..." Kolunu tekrar indiriyor. "Bir erkeğe bağlı olmak için paraya ihtiyacın var."

"Ben de onu geliştirdim - kokainden, eroinden daha fazla bağımlılık yapan yeni bir uyuşturucu. Patrick'in bağlantıları vardı, benim de güven fonumda kalan az miktarda nakit param vardı. Mükemmel bir plandı ve her şey yolunda gidiyordu. Sonra sen..." Sözüünü kesiyor, arkasını dönüyor ve aynı saniye içinde geri dönüp bana ters ters bakıyor. "Yeni *erkek arkadaşın*," diye kelimeyi tükürdü, "benimle uğraşıyor. Neden onu seçmek zorundaydın ki Haley?" Josh'un gözleri bana yalvarıyor. "Sen benim olmalıydın. Tüm bunları ben yapıyordum ve sen sadece-ugh!" Elini yüzüne sürüyor ve başını sallıyor.

O sadece deli değil. Adamın akli dengesi yerinde. "Sen delisin..." Bunu söylememeliydim ama gerçek kendiliğinden ortaya çıktı. Buna ne dersiniz deyin - beyin arızası ya da kelime kusması - durum ne olursa olsun, şu anda ihtiyacım olan şeyin tam tersini yapıyor. Josh'ı çok kızdırıyor.

Yüz ifadesi kızgınlıktan tamamen öfkeye dönüşüyor. "Ne dedin lan sen bana?" Bana doğru hışımla geliyor ve ben geri çekiliyorum, çıplak ayağım keskin bir şeye basana kadar debeleniyorum.

Bir çığlık atıyorum ve yere yığılıyorum, ayağımı acıtan şey her neyse, düşüşümü kırmaya çalışırken avuçlarımı kesiyor. Josh üzerime doğru geliyor ve beni saçlarımdan yakalıyor. Başımı geriye doğru çekerek beni ona bakmaya zorladı.

"Beni fark etmen için elimden gelen her şeyi yaptım!" diye bağılıyor yüzüme. "Sana karşı çok nazıktım. İyi bir adamdım. Ama fark ettin mi? Sikeyim hayır. Gittin ve Nicholas Carter'ın *kaltığı* için bacaklarını açtın." Son kelimeyi tükürdü. Yanağıma ıslak bir şey çarptı.

"Ruhumu bu orospu çocuğuna sattım," diye devam ediyor Josh, Kennedy'nin yan tarafta durduğu yeri işaret ederek, güneş gözlüklerini yerine takmış, elinde sigarasıyla ilgisiz bir şekilde olan biteni izliyor. *Bu doğru olamaz*, diye düşünüyorum. Doğru *olabilir mi*? Olanlar gerçekten umurunda değil mi? Hedefinin ben olacağımı düşünmüştüm ama hiç de umurundaymış gibi davranmıyor.

"Her kadının beni istemesini sağlayacak bir girişim başlattım." Josh'un çılgınlığı artıyor, böbürlendikçe kendi öz değer duygusu da uçup gidiyor. "Kennedy benim ortağım, *benim çalışanım*," diyor bana.

"Öyle mi?" İçimdeki öfke kamçılanırken dilimi ısırıyorum. "Peki, sana bana ilaç verdiğini ve neredeyse tecavüz edeceğini söyledi mi?" Tersledim.

Josh'un gözleri 'tecavüz' kelimesini duyunca otomatik olarak göğsüme iniyor. "Etti," diye itiraf ediyor. "Ama o zaman bana ait olduğunu bilmiyordu. Artık benim olduğunu biliyor. Bunu bir daha denemeyecek."

"Hâlâ onu öldürmen gerektiğini düşünüyorum," diye söze giriyor Kennedy, sigarasından uzun bir nefes çekerken dumanı içine çekiyor.

Uzuvlarım gerginlikten titriyor ve ellerimi yerde her hareket ettirdiğimde etime saplanan küçük acı ısırıkları odaklanmamı sağlıyor. Josh'un başı Kennedy'ye doğru dönüyor. Dudakları aralanıyor ve tam bir şey söylemek üzereyken başımı tuttuğu yerden kurtarıyorum - yuvarlanıp tabancama uzanırken elbisemin eteğini kaptığım gibi birkaç ipin çekildiğini hissediyorum.

Silahı kaldırıp tam ona doğrulttuğumda Josh'un gözleri açılıyor. "Geri çekil," diye aceleyle ayağa kalkarken.

"Kahretsin." Kennedy'nin tıslaması bir anlığına dikkatimi çekiyor ama bu Josh'un üzerime atlaması için yeterli bir süre.

Profesyonel bir defans oyuncusu gibi bana çarptığında bir çılgılık ara sokakta yankılanıyor - beni ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar sert bir şekilde betona çarpıyor. Parmakları silahın etrafına kilitlenip onu elimden alırken bile silahı elimde tutmak için mücadele ediyorum.

Onu benden olabildiğince uzağa fırlatmak yerine, başının üstünde tutuyor ve küfrediyor. "Seni aptal orospu!" diye bağırıyor. "Sana her şeyi verebilirdim. Neden beni dinlemiyorsun?"

Yüzünüzün önünde silah sallayan adamı gerektiğini bilmek bir içgüdüdür, ancak silahın bana verilmesine duyduğum öf-

Viks tarafından elimden alınması bu tür mantıklı düşünceleri geçersiz kılıyor. "Çünkü seni istemiyorum!" Ona bağırarak karşılık veriyorum. "Sence iyi adamlar hoşlandıkları kızları kaçırmaya mı çalışırlar? Onlara orospu mu diyorlar sanıyorsun?" O daha cevap veremeden başımı sallayarak soruyorum. "Hayır, . Sen *hiçbir zaman* iyi bir adam olmadın, Josh. İstedğin şeyi elde etme eğilimindeydin. Sen bir yılanın başka bir şey değilsin."

Yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ve ayağa kalkıp silahım hâlâ elinde olduğu halde tepemde dikiliyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Sorusu nefes nefese, sanki o da havasını kaybetmiş gibi. Kulüpte söylediğim onca şeyden sonra bunu nasıl fark etmemiş olabilir?

Arkamda bir kapı gıcırıyor ve Viks'in daha önce geldiğimiz acil çıkıştan çıktığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum. Gözleri sertti ve kendi silahını çekmiş, elinde hazır tutuyordu. Bir silah sesi duyuyorum ve onun silahı olamayacak kadar yakın olduğunu bir saniye geç fark ediyorum.

Josh silahımı kaldırıp ne yaptığını gerçekten biliyormuş gibi nişan aldığımda başımı çeviriyorum. Gerçi o bir uyuşturucu satıcısı -ya da en azından Kennedy'nin lanet olası şirket ortağı- neden silah kullanmayı bilmesin ki?

"Hayır!" Tam tetiği çekerken çılglık atıyorum. Yerden kalkıp onu yere seriyorum, yumrukluyorum, tekmeliyorum, bağırıyorum ve silah ara sokaktan aşağıya doğru savruluyor. Arkama dönüp Viks'in vurulup vurulmadığına bakacak vaktim bile olmuyor çünkü Josh yüzüme bir tokat atıyor ve beni üzerinden yuvarlayıp elleriyle boğazımı sıkarak yere yapııştırıyor.

"Lanet... kahrolası... kaltak..." diye mırıldanarak yüzgeçlerini boğazıma dayadı. Solunum yolum kesiliyor ve kafam bulanıklaşıyor. Yanağımı çevirip altına tekme atıyorum. Elbisemin neredeyse kalçalarım kadar inmiş olması ve belden aşağımın çıplak olması umurumda bile değil. Viks'i görmem gerek. Ölmediğini bilmem gerek.

Uzaktan gelen homurtu sesleri bana ulaşıyor. Kennedy yanımdan uçarak geçiyor, bir silah daha çekmiş. Diğer insanların dikkatini çekmediğimize şaşıyorum, ama Inferno'nun gürültülü müziği buradan duyulabiliyor, bu yüzden içeride kimsenin neler olup bittiğine dair bir fikri olduğundan şüpheliyim. Hayatlarımız için nasıl savaştığımızı.

Viks'in şu anda nerede olduğunu, hatta hâlâ nefes alıp almadığını bile bilmiyorum ama Josh kollarına daha sıkı yaslanıp beni arkamdaki çakıl ve betona bastırırken onu bekleyemeyeceğimi anlıyorum. Burada oturup beni zamanında kurtarmasını umamam. Ellerimi tokatlıyorum

Josh'un yüzüne karşı, çenesini kavıyorum ve başparmağımı gözüne değene kadar yukarı itiyorum.

Viks'in iyi olup olmadığını bilmek zorundayım. Ve bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği artık umurumda değil.

Daha fazla tereddüt etmeden dişlerimi sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Josh'un göz çukuruna bastırıyorum. Başını yana doğru sallayarak çığlık atıyor ama artık çok geç. Elleri boğazımda gevşiyor ve nefesimi geri çekiyorum, dönüp kendimi onun altından çekiyorum.

"Gözüm!" diye bağıyorum. "Lanet olası gözüm!"

Yakındaki bir çöp konteynerinin yanındaki çöp yığınının içinden kırık bir demir çubuğa benzeyen bir şeyin çıktığını görüyorum. Ona doğru çabalıyorum, keskin metal ucu elimi keserken bile lanet şeyin ucunu kavıyorum ve çekip kurtarıyorum.

Bu şeyi bir sopa gibi kullanarak dönüyorum ve Josh'un bana doğru geldiğini, tek gözünün kanadığını ve öfkeli olduğunu görür görmez savuruyorum. Tek sağlam gözü açılıyor ve son anda eğilmeye çalışıyor ama artık çok geç. Onu tam çenesinden vuruyorum. O sırada yanımdan geçen kurşunlardan biri omzuna saplanıyor ve sertçe yere düşüyor. Ona bakarken gözlerim açılıyor, yuvarlanıp inerken kanı çekiliyor.

Bir silah sesi daha duyuluyor ve kulağımın dibinden geçen hava beni donduruyor. Ateş eden Kennedy tetiğe tekrar bastığında yanlış bir hareket yaptığımı anlıyorum ve bu sefer yan tarafımda bir yanma hissediyorum. Demir çubuğu düşürdüm ve yere yığıldım. Ateş kalçamı yakıyor ve ailemden birinin bağıırışını duymadan hemen önce kanı - benim kanımı- fark ederek aşağı bakıyorum.

Kafam bulanık, vücudum acıdan kasılıyor, kanlar içindeki Viks'in Kennedy'yi duvara itişini izliyorum ve ara yolun tam ağzında Troy bize doğru koşuyor. Ama benim için artık çok geç. Kennedy içinde bulunduğu duruma rağmen sırtlıyor ve elindeki silahı -hâlâ bana doğrultulmuş- son bir kez geri çekiyor.

VIKS

"ÇÜNKÜ SENİ İSTEMİYORUM!" HALEY'NİN ÇIĞLIĞI KULAKLARIMA ULAŞIRKEN Sonunda bedenimi acil durum merdivenlerinin dibine kadar sıkıştırdım. Kaslarım gergin, ter enseme yapışıyor. Konuşulan başka kelimeler duyuyorum ve sonra ürkütücü bir sessizlik.

Son merdivenden inip kapıyı iterek açıyorum ve silahımı çekmiş bir şekilde yan tarafa gelip Haley'i yerde görüyorum. Yanağında bir kir lekesi var ve ayakkabısız ama onun dışında iyi görünüyor. Bana dönüp bakıyor, başını üzerinde duran pisliğe doğru çevirirken gözleri açılıyor. Adamın elinde silah olduğunu fark ettim. *Hay sikeyim.*

"Hayır!" Haley tekrar bağıyor, tam o sırada herif geri çekiliyor, tabancayı kuruyor ve tetiği çekiyor. Mermi havada uçup omzuma saplanırken kendiminkiyle karşılık vermek için bir saniyem bile yok.

Kolum kasılıyor ve elimdeki silah yere düşüyor, tüm uzuvlarım ölüyor. Kaslarımın kasıldığını ve acının başımdan aşağıya aktığını hissedebiliyorum ama dişlerimi sıkıyorum. Artık duramam.

Haley -küçük savaşçım- önündeki çocuğa saldırıyor ve neyse ki çocuk silahın kontrolünü kaybediyor. Onunla hem gurur duyuyorum hem de öfkeleniyorum çünkü tek yaptığı onu kızdırmak. Kız güçlü olsa da, silahı çocuğun elinden almış olsa da, çocuk hâlâ bir erkek ve üstünlük hâlâ onda. Bir hırıltıyla doğru uçuyorum ama Patrick Kennedy'den başkası yoluma çıkmayınca durduruluyorum. Yumruğunu savuruyor ve ben son saniyede geri çekildiğimde kıl payı ıskalıyor, yumruğu bir hava akımıyla önümden geçiyor.

Yumruğum havada, damarlarımda kan dolaşıyor, yumruk atıyorum ve baskın olmayan elimle bile piçin çenesine çivi çakıyorum. *Troy hangi cehennemde?*

Kennedy bir tomar kan tükürüyor ve etrafımda dönüyor. Ha- ley'in nefes nefese kalışını ve ardından çocuğun çığlığını duyabiliyorum.

Daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için başımı eğdim ve bir futbolcu gibi herife daldım. Onu yere yapıştırdım, ikimiz de bir kol bacak karmaşasından başka bir şey değildik. Ot ve çöp kokusu yüzüme yükseliyor. Görmezden geliyorum, tekrar yumruk atıyorum ama suratıma çakılıyor ve sırtüstü dönüyorum. Kennedy'nin yumrukları yan tarafıma çarpıyor ve kaburgalarımda bir şeyler çatırdıyor. Ani acıyla dişlerim kenetleniyor ve neredeyse dilimi ısırıp koparacaktım. Altımdaki büyük bir çakıl parçası omzumdaki yaraya saplanıyor ve Kennedy yerde debelenerek benden uzaklaşırken nefesimi kesiyor.

Bir saniyemi alıyor ama ne yapmaya çalıştığını anladığımda boğazımdan bir kükreme kopuyor. "Hayır!" Kennedy yere düşen silahımı kapıyor ve sonra dönüp bana değil, kalbimin atmasını sağlayan şeye doğrultuyor.

Onunla.

Tek bir atış yaptı. Bir kez daha kükreyip saldırıyorum ve onu duvara öyle bir itiyorum ki, cüssemle birlikte dışarıdaki tuğlalar kırmızı bir toz bulutu halinde üzerimize yağıyor. Tenimdeki tere yapışıyor, gözlerime giriyor. Ama siktir et, kör olsam da umurumda değil. Ona bir şey olmasına izin veremem. Onu zaten bir kez hayal kırıklığına uğrattım.

Kennedy'nin dişlek sırtışı yüzümde, dişleri kendi kanıyla kaplı ve burnu hafifçe çarpık. Bir el daha ateş ediliyor ve Ha- ley'in sersemlemiş çığlığı kulübün dış duvarlarında yankılanıyor.

Her şey çok çabuk oldu. Ayak sesleri kaldırımı dövüyor-Troy, bize ulaşmak için acele ediyor. Ama artık çok geç. Kennedy silahın olduğu kolu kaldırmaya çaballıyor ve ben de ona uzanıyorum ama parmağı çoktan tetiğin üzerinde. Sağlam elimin parmakları bileğine kilitlendiği anda silah son bir kez daha patlıyor. Tutuşumu sıkılaştırıp elini yana doğru büküyorum ve devam ediyorum; kırılan kemiklerin çıtırtısıyla silah elinden düşüyor.

Kennedy acı içinde bağılıyor, ama bu yeterli değil. Sağ kolumu yakan ateşe rağmen ona yumruk atıyorum ve hiç durmuyorum. Dişleri altında paramparça oldu. Yüzünden aşağı kan akıyor. Onun

Gözleri şişiyor ve elmacık kemiğini kırdığımı biliyorum. Duramıyorum.

Tanıdık bir el kolumu tutup yaramı sıkıştırana ve tüm sırtımın acıyla eğilmesine neden olana kadar sonunda onu bırakıyorum. O küçük pislik yere yığıldı.

Döndüm, tamamen yeni tehdidi ortadan kaldırmaya niyetliydim ama bu Troy'du. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, kendi silahını da çekmiş. Düşünmedim. Silahı elinden kaptım ve o beni durduramadan geri döndüm, namluyu doğrudan herifin kafatasına dayadım ve tetiği çektim.

Beyin parçaları Inferno'nun yan tarafına sıçrayarak tuğlayı koyu kırmızı bir lekeye boyar. Kimse böyle bir kafa darbesinden sağ kurtulamaz. Silah elimden düşüyor.

"O iyi." Gözlerim önce ona sonra da sokağın aşağısına kayıyor ve bize ulaşmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü anlıyorum; çünkü geri çekilmekle meşguldü. Andrei Haley'nin başında duruyor, güzel mavi gözleri biraz sersemlemiş olsa da açık ve farkında.

Rahatlama o kadar keskin ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Ayaklarımın üzerinde sallanarak ona doğru sendeliyorum. Troy beni tutup durdurmaya çalışırken, "Kahretsin dostum, vurulmuşsun," diyor.

"İhtiyacım var... Haley..." Ayaklarımı her seferinde bir adım ilerlemeye zorlayarak söylüyorum.

Troy bana bir kez baktı ve küfretti. Bir an sonra başını sağlam kolumun altına soktu ve bana yardım etmek için bir kolunu belime doladı. Şimdi kırık ya da çatlak olduğuna emin olduğum kaburgama çarptığında tıslıyorum - nefes almak çok zor olmadığı için çatlak diyebilirim. Yine de umurumda değil, tek odaklanabildiğim şey kızım.

"Viks!" Hiç tereddüt etmiyor. Yaklaştığım anda Andrei'yi itiyor ve ayağa kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturmasına rağmen hâlâ hayatta olduğu için şükretmekten kendimi alamıyorum.

Troy beni bırakıyor, o bana doğru gelirken uzaklaşıyor - tam da ait olduğu yere. Kollarımda. Gözyaşları güzel yüzünü çiziyor. Makyajının koyu çizgileri şimdi yanaklarına daha da bulaşmış durumda.

"Siktir, bebeğim..." Sağlam kolumu ona doluyor ve onu kendime çekiyorum. Kahretsin, onun içinde olmaktan başka hiçbir şey yeterince yakın olamazdı. Onu parçalara ayırmak ve içinde sürünmek istiyorum. Bizi ayırabilecek hiçbir şeyin olmadığını bilmek istiyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor sanki bunu duymam gerektiğini biliyormuş gibi. "Sen iyi misin?"

Omzuna doğru başımı salladım ve yumuşak, küçük gövdesine yaslandım. Tatlı kızım kollarımda mı? Evet, ben iyiyim. Ben harikayım.

"Kıçına şaplak atmalıyım," diye homurdanıyorum acıma rağmen onu sıkarken.

"Tamam," diyor başını göğsüme doğru sallayarak. "Bana şaplak atabilirsin, beni becerebilirsin, bana ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin. Umurumda değil."

"Öyle mi?" Gözlerimi kapatıyorum ve onun tatlı kadınsı kokusunu içime çekiyorum. "O zaman evlen benimle."

"Ne?" Kendini geriye itip bana bakıyor, kaşları aşağı doğru kıvrılmış.

"Ne istersem onu yapacağımı söylemiştin," diye hatırlatıyorum. "Yani, işte bu, lanet olası iddiamı ortaya koyuyorum, Haley."

Sanki kelimeleri anlamak şu anda onun yeteneklerinin çok ötesindeymiş gibi bana göz kırpmıyor ve ona bakınca -kanayan koluna, kalçasında bir kurşunun sıyırdığı yerdeki yanığa- bu beni şaşırtmıyor. Bir nefes veriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bunu sonra konuşabiliriz," diye söz verdim. Belki de acele ediyordum.

"Hayır." Sesi sessiz ve beni yine itmiyor. Bunun yerine daha da yaklaşıyor, kollarını belime doluyor ve başını göğsüme gömüyor.

"Hayır, bu konuda konuşmamıza gerek yok."

"Çekip gitmene izin vermeyeceğim," diye uyarıyorum onu. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Sadece başını sallıyor. "Gerek yok." Başını kaldırıp bana bakıyor. Uzanıp terli yanağına yapışmış ince bir tutam kahverengi saç avucumun içine almadan önce parmaklarımla uzaklaştırıyorum.

"Neden ihtiyacımız yok?"

"Çünkü cevabımı zaten biliyorum," diye yanıtlıyor, "ve o da evet."

EPILOG

HALEY

6 ay sonra.

GERGINİM. GERGIN OLMAKTAN NEFRET EDİYORUM. BİR TARAFTAN DİĞER TARAFA

odasından diğerine geçerken omurgamda bir titreme hissediyorum. "Bebeğim, sakın ol," diyor Viks yeşil odanın koltuklarından birinde oturduğu yerden. Sözlerinin üzerimde hiçbir etkisi olmuyor. Tırnaklarımı yiyerek yürümeye devam ediyorum. Alyssa geç kaldı ve alt kattaki sanat galerisinde kaç kişinin beklediği belli değil.

Bir sonraki geçişimde beni belimden yakaladı ve kucağına çekti. "Neden korkuyorsun?"

"Her şey mi?"

Elimi tutup ağızımdan uzaklaştırıyor ve yerine dudaklarını koyuyor. Hiç pişmanlık duymadan öpücüğün içine gömülüyorum. Dili benimkinin üzerinde geziniyor ve içime doğru ilerliyor.

"Bahse girerim aklını neyin dağıtacağını biliyorum," diyor. Bahse girerim o da biliyordur ve eli gömleğimin altına girdiğinde onu durdurmuyorum.

"Yapacak mısın?" Soruyorum. Neredeyse yalvarıyor olsam da umurumda değil.

Gözlerini açıyor ve geri çekiliyor, bir eli yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor. Parmakları çene çizgimde geziniyor.

"Dikkatini dağıtmamı mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, dönüp bacaklarımı kalçalarının iki yanına yerleştirirken yukarı uzanıp ona tutunuyorum. Aletinin kalınlığı amıma sürtünüyor ve ben de kendimi alçaltarak kıyafetlerimizin kumaşına ısrarla sürtünüyorum.

"Lütfen?" Ona karşı nefes nefese kaldım. "İhtiyacım var"

Dudakları hem eğlenerek hem de tahrik olarak seğiriyor - sonunda onun bu özelliğini anlayabiliyorum. Azginken gülümsüyor. Aşık olduğunda gülümsüyor. Ve benim yanımda sürekli gülümsüyor.

"Dileğin benim için emirdir, Haley kızım." Rekor bir sürede kıyafetlerimi çıkardı, gömleğimi yukarı çekip üzerimden çıkardı ve yere bıraktı. Sütyenim de onunla birlikte gitti. Eteğimi ise belime kadar sıyırıp altına uzanıyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Sana külot giymen konusunda ne demiştin?" diye soruyor.

"Onları benden koparıp kesmekten zevk aldığınızı mı?" Tedarik ediyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve arkasına uzanıp ince bir bıçak çıkarıyor ve bıçak parlayana kadar dışarı fırlatıyor - pencereden içeri giren güneş ışığı çeliğin üzerinde parlıyor. "Evet, biliyorum amına koyayım."

Yukarı kalkmakta tereddüt etmiyorum, keskin kenarı iç çamaşırlarımın kenarlarının altından geçirip onları beni ıslak ve çıplak bırakırken ona daha fazla çalışma alanı veriyorum. "Sanırım bu hoşuna gitti," diyor soğuk bıçağı göğsümden yukarı, göğüslerimin arasına kaydırarak. "Sen sapık bir sürtük müsün?"

Amım kasılıyor. Benimle konuştuğunda bana ne yaptığını biliyor. O kadar iğrenç ki, kendime dair tüm kaybetmeme neden oluyor ve bununla bir sorunum yok çünkü ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, beni her zaman geri getireceğini biliyorum. Ona karşı sallanıyorum, inilti boğazımda düğümleniyor.

"Lütfen," cevap olarak sunduğum tek şey. "Seni istiyorum."

"Ve bana sahip olacaksın bebeğim," diye söz veriyor, bıçak bir göğsüme doğru ilerliyor. Ucuyla meme ucumun derisini sıyırırken nefesim ciğerlerimde kesiliyor. Ona sürünmeyi bırakıyorum, hızlı bir korku balonu patlıyor. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum ama yanlış bir hareket yaparsa kazara beni kesebilir. Tehlike yüksek, o olmasaydı zevk alacağımı asla bilemeyeceğim bir şey.

Bıçağın keskin kenarıyla bir meme ucumun üzerinde daireler çiziyor ve sonra diğerine geçiyor. Islaklığımın kalçalarımın altına sızdığını hissedebiliyorum.

"Mitchell..." Bıçak yukarı doğru hareket ederken ürperiyorum ve arka tarafı boynuma dayanana kadar çeviriyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtlıyor. "Bir şeye kızdığın zaman değil, bir şey istediğin zaman adımı söylemeyi öğrenmişsin."

Ben," diye yorum yapıyor. "Bu hoşuma gitti."

"Beni becerirsen hoşuma gider," diye cevap .

"Şimdi yapar mısın?" Bıçak çekiliyor ve diğer eli eteğimin altından, yukarı, doğrudan amıma doğru ilerlerken bir kaşını kaldırıyor.

Parmakları bana dokunduğunda, klitorisimde gezindiğinde ve sonra iki parmağını amıma sokup yukarı doğru iterken aşağı kayarken gözlerim başımın içine yuvarlanıyor. Bir inilti kaçmakla tehdit ederken dudağımı ısırarak onu sıkıştırıyorum.

"Viks..." Siktir, onu çok istiyorum. Onu içimde istiyorum. Her yerimde. Beni becermesini. Beni sevmesini.

"Çok ıslaksın bebeğim," diye mırıldanıyor, başparmağı çıkıp klitorisimi ovalarken parmaklarıyla beni beceriyor. Gözlerimin arkasında beyaz ve siyah noktalar dans ediyor. O kadar yakını ve tek yaptığı bana dokunmak.

"Daha fazla." Sesimdeki sızlanma utanç ya da utanç verici olmalı, ama bu adam için o kadar ileri gittim ki, daha fazla sikecek bir şey kalmadı. "Lütfen, Viks... Daha fazlasına ihtiyacım var. Sik beni."

"Sikimi amına sokmamı mı istiyorsun?"

"Evet." İçime bastırırken haykırıyorum, başparmağı klitorisime bastırıp daireler çizerken parmaklarını kıvırıyor.

"Prezervatifim yok."

Bir süre geçti. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim sonunda.

Parmakları amımdan kurtuluyor ve hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum. Yine de endişelenmeme gerek yok, çünkü bir sonraki saniyede elleri belimin etrafında kilitlendi ve beni elle kaldırarak daha yakına sürükledi. İkimizin altından uzanıyor ve pantolonundan kurtuluyor. Aleti yukarı doğru geriliyor, shaftının yumuşak tarafı kalçalarımın iç kısmına doğru kayıyor, lanet olası bir alay.

Uzanıp onu kavradım ve kaldırdım. "İşte böyle, bebeğim." Viks'in sesi o kadar şehvet ve cesaret dolu ki beni ileri itiyor. Onu girişime oturtuyorum ve sonra yavaşça üzerine çöküyorum, santim santim delicious inç. Amımın içine doğru uzanıyor, beni o kadar dolduruyor ki nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bile bilmiyorum. "Etrafım o kadar sıkı ki," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bebeğimin amı çok sıcak." Kıcımlı tokatlıyor, beni bir çığlık daha atmama yetecek kadar sarsıyor. "Sür beni, Haley. Sikime bin ve beni boşalt."

Sert, sıcak ve sert. Kendimi yukarı kaldırıyorum ve sonra yavaşça tekrar tekrar üzerinde geziniyorum, hissetmeye başladıkça hızımı artırıyorum

orgazmımın çırpınışıları beni yıkıyor. Etrafında kasılıyorum, terliyorum ve o kadar tahrik oluyorum ki kafatasımın arkasını kavrayıp beni öne doğru çekerken yüzünün ötesini göremiyorum. Dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Viks beni sertçe öpüyor, sanki hak iddia ediyormuş gibi. Kendi orgazmım içimden geçerken nefes nefese kalıyorum ve titriyorum, onun etrafında, üzerinde, üstünde titriyorum. Oda kayboluyor ve ben ayağa kalkarken parmaklarımı onun bi-epslerine kilitliyorum, hem üzerime çöken korkutucu zevk miktarından kaçmak için savaşıyorum hem de daha fazlasını hissetmek için savaşıyorum.

"Benim için gel, Haley," diye ısrar ediyor, kendini içime boşaltmayı bitirirken kalçalarını içime doğru sallıyor. "İyi bir kız gibi sikimin üzerine tekrar gel."

Ve yapıyorum. İstesem bile ikinci orgazmı durduramazdım. Kulağımın dibinde kendi salıverilişini homurdanıyor, ben de nefes nefese patlayarak dağılıyorum. Sonunda kendime geldiğimde, göğsüne doğru yığılmıştım. Belki bir zamanlar onun çoğunlukla giyinik olan bedenine karşı çoğunlukla çıplak olduğum için kendimi savunmasız hissederdim ama şimdi hissetmiyorum. Onunlayken değil. Beni böyle sevdiğini biliyorum. Çıplak ve onun.

Ne yazık ki, orgazm sistemimi terk eder etmez, düşüncelerim çılgılık atarak bana geri dönüyor ve kollarında kaskatı kesiliyorum. Elleri sırtımda duraklıyor ve inliyor. "Yine mi?" diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim." Geri çekiliyorum ve irkiliyorum. "Düşünmeden duramıyorum o."

Viks saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Harika olacak. Herkes buna bayılacak."

"Giyinmeliyiz," diyorum başka tarafa bakarak. Denemişti ve kısa bir an için seks işe yaramıştı ama hâlâ içgüdüsel farkındayım ki ... Yeşil odanın duvarında asılı saate bakıyorum

... lanet olsun, yirmi dakikadan kısa bir süre içinde sanat eserleriyle dolu bir galeride yaklaşık yüz kişi dolaşıyor olacak. *Benim* sanat eserlerim. Son sınıf sergim, Eastpoint tarihinde başka hiçbir sanatçının sergilenmediği tek özel durum. Sevecekler mi? Nefret edecekler mi?

anlayabiliyorum ama Viks kucağından inmeme ve yeniden giyinmeme izin veriyor. Parçalanmış iç çamaşırlarıma bakıp iç geçiriyorum ama onları yakındaki çöp kutusuna atmadan önce bacaklarımın arasındaki pisliği temizlemek için kullanıyorum. Hala dölünün bir kısmını hissedebiliyorum.

İçimde. Gömleğini koltuktan kalkarak pantolonunun içine geri sokarken ona bakıyorum.

Keşke ondan bir tur daha isteyebilseydim ama zamanımız yok. Belki bir dahaki sefere, ondan kıçımı sikmesini isterim. İyi sikilmiş bir g t deliğinin acısı dikkatimi dağıtırken başka bir şey düşünmek zor.

Viks bana elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. "Hey," diyor beni yanına çekerek, " ok fazla düşünme. Arkada ın burada ."

"Evet, hayır, biliyorum," diyorum alt dudağımı çiğneyerek.

"O zaman sorun ne?" diye soruyor ve koridora açılan kapıya ula tığımızda beni durduruyor. Kapıyı kilitlemediğimizi fark ettim. Herhangi biri içeri girip bizi birlikte görebilirdi. Yanaklarım kızardı.

"Yok bir şey," diye yalan söylüyorum ama Viks yalanlarımı yutacak biri değil. Elini kapıya çarpıyor ve ben hafifçe araladığımda kapıyı tokatlayarak kapatıyor.

"At gitsin, Hales," dedi aniden. "Hepsini at." "Ne?" Neden anlayamıyorum. "At ne uzakta?"

"Her şey," diye yanıtlıyor. "Saygınlık. Diğer insanların beklentilerinin ağırlığı. Onlara ihtiyacın yok. *Bizim* de onlara ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan tek şey sadece sen ve ben."  zerime eğildi, alnını alnıma dayadı. "Söyle."

Ne istediğini biliyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Eli yukarı kalkıyor, geniş, sert ve acımasız. Boğazıma sarılıyor, beni kapıya yaslayıp orada sabitlerken beni yerimde tutuyor. Gözleri açık ve bana odaklanmış. "Söyle. Söyle," diye emrediyor. "Bana kime ait olduğunu söyle."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ter enseme yapı ıyor. İstemiyorum çünkü korkuyorum. Ona ait olduğumu söylemenin, kabul etmek istediğimden daha fazla gerçek olacağından korkuyorum. Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra geri d n    olmayacağından korkuyorum.

"Bu sanat sergisiyle ilgili," diye mırıldanıyorum, bakı larından kaçınarak. "Hayır, hiç de değil." Hırıltısı içimde bir şeyler yapıyor. Kal alarımı sıkıla tırıyor ve göğüslerimi karıncalandırıyor.

Sanki ne d   nd ğ m  hissediyormu  gibi Viks kıkırdıyor; alçak, derin ve neredeyse tehdit  r bir ses. "S ylemesen bile, biliyorsun," diyor bana, "doğru olmadığı anlamına gelmez." Vücudu

Bana karşı, üzerimde hareket ediyor, ondan başka bakabileceğim bir yer kalmayana kadar beni hapsediyor. "Sen benimsin, Haley. Tamamen benimsin. Liseden yeni çıkmış bir hapisane kaçkını gibi Club Outsider'a girdiğin gün benimdin. O zaman bunu bilmiyordun ama ben biliyordum."

Gözleri beni delip geçti. "Belki seni hak etmiyorum ama umurumda değil. Seni istiyorum ve seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni memnun edeceğim. Seni seveceğim. Seni hayatının santimine kadar becereceğim, Hales. Seni döllerimle öyle bir dolduracağım ki, karnına akacak. Sana bir bebek vereceğim ve sonra bir tane daha vereceğim. Seni kollarımda o kadar mutlu edeceğim ki kapana kısıldığını ve çıkış yolu olmadığını fark etmeyeceksin bile."

"Viks..."

"Bu noktadan sonra ne olursa olsun, her zaman sadece sen ve ben olacağız. Dışarıda seni sevecekler. Benim sevdiğim gibi değil, çünkü severlerse onları öldürürüm. Şimdi söyle şunu." Gözlerimi kapatıyorum ve o beni sarsarak tekrar açmaya zorluyor ve ondan başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. "Yap şunu."

"Ben sana aidim." Kelimeleri bırakıyorum, gerçeğin dudaklarımdan süzülüp havaya karışmasına izin veriyorum, bir daha asla inkâr edilmemek üzere. "Sana güveniyorum." Dünyada başka kimseye verdiğimden emin olmadığım bir güven.

Gülümsüyor, gerçek bir Viks gülümsemesi. Kendini beğenmişlik. Mutluluk, birazcık kısılan gözlerinden okunuyor. "Bu doğru, Haley kız. Oraya gideceğiz ve sen gülümseyip sanatını sergileyeceksin ve herkes buna bayılacak dediğimde bana bir kez daha güven."

Nefesimi içime çekiyorum. "Evet," diye kabul ediyorum. "Haklısın." Buna bayılacaklar çünkü neden bayılmasınlar ki?

Viks'in gülümsemesi genişler. "O zaman arkadaşlarını içinde benim döllerimle karşılayacaksın, değil mi?"

Yüzümde bir kızarıklık oluşuyor ve sıcaklığı yanaklarıma yayılıyor. Ona ters ters bakıyorum. "Pislik," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor ve beni öne getirip alınımdan öpüyor. "Ve eğer uslu durursan, sözümü en kısa zamanda yerine getireceğim," diyor. "İşte bu, Hales. Sen ve ben."

Bir nefes veriyorum ve sözlerini tekrarlıyorum. Bir söz. Bir yemin. İhtiyacım olan her şey. Bütün oyunlar bitti. "*Sen ve ben.*"

Haley ve Viks'in hikayesini beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı ve henüz okumadıysanız bu ön bölümün ardından serinin ilk resmi kitabına göz atmayı unutmayın > [Pretty Little Savage](#)

YAZAR HAKKINDA

Fantastik eserleriyle Lucinda Dark olarak da bilinen Lucy Smoke, İngilizce alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve kendi kendini yaratıcı ilan eden bir chihuahua'dır. Gezginlik tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemekten hoşlanıyor ve insanların ona hediye olarak banyo bombaları vermeyi bırakmasını gerçekten umuyor. Banyolar çok çabuk soğuyor ve küvet jakuzi olmadığında reklamlarda gösterildiği kadar harika olmuyor.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmek bilmeyen bir arayışta olmadığı zamanlarda, sevgili kürk bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Yazar grubuna katılmayı veya aşağıdaki bültenlerine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grup](#)_
[Bülteni TikTok](#)

AYRICA LUCY SMOKE TARAFINDAN

Çağdaş Seri:

Hasta Çocuklar Serisi

Yasak Sapkın Oyunlar (prequel)

[Pretty Little Savage](#)

[Stone Cold Queen](#)

[Natural Born Killers](#)

[Kötü Karanlık Dinsizler](#)

[Kanlı Zalim Sapık Kanlı](#)

[Zalim Canavar](#)

[İntikamcı Çürük Kayıplar](#) (yakında)

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

[Şimdi ya da Asla](#)

[Güç ve Seçim](#)

[İnanç Sıçraması](#)

[Kalbimi](#)

[Çaprazla Sonsuza](#)

[Kadar ve Daima](#)

[Iris Boys Serisi Boxset](#)

The *Break* Serisi (tamamlandı)

[Break Cilt 1](#)

[Break Cilt 2 Break](#)

[Serisi Koleksiyonu](#)

Çağdaş Bağımsızlar:

[Zehirli Cennet İfadesi](#)

En Çılgın Hayaller

Criminal Underground Serisi (Paylaşılan Evren Bağımsızları) Tatlı

Sahiplenme (ters harem)

Scarlett Thief (menage)

Uğursuz Nişan (E/K)

Fantezi Serisi:

Twisted Fae Serisi (tamamlandı)

Kızıl Saray

Ayaz Mahkemesi

Gece Yarısı

Mahkemesi

Twisted Fae: Tamamlanmış Seri Boxset

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı) Rest in

Pieces

Yürüyen Ölü Kız Küller

Küllere

Karanlık Maji Serisi

(tamamlandı) Talih Zalimden

Yana Kötüler Kutsanmıştır

Taç Çarpıktır

Kral ve Yolsuzluk İçin

Yaşasın Ruhsuzlar

Nerys Newblood Serisi (tamamlandı)

Daimon

Nekroz Diriliş

Gökyüzü Şehirleri Serisi (Distopik)

Tartarus' Kalbi
unAldatmacanın Gölgesi
Hasarın Kılıcı
Savaş Köpekleri (yakında)

